

Motto 32: „Slovensko je prastará historická krajina. Korene slovenského národa siahajú hlboko, tisícsto rokov do dejín, a tým predstihujú starobylosťou mnohé iné národy Európy a sveta. Na ceste do budúcnosti sme sa v tej historickej chvíli vydali v dvojkrížovom erbe. Veríme, že ak sa zjednotíme a pričínime, Boh nám bude želať.“

Ján Chrizostom kardinál Korec

+++++

- 445. výročie úmrtia vizionára Nostradamusa

1. Vstupný referát: Ing. Michal Majtán, PhD.
2. Koreferát: doc. PhDr. Ladislav Hohoš, CSc.
3. Diskusia

Čas konania: utorok - 14.júna 2011, od 16.00 do 18,00 hod.

Miesto konania: Mestská knižnica - Galéria Artotéka /v podkroví/ - Kapucínska 1 /pri zastávke električiek/

+++++

-13.6. 2011 o 18:30 hod. v Evanjelizačnom centre QUO VADIS Farnosti Najsvätejšej Trojice, Hurbanovo námestie v Bratislave, diskusia na tému: **Ako ohlasovať kresťanského Boha všetkým ľuďom?** Mgr. Ing. Štefan Šrobár, CSc.

+++++

- 14.júna 2011 vydavateľstvo VEDA Stefanikova ul. C. 3 Kongresovo centrum, Dérer politik, právnik a publicista

+++++

- DISKUSIA VYŠEHRADSKÝ SALÓN 2011 Štvrtok 9. 6. o 17.00

Kultúrny inštitút Maďarskej republiky, Palisády, Bratislava

Diskusia z pravidelného cyklu tentoraz na tému rómska otázka v strednej Európe. Maďarský hosť Zoltán Balogh, štátny tajomník Ministerstva spravodlivosti. Slovenský hosť: Štefan Šarkozy, Úrad vlády SR. Poľský hosť: Lukasz Kwadrans – pedagog, politológ, sociológ. Český hosť: Karel Holomek , predseda Rómskeho centra pre strednú a východnú Európu.

Moderátor: Laco Oravec. www.hunginst.sk www.czc.sk

+++++

- 15. jún 2011 od 17.00 hod. Pálffyho palác, Zámocká ul. 47, Bratislava. Diskusia: **Ako zmeniť Zákonník práce?**

Diskutovať budú:

Jozef Mihál, minister práce, sociálnych vecí a rodiny SR (SaS)

Ondřej Dostál, poslanec NR SR (OKS)

Luboš Sirota, člen prezídia RÚZ a predseda predstavenstva Trenkwaldler, a.s.

Miroslav Gazdík, prezident Konfederácie odborových zväzov SR

Peter Gonda, riaditeľ KI

Moderátor:

Lukáš Krivošík, redaktor týždenníka .týždeň

+++++

Ústav slovenskej literatúry SAV

Konventná 13, Bratislava

Vás pozýva na

vedeckú konferenciu

**Minulosť kritiky a možnosti jej dejinnej konceptualizácie
(Podoby, premeny a historická reflexia kritického písania)**

16. júna 2011

PROGRAM

9,55 – Otvorenie podujatia (V. Barborík)

10,05 – 10,20 **Pavel Janoušek:** Literární kritika jako RPG

10,20 – 10,35 **Fedor Matejov:** Interpretácia básnického textu – medzi teóriou, kritikou a literatúrou

10,35 – 10,50 **Juraj Briškár:** K poetike uvažovania o význame umeleckého textu

10,50 – 11, 05 **Norbert Lacko:** Kritické myslenie ako vojnový akt

11, 05 – 11,30 **Diskusia + prestávka**

11,30 – 11, 45 **Petra Ježková:** Vyspélému divadlu vyspélou kritikou. Česká divadelní kritika v očekávání Národního divadla

11,45 – 12,00 **Peter Zajac:** Kritickosť ako postoj u Ivy Mojžišovej

12,00 – 12,15 **Silvia Čúzyová:** Dvaja príbuzní kritici

12,15 – 14,00: **Diskusia + prestávka na obed**

14,00 – 14,15 **Milan Šútovec:** Poznámky k literárnoestetickým názorom D. Chrobáka

14,15 – 14,30 **Radoslav Passia:** Domestikácia, interpretácia, manipulácia (F. X. Šalda a davisti)

14,30 – 14,45 **Ivana Taranenková:** Literárny kritik Ján Rozner

14,45 – 15,00 **Milan Hamada:** O podobách kritiky v 60. rokoch

15,00 – 15,25 **Diskusia + prestávka**

15,25 – 15,40 **Pavel Matejovič:** Zmena literárnokritickej paradigmy v prvej polovici 60. rokov

15,40 – 15,55 **Igor Hocheľ:** Rané prózy Ladislava Balleka v súdobej kritickej recepcii (Kritika o knihách *Útek na zelenú líuku*, *Pút' červená ako ľalia* a *Biely vrabec*)

15,55 – 16,10 **Vladimír Barborík:** Dve desaťročia kritickej reflexie Vincenta Šikulu (60. a 70. roky)

16,10 – 16,25 **Alena Fialová:** „Nenaplnený prísľib“. Hodnotící strategie české normalizační kritiky

16,25 – 16, 40 **Branislav Hocheľ:** Kreovanie a reflexia dvoch slovenských literatúr literárnou kritikou v 70. a 80. rokoch 20. storočia (predbežná parciálna sondáž)

16,40 **Diskusia – záver podujatia**

+++++

- **Nasledujúci prípad určitého priblíženia, keď bude Mars bližšie k Zemi sa stane v roku 2287.**
- **Ale to čo sa stane v tomto roku je spôsobené prítlačivosťou Jupitera, ktorý ovplyvní obežnú dráhu Marsu. Astronomi sú si istí, že toto spôsobí také priblíženie k Zemi, aké sa doteraz nestalo za posledných 5.000 rokov. A môže prejsť ešte 60.000 rokov, kým sa to stane opäť.**

Priblíženie bude kulminovať dňa 27. augusta, keď sa Mars priblíži k zemeguli na vzdialenosť 34.649.589 miliónov km.

Bude v blízkosti mesiaca a bude sa vidieť ako objekt veľmi žiarivý na oblohe, ešte väčší ako je mesiac. Planéty sa budú priťahovať intenzitou -2.9 a objaví sa v oblúku s veľkosťou 25.11 sekund.

Koncom augusta, keď budú planéty čo najbližšie k sebe, Mars bude najvyššie okolo 6.30 ráno. Mal by sa dať takto pozorovať.

+++++

julio iglesias-guantanamera-live-yo soy un hombre sincero

<http://www.youtube.com/watch?v=rzINgZamkF4>

<http://www.youtube.com/watch?v=b-PuiDfLcO8&feature=related>

<http://www.youtube.com/watch?v=9QO4aegj-jA&feature=related>

+++++

Geniálne zahrnaná ruská hymna

http://www.youtube.com/watch?v=QhRUnTQak1s&feature=grec_index

+++++

Náš krajan ing. Miroslav Šuvada z Zürichu spoluorganizoval v Bratislave výstavu o diele Aurela Stodolu vo Švajčiarsku.

Zatiaľ Vám posielam link o výstave na našej stránke.

<https://www.vedatechnika.sk/SK/enoviny/RozhovoryReportaze/Stranky/Vystava-v-CVTI-SR-Aurel-Stodola%E2%80%93odkaz-pre-bud%C3%BAce-gener%C3%A1cie.aspx>.

+++++

Slovensko si pripomenulo 150. výročie Memoranda národa slovenského

Stanovisko predsedu Matice slovenskej k prezentácii knihy Polnočný sused

V Medzinárodnom centre kultúry v Krakove (30. mája 2011) a v Slovenskom inštitúte vo Varšave (2. júna 2011) uskutočnila sa prezentácia poľského prekladu knihy Polnočný sused, ktorú vydalo vydavateľstvo Universitas. Na prezentácii knihy spomienok slovenskej veľvyslankyne vo Varšave sa zúčastnilo množstvo predstaviteľov kultúrneho, spoločenského i akademického života, ako aj zástupcovia diplomatického zboru, vrátane slovenského vyslanca v Poľsku.

Žiaľ, nie sme vedno so Spolkom Slovákov v Poľsku nadšení niektorými pasážami spomienok, lebo skresľujú skutočné udalosti, ba obsahujú aj nepravdivé informácie, hraničiace s osočovaním nielen poľských Slovákov, ale aj Matice slovenskej. Dôrazne sa preto ohradzujeme voči tvrdeniam, že na zjazde Spolku Slovákov Poľsku v januári 2003 sa predávala literatúra, propagujúca fašizmus, vydaná Maticou slovenskou. Autorka neuviedla ani jeden konkrétny titul, ktorý by jej tvrdenia potvrdzoval, čo podľa svedectva účastníkov ani nemohla, pretože Matica slovenská takúto literatúru nevydáva a odsudzuje ideológiu a prax totalitných režimov. Osobitne nás zarmocňuje, že poľské vydanie tejto knihy sa stretlo so záujmom nielen v poľskej verejnosti, ale aj poľských médií a expertov na stredoeurópsku politiku (Władysław Bartoszewski, Adam Michnik), ktorí takto boli uvedení do omylu.

Marián Tkáč,

predseda Matice slovenskej

4. júna 2011.

+++++

niečo pre milovníkov letectva.

Lockheed SR-71 Blackbird

<http://www.youtube.com/watch?v=yqW5oOskPIM&feature=related>

<http://www.youtube.com/watch?v=N31eEXjNAUU&feature=related>

http://ru.wikipedia.org/wiki/Lockheed_SR-71

<http://www.youtube.com/watch?v=16ti9GwnlVs&feature=fvwrel>

<http://www.youtube.com/watch?v=mMeNz7J0zzo&feature=related>

+++++

URL adresa článku:

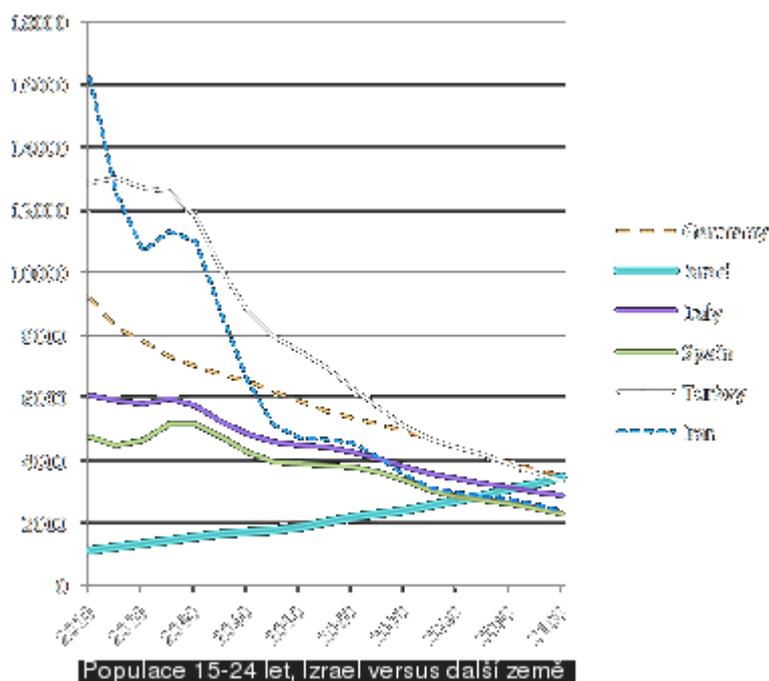
<http://www.zvedavec.org/komentare/2011/06/4405-izrael-panem-na-strednim-vychode.htm>

Spengler (3.6.2011)

Světlá budoucnost 24milionového Izraele, evropský starobinec a zkáza neropných arabských států. Předvídá konzervativní katolický sionista, analytik a vizionář David Goldman pod pseudonymem Spengler:

Jako vzdálený bod v perspektivní malbě nám projekce do vzdálené budoucnosti pomáhají předvídat, jak bude v budoucnu vypadat to, co se nám odehrává před očima dnes. Zde tedy jeden námět k zamyšlení: Podle nejčerstvější prognózy OSN při zachování stávající porodnosti bude mít Izrael koncem století více mladých než Turecko či Irán, ale také víc než třeba Německo, Itálie a Španělsko.

S úhrnnou plodností 3 dětí na ženu vzroste do konce století celková populace Izraele na 24 milionů. Íránská plodnost se pohybuje kolem 1.7 dítěte na ženu a klesá, zatímco mezi etnickými Turky v Turecku je pouze 1.5 (kurdská úhrnná plodnost je 4.5).

Ne že by v éře high-tech výzbroje valně záleželo na počtu branců, které je stát schopen postavit do pole, nicméně pokud by trend měl pokračovat, zemí s největší pozemní armádou na Středním východě se stane Izrael. Významnější v tomto populačním vývoji je překvapivý fakt, že už v polovině století bude jedině Izrael ze všech vojenských mocností Středního východu státem se životaschopnou populační strukturou.

Proto je v americkém životním zájmu udržet si Izrael jako spojence. Izrael není jen nejsilnější mocnost v regionu; během jedné či dvou generací se stane mocností jedinou – posledním strážcem ruin sousedních států. Demografická časovaná bomba nejsou Palestinci na Západním břehu, jak se mylně domnívá izraelská strana míru, ale Izrael sám.

Abychom si plně uvědomili tuto prognózu, začněme od konce: Izraelci děti milují a mají jich hodně, protože jsou šťastní, optimističtí a úspěšní. Většina izraelského populačního přírůstku pochází z tzv. "sekulárních" židů, kteří mají v průměru 2.6 dítěte, víc, než kterýkoli jiný průmyslový národ. Ultraortodoxní mají 7 nebo 8 dětí, čímž zdvihají úhrnnou plodnost ke 3 dětem na ženu v plodném věku.

Evropané, Turci a Íránci, oproti tomu mají velmi málo dětí, protože jsou nevrlí, odcizení a pesimističtí. Tady tolik nezáleží na demografické projekci vypadlé z počítače OSN.

Podstatnější je niterná představa o budoucnosti dnešních budoucích rodičů.

Lidé, kteří se neobtěžují mít děti, vyhlížejí pravděpodobně soumrak dnů budoucích.

O utahující se evropské demografické smyčce bylo napsáno mnohé, méně se však ví o perském pesimismu a anatolské sociální nejistotě.

Paradoxně se Izrael nachází v nebezpečném momentě. Jeho nepřátelé si uvědomují, že na obklíčení židovské velmoci nezbyvá mnoho času. Kolaps Egypta a možná i Sýrie vhodný interval ještě více zkracuje. Reálně však pozicí Izraele nemůže otřást nic jiného než ztráta americké podpory a ekonomickými sankcemi vymáhaná obnova Palestiny v obrysech linie příměří z r. 1949. Takový zvrat je krajně nepravděpodobný.

Izrael je high-tech supervelmoc. Izrael vede skupinu 7 nejvyspělejších zemí v počtu patentových přihlášek. Profesor Reuven Brenner (McGill University) napsal v lednu 2010 (magazín First Things, edituje David Goldman):

Izraelský investiční kapitál vynáší v současné době více než jakékoli jiné odvětví mimo území USA. Jen v roce 2006, 402 izraelských hi-tech společností vydělalo \$1.62 miliardy – nejvíce za posledních 5 let. Téhož roku fungovalo v Izraeli 80 aktivních rozvojových fondů a investovalo přes \$10 miliard do více než tisícovky nových podniků.

Udržení tohoto ohromujícího růstu je vážnou výzvou, protože izraelský high-tech sektor vstřebal jednorázovou infuzi ruských emigrantů. Jak Brenner poznamenává:

... více než 55% z milionu ruských emigrantů příšlých v 80. a 90. mělo vysokoškolský diplom a více než polovina zastávala ve staré vlasti akademické a vedoucí funkce. . Díky tomu se stal Izrael světovou jedničkou kvalifikované pracovní síly, následován USA s 80 Německem s 55 vědci a inženýry na 10 000 pracujících.

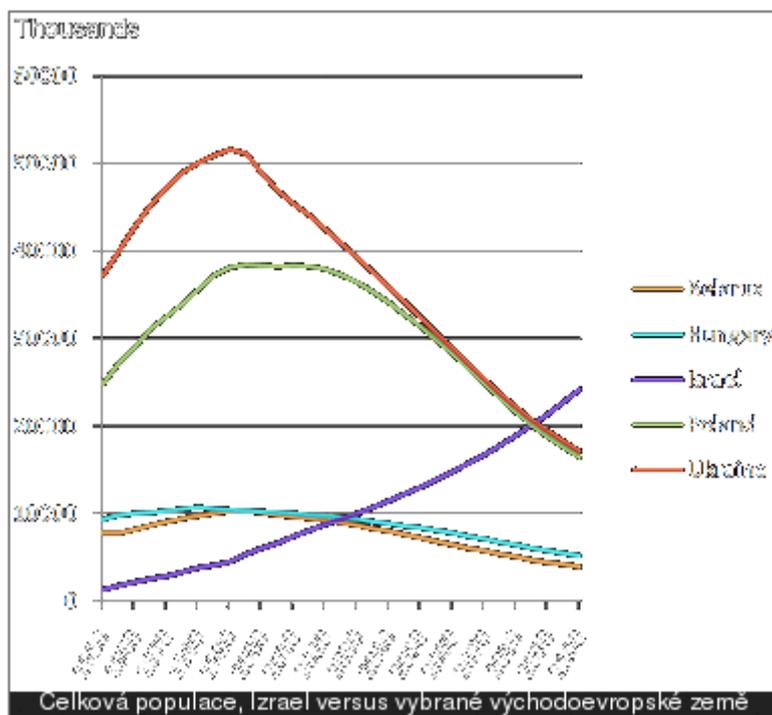
Jako v technologii a obchodě vyniká Izrael nad jiné i na poli umění. Izrael se stal supervelmocí v klasické hudbě, typicky západní umělecké formě. V červenci 2010 psal Spengler pro webzine Tablet: "*Cit Izraelců ke klasické hudbě – umění, které nejjasněji vyjadřuje vztah k budoucnosti je součástí národního charakteru jako žádného národa na Zemi, ztělesněním národního ducha vyvažujícího strach a naději.*"

V Izraeli je suverénně nejrozsáhlejší posluchačská obec komorní hudby a jeho přední hudebníci obsazují špičkové pozice v orchestrech celého světa – např. proslulý Guy Braunstein hraje první housle Berlínské filharmonie.

"Jsem přesvědčen," soudí Spengler, "že právě to vysvětluje nesmiřitelné nepřátelství sousedů Izraele, stejně jako Evropanů k němu. Je to neuhasitelná závist umírajícího vůči živému. Po rozchodu s křesťanskou vírou a následném novofranském ztroskotání, smířila se Evropa s tichým odchodem v zapomnění."

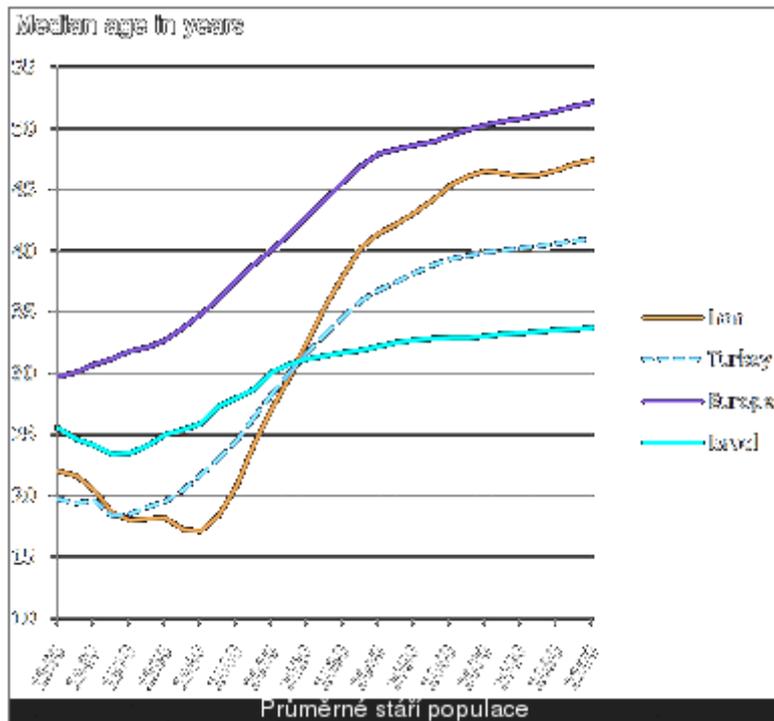
Úspěch Izraele je hroživým mementem selhání Evropy; Evropa staví mříže pyšného nacionalismu namísto tradičního poslání shodit jeho ohavné okovy; bytostně náboženský smysl existence Evropy nahrazuje post-křesťanská zášť.

Nadevše Evropu dráždí, že Izrael kypí životem. Některé z velkých evropských národů se možná nedočkají konce století. Pokud by zůstala plodnost národů na současné úrovni, bude Izrael vlastní více občanů, než kterákoli východoevropská země hojně obývaná židovskou populací před 2.sv. válkou.

Při pokračování stávajícího scénáře porodnosti bude střední věk občanů Izrael 32 let, zatímco v Polsku 57. Což je výsledek perspektivně naprosto neúnosný, vždyť v tom případě by se většina polské populace skládala z potřebných. Aby svoje staré spoluobčany zabezpečili, mladým lidem nezbude než emigrovat do zámoří (snad do Izraele...).

Svět islámu zatím stárne tempem, které nemá obdoby. Pokud se nic zásadního nezmění, střední věk v Turecku a Iranu překročí 40 v polovině století, kdežto v Izraeli se usadí kolem 30. Z Evropy se stane chudý starobinec.

Důsledky tohoto vývoje neunikly vůdcům dotčených zemí. "Pokud budeme takhle pokračovat, rok 2038 bude pro nás katastrofou," varoval turecký prezident Erdogan v květnu 2010 ([The heart of Turkness](#) Asia Times Online, March 23, 2011).

"Nevím," píše Spengler, "zda Erdogan jmenoval právě rok 2038 na základě statistické projekce, nebo snad konzultoval muslimský protějšek Harolda Campinga (aktuální hlasatel konce světa, pozn. překl.) ale něco na tom každopádně bude."

Íránský prezident Ahmadínežád opakovaně varuje, před "zánikem národa", pokud se porodnost nezvedne.

Co se děje v Egyptě a Sýrii, je v tomto scénáři bezvýznamné. Ani jedna z obou zemí z této krize nevzejde bojeschopná, pokud se z ní vůbec vzpamatuje. Egyptská sociální struktura – 2/5 země uvězněné v extrémní chudobě na venkově a další 1/4 živořící na předměstí Káhiry a Alexandrie – je prostě neživotaschopná.

Stačilo št'ouchnout a všechno se sesypalo – a stalo se tak zdvojnásobením cen potravin.

Nepokoje a svržení Mubaraka stav věcí jen mnohem zhoršily; kolaps turismu a zbývajících zdrojů mezinárodního obchodu, skok dovozních cen a útěk kapitálu zanechal Egypt bez šance splácet účty. Země se do konce roku položí, nehledě na Obamův dárkový balíček ([The hunger to come in Egypt](#) Asia Times Online, May 10, 2011).

Rozvojoví ekonomové dlouhé roky dobře věděli, že se připravuje katastrofa. Zpráva Světové banky v r. 2009 varovala: "Arabské země jsou velmi zranitelné výkyvy komoditního trhu pro svou těžkou závislost na dovozu potravin; jedná se o vůbec největší světové dovozce obilovin.

Většina z nich dováží více než 50% své celkové spotřeby."

Problém je, že arabské režimy svou situaci jenom zhoršovaly...
Vládcové Egypta za posledních 60 let cílevědomě proměnili někdejší obilnici Středomoří v hladovou past. K tragédii věci dospěly úmyslně, nikoli nedopatřením.

Udržovat značnou část populace v analfabetismu na venkově je nejspolehlivější metoda sociální kontroly.

Egypt sklízí na polích s bídou pětinu amerických výnosů a žádná vláda, ať se snažila jakkoli, nedokázala nabídnout svým rolníkům jinou alternativu než útěk mezi 17 milionů vyděděnců Káhiry. Když se syrský prezident Bašír Assad pokusil něco podniknout proti hladu na venkově, vytáhlo sto tisíc bezzemků na Damašek. ([Food and Syria's failure](#) Asia Times Online March 29, 2011).

Násir, Sadat ani Mubarak tento systém nevymysleli.

Porevoluční Rusko uvěznilo své mužiky do kolchozů; a např. mexický historik Krauze ve své knize *Textos Hereticos* (1992) ukazuje, jak porevoluční Mexiko zavádělo inspirované stalinismem ve 30. letech vlastní formu kolchozů jako model společenské kontroly.

Výsledkem procesu dnes je, že poměry z Mexika vyhnaly pětinu své populace na účet severního souseda, především rolnickou chudinu z jihu. Zbytek národa poskytuje nevyčerpatelnou zásobu pěšáků pro drogové kartely se kterými vede vláda občanskou válku nízké intenzity.

Egypt, nejlidnatější arabská země, jen odsunula tyto problémy o 3 generace. Stát je říditelný jen vojenskou mocí, ať již de facto nebo de jure, protože armáda je zde jediná instituce schopná rolníky bezprostředně, rovnou z pole organizovat do disciplinované, fungující sociální struktury.

Žádná občanská společnost však v Egyptě neexistuje. Ke zhroucení Mubarakovy vojenské diktatury došlo, když dvojnásobné ceny potravin odhalily její neschopnost zajistit minimální životní potřeby obyvatelstva. Ovšem kolaps vojenské moci a útěk oligarchie navázané na armádu, která dojila egyptskou ekonomiku posledních 60 let, znamená úplnou katastrofu.

Místo obyčejné korupce, které Mubarak předsedal, tu máme rvačku poloorganizovaných politických formací o kontrolu nad zbytky ubývajících elementárních zdrojů. Občanské nepokoje a násilí si pravděpodobně vyžádá ještě více obětí než hlad.

Uprehlíci z Libye a Tunisu zaplavili tábory na nejbližším italském ostrově a stovky se utopily na cestě přes moře. Do konce roku uvidí turisté na řeckých ostrovech tisíce člunů s hladovými Egyptřany volajícími o pomoc. Evropská sympatie k Arabům tváří v tvář přílivu uprchlíků bude ta tam.

Události nejspíše předběhnou diplomatické snahy. Projekce ekonomické a demografické nerovnováhy demonstrována výše nás vrací do současnosti. Chaos v Egyptě, Sýrii a dalších arabských zemích může být předzvěstí dalších událostí mezi Izraelem a Palestinou.

Nepřekvapilo by, kdyby Palestinci zahájili další intifádu, nebo kdyby Egypt a Sýrie zahájily jednu z posledních válek proti Izraeli. Je to zřejmě jejich poslední příležitost.

"Ale já vidím možnost další války spíše pod 50%," říká Spengler. "Vnitřní problémy Egypta a Sýrie jejich schopnost vést válku minimalizují."

Israel as Middle Eastern hegemon vyšel 24. května na Asia Times Online. Český překlad vyšel na [blogu Michala Vimmera](#), odkud text přebírám. Překlad Michal Vimmer

+++++

Dávam Vám do pozornosti

pripojený text. Možno si to prečíta aj Sulík, ktorému prekáža socha Svätopluka na hrade, ale bez štipky hanby podporuje exhibicionistickú menšinu deviantov nazvázaných do Bratislavy vari z celého sveta.

(Slušný homosexuál sa zrejme nevystatuje svojou oriantáciou, tak ako sa slušný heterosexuál nevystatuje že sa mu páči opačné pohlavie, nechodí obnažený (á) po ulici a nevyziapuje sprostosti.

+++++

Nežijeme ekonomický vek zodpovednosti

15. mája 2011

(Príspevok do Stálej konferencie Panslovanskej únie)

www.pansu.sk

Práve pred 10 rokmi začal A. Greenspan, guvernér Fedu znižovať výšky úrokov, aby prebudil stagnujúci rast a zastavil hroziacu recesiú. NASDAQ, ktorý klesal dlhé mesiace okamžite stúpol o viac ako 10 %. Osadenstvo Newyorkej burzy to privítalo búrlivo. Už som sa raz vyjadril, že načo sú nám *finanční analytici*. Nato, aby z ľudí robili optimistov, zmyselníkov a pôžitkárov, na to, aby usmernili náhodu, aby odobrili riziko a uspokojili nás v nádeji. Ba možno túžia po tom, aby vniesli logiku do ekonomického sveta, v ktorom sme zrušili pravidlá. Nič neobjasnia, ba ani nič nevyvrátia. Iba pripomením, že aj A. Greenspan dokázal potopiť hádam každý návrh v zakalených vodách spásy. Pripomením jeho slávny výrok pred novinármi: „Ak ste správne porozumeli tomu, čo som práve povedal, keďže som sa vyjadril pomerne nejasne!“ Spomenul som bývalého guvernéra centrálnej banky USA zámerne, lebo chcem uviesť pár myšlienok o našej monetárnej politike, na ktorú sa úplne zabúda. Potešilo ma, keď som sa v SME dočítal, že ukazovateľ HDP nie je dobrou mierou výkonnosti ekonomiky. Odcitujem z neho nadpis článku: „Skôr, než začneme byť hrdí na svoj hospodársky rast, mali by sme odpovedať na tri otázky: Ako sa z aktuálneho rastu najeme, kedy dobehneme Západ a za akú časť rastu môžu výdavky štátu?“

Verím, že takto rozmýšľajúcich ľudí bude pribúdať. Ale čo musím k citátu pridať je, že kedy už budeme vedieť, že ak je HDP 100 jednotiek, tak *domácnosti* nech z neho zjedlia 65 jednotiek (a nemali by si z neho ukrajovať iba kollárovci, tkáčovci,...), podniky 20 jednotiek a vláda 15 jednotiek! A to platí aj o prírastku HDP, teda o raste HDP. Ten však nemusí iba rásť. Ale to teraz nebudem rozoberať. Trápi ma ešte niečo iné. Táto vláda si asi vôbec neuvedomuje dôležitosť „manipulovania“ s peniazmi, alebo povedané odborné, využívanie tvorby peňazí a ponuky peňazí v *prospech rastu HDP a teda v prospech ľudí*. Je to prekvapivé, lebo sa veľmi hlásia k Friedmanovi, ktorý povedal, že on v „aute zvanom ekonomika“ potrebuje iba jeden pedál, a to je ponuka peňazí. Proces *tvorby peňazí v bankovom systéme je v našej ekonomickej politike úplne vynechaný* ako nástroj pôsobenia na správanie sa ekonomiky. Bohužiaľ. Kto to má robiť? Guvernér národnej banky? Minister financií? Nehovoria o tom. Prečo? Nevieť. Oni asi vedia. Základná rovnica, na ktorej stavia monetarizmus je $MV = PY$, teda ponuka peňazí krát rýchlosť peňazí sa rovná súčinu cenovej úrovne a reálneho HDP. Človeku, trochu zbežnému v matematike, je zrejmé, že vzťah sa dá upraviť tak aby sa osamostatnil HDP, a tak sa *videla možnosť vplyvu na jeho správanie* (rast, pokles). NBS (vláda) má teda jasnú možnosť vplyvu na HDP nielen odvodmi a daňami. Finanční analytici o tom nehovoria. Nechcem, aby vláda ponúkala 100% istoty. Chcem, aby sa bezhlavo neodovzdávali do rúk osudu, ktorý by sme mohli nazvať, ako sa to už teraz rysuje, neistá EÚ. Chcem, aby si vláda uvedomila, že úlohou monetárnej politiky (nie menovej) je ovplyvniť agregovaný dopyt zmenou ponuky peňazí, alebo úrokovou mierou.

Je načase obnoviť vieru v ekonomickú politiku a jej nástroj monetárnu politiku v praktickej jej realizácii v SR ale aj v celej EÚ. Práve nezvládnutý proces tvorby peňazí v bankovom systéme a následne v celom ekonomickom systéme bol príčinou vzniku krízy v roku 2006, resp. už v rokoch pred rokom 2006. Nemôžem neilustrovať toto tvrdenie aspoň krátkym číselným príkladom. Ak aj zredukujem bohatstvo makroekonomických veličín, ktoré sú rozhodujúce, zostane mi ich 5. Ekonomovia dobre vedia, že ide tieto: koeficient povinných minimálnych rezerv (nech je 0,10), ktorý určuje centrálna banka; ďalej je to obeživo (peniaze v obehu, nech je to 200 mld. euro), potom sú to vklady (nech sú 400 mld. euro) a nakoniec prebytočné rezervy (nech sú 0,4 mld. euro). Ponuka peňazí (M1) je súčtom obeživa a vkladov, a to je 600 mld. euro. Ekonomicky vážnou reláciou je podiel obeživa a vkladov (ľahko

zistíme, že je 0,5) a podiel prebytočných rezerv a vkladov (0,001). Spomenuté veličiny sú v zložitom významnom vzťahu, v teórii vyjdrovanom aj matematicky. Ponuku peňazí a monetárnu bázu spája peňažný multiplikátor, ktorý treba dokázať z uvedených čísel odvodiť. Jeho závažnosť čitateľ zistí po číselnej ilustrácii. Ak do jeho vzorca dosadíme spomenuté hodnoty získame číslo 2,4958. A toto číslo hovorí, že ak sa monetárna báza v ekonomike zvýši o 1 euro, potom ponuka peňazí vzrastie cca o 2,50 eura. Ak by NBS zvýšila koeficient povinných minimálnych rezerv na 15 % a dosadili by sme to do vzorca, získali by sme hodnotu multiplikátora 2,3041. Výrazný pokles. Dovolím si ešte jeden výpočet, aby si čitateľ uvedomil dôležitosť podielu *obeživa a vkladov* a tak zistil dôležitosť tejto páky. Ak by sme ho zvýšili na 0,75, peňažný multiplikátor by bol 2,0564. Ešte väčší pokles. Efekt eura v monetárnej báze klesol a tak ponuka peňazí bude výrazne menšia. Nebudem robiť všetky výpočty, ktoré umožňujú poznatky v tejto oblasti. Zistili sme *strategické relácie*, ktoré kontrolujú fenomén, ktorý opisujú a teda nám umožňujú manipulovať, čiže uvažovať o *ekonomickej situácii*. Vysvetľujú a objasňujú správanie ekonomiky, alebo konkrétnej situácie. Naša vláda radšej pokusne niečo vyrába a potom sa s tým pokusne pohráva, aby odstránila chyby a nerád aplikuje ekonomickú teóriu (podporenú aj matematikou). Ekonómovia musia ovládať tieto interrelácie premenných. Odborná ekonomická obec je ukrátená o to, aby videla, ako vláda a centrálna banka využíva tieto nástroje pri tvorbe ekonomickej politiky a teda posúdiť rozumnosť ekonomickej politiky. Ak vláda či NBS niečo spomenú, a píše sa o tom aj v tlači, tak je to hodnota *koeficienta povinných minimálnych rezerv*. Ale tá informácia je k ničomu. Tak ako HDP ako ukazovateľ výkonnosti ekonomiky. Nim sa iba zaslepujú oči ľuďom, veriacim. Je to na úrovni tvrdenia: tu to máš, nič to nie je, ale je to dobré. Teda presne také vysvetlenie, ako dal A. Greenspan novinárom. Ekonómia je veda, z ktorej by mala mať spoločnosť úžitok. No ale to znamená, že neriadime svoj ekonomický osud. Nevidíme do ekonomickeho systému. A ak človek *pochopí* fungovanie určitého systému, vie s ním aj „manipulovať“. Systém má slúžiť človeku. Aj bicykel je systém. Ľahko si predstavíme ako funguje a prečo nám slúži. Bez poznatkov sme ako uzavretí v ovzduší slobody. Už by sme si mali uvedomiť pretrvávajúcu priepasť, ktorou sú od seba oddelené ekonomické poznatky a reálna ekonomická politika v SR a EÚ. Nám sa však ponúka tvorivá deštrukcia.

Iste, v ekonomických procesoch je prvok neurčitosti, ktorý však nie je dôvodom, aby sme teóriu neuplatňovali. Podľa môjho názoru hrajú mylné predstavy a omyly v tvorbe našej ekonomickej politiky príčinu problémov a pochádzajú iba z neznalosti teórie a jej nedokonalého chápania jej tvorcov. *Pre nich však trhy majú vždy pravdu*. Ako môžu byť trhy také múdre? Nie je v pozadí Lehman and Brothers, či Goldman and Sachs? Alebo G. Soros, či jeho investičný poradca P. C. Catterjem. Či John Paulson z amerického guru zaistného fondu?

Žiada sa mi napísať krásnu myšlienku N. Teslu: „Praktický úspech nejakej myšlienky, bez ohľadu na jej vlastnú hodnotu, závisí od postoja súčasníkov“. Ja neviem pochopiť prečo stále čítavam „nový a slávny vek ľudstva“. Prečo to u nás nikoho ani trochu nezaujíma.

Prof. Jaroslav Husár

+++++

Kto chce pochopiť súčasný svet a jeho smerovanie, si to pozorne prečíta.

Sú to veľmi seriózne závery prezentované formou, ktorú pochopí každý.

Krize? Jaká krize?

Tomáš Franke

O súčasné ekonomické krizi koluji v tisku hotové romány. Bohužel, ve většině z nich se autoři dopouštějí jedné zásadní nepřesnosti. Srovnávají současnou ekonomickou situaci s Velkou hospodářskou krizí z roku 1929.

Současná krize je ale něco naprosto jiného. Vlastně bychom vůbec neměli používat slovo krize. Není to vůbec krize, jako ta v roce 1929. Je to počátek konce fungování amerického principu ekonomiky.

Tak jako se před dvaceti lety sesypal komunistický socialismus jako domeček z karet, tak se dnes hroutí americká ekonomika. K pochopení toho, proč k tomuto kolapsu došlo vůbec nepotřebujete ekonomické vzdělání. Spíše se k tomu hodí zdravý český selský rozum.

Představte si, že jste vynalezli integrovaný obvod. Součástka, kterou dnes najdete snad úplně ve všem. Součástku, bez které vám neprodají ani rohlík, protože i kasa v obchodě je vlastně počítač.

Jistá firma v Americe vynalezla integrovaný obvod. Jen pro úplnost, byla to firma FAIRCHILD a bylo to v roce 1958. Jenomže vedení firmy chtělo větší zisky, proto výrobní linku přemístilo z Kalifornie do Číny.

Číňané se jistě dají vyškolit na obsluhování naší plně automatické linky a na rozdíl od Američanů to budou dělat „za hrst rýže“. A nám (vedení firmy FAIRCHILD) vzroste zisk – to přece není k zahzení, že jo.

Přibližně ve stejné době přišla jistá firma AMPEX na fintu, jak nahrávat obraz na magnetický pásek. Ano, jde o princip, se kterým se naprostá většina z nás setkala u své VHS.

A AMPEX se ani nenamáhal s hledáním americké firmy, která by to vyráběla a rovnou prodal veškerou technologii Japoncům. A tak to šlo s jednou firmou za druhou.

Zatímco v 50. letech bylo v USA na 30 firem, které vyráběly televizní technologie, v roce 1987 zbyla jen jediná – ZENITH. Když rozmontujete počítač, do jehož monitoru právě teď koukáte, snadno zjistíte, že asi 95 % součástí v něm je z Číny, Japonska nebo přilehlých států.

Jenomže ekonomika je hlavně o tom, že se věci a peníze otáčejí. Lidé pracují, vydělávají je svou prací peníze a za ty peníze si zase koupí jiné věci, které se vyrábějí v dalších továrnách.

Jenomže s odsunem výroby z Ameriky spolu s ní odcházela i práce. Střední třída, nejpočetnější skupina obyvatelstva začala chudnout. **V 80. letech** vyhlásil prezident **REAGAN tzv. ekonomiku služeb.**

O co šlo? Byla uměle vytvořena pracovní místa ve sféře služeb a ta byla zaplňována nezaměstnanými z výroby, kterých rychle přibývalo. Tím, že si všichni budou navzájem prát prádlo, půjčovat videokazety nebo podávat na sebe žaloby se ale stát neužíví !

Odchodem výrobních odvětví také klesala konkurenceschopnost Ameriky. Tak se stalo, že Čína, která vyrábí výrobky pro půl světa začala vzkvétat, zatímco Amerika, kde se vyráběly zbraně a speciální výrobky pro pár speciálních zákazníků chudla.

Je to úplně stejné, jako když farmář, který je ve finančních problémech, prodá traktor. Za utržené peníze pokryje pohledávky, ale ten traktor mu při práci přece jenom chybí, proto začíná pracovat pomaleji a méně produktivněji, než jeho soused, který zatím traktor prodat nemusel. Následkem toho se dostane do ještě hlubší platební neschopnosti. Musí tedy prodat kombajn, aby mohl poplatit dluhy. Jenomže to jeho práci ještě více zbrzdí a ještě více sníží jeho schopnost konkurovat sousedním farmám.

Jistě není nutné popisovat, jak to musí dopadnout. Za několik let jsou z kdysi prosperující farmy už jenom ruiny. A právě tohle se stalo v Americe.

Její zahraniční dluh narůstal. Mnohem horší však bylo to, že čím větší tím dluh byl, tím také rychleji narůstal. Je to úplně stejné jako u toho našeho farmáře.

Když se podíváme na nárůst zahraničního dluhu, celé jeho tři čtvrtiny vznikly za posledních 20 let. Za vlády George BUSHE staršího, B. CLINTONA a velkého dobyvatele George BUSHE mladšího, vznikl TŘÍKRÁT větší státní dluh, než za celých 50 let uplynulých od Velké krize !

Zkrátka – Spojené státy mají velký problém a nějaké milionové injekce do bankovníctví to nespraví ! Ty řeší následky, ale ne PŘÍČINY problému. To je vlastně jenom další prodaný kombajn.

A až se dolary rozkutálejí, zapadnou **Spojené státy** do ještě hlubšího bahna. **Současný dluh** tohoto státu v přepočtu **na jednoho obyvatele včetně nejmladších kojenců je asi 4,000.000 českých korun.**

Je to tak oblodné číslo, že i kdyby se všechny daně, které se za celý rok vyberou v celých **USA, použily na splácení dluhu – vůbec by nepřestal růst !**

Už nyní je zcela jisté, že tento dluh nesplatí ani děti dnešních amerických dětí !!! A velmi pravděpodobně je, že bohužel ještě ani jejich děti.

Někteří nositelé Nobelových cen za ekonomiku předpokládají státní bankrot Spojených států a celkový pád dolarové ekonomiky po celém světě. Možná to bude ještě dříve, než se to čeká, neboť Čína a Brazílie se rozhodly že v krátké době opustí americký dolar jako svou rezervní měnu.

Skončím volnou citací úvodního odstavce jednoho z článků, kterým nezávislí američtí ekonomové hodnotí situaci ve své vlasti.

„**Toho dne se JOE SMITH vzbudil brzy,** neboť jeho budík Made in Japan byl nastaven na šestou hodinu.

Zatímco v konvici Made in China začínala vřít voda, oholil se holicím strojkem Made in Hongkong, navlékl na sebe košili Made in Srí Lanka , značkové džíny Made in Singapur a tenisky Made in Korea.

Poté si na své elektrické pánvi Made in India připravil snídani. Usedl ke stolu se svou kalkulačkou Made in Mexico, aby si spočítal, kolik dnes může utratit. Když si srovnal čas na svých hodinkách Made in Tchajwan s časovým signálem z rádia Made in India, nasedl do svého vozu Made in Germany a pokračoval v hledání nějaké dobře placené práce v Americe.

Na konci dalšího marného a neradostného dne se JOE rozhodl trochu si odpočinout. Vklouzl tedy do sandálů Made in Brasil , nalil si sklenku vína Made in France a pustil televizní přijímač Made in Indonesia. A přemýšlel, proč se mu nedaří najít dobře placenou práci v Americe“.

U tohoto odstavce se lze i zasmát, ale faktem zůstává, že v době, kdy Američanům „padla“ první velká banka BEAR STEARNS, pocházelo asi **86 % spotřebního zboží z dovozu** a jen zbytek byl vyroben ve Spojených státech.

Dnes, pouhý rok poté je toho domácího zboží zase o několik procent méně. Průmyslová výroba ve Spojených státech totiž zase poklesla.

Nechť je to tedy poučením pro ty z Vás, kdo budete kandidovat do Poslanecké sněmovny. Využijme toho, že Češi byli zvyklí v minulém režimu vyrábět většinu věcí, které potřebovali. Proč tedy nezačít zase vyrábět ? Byli jsme totiž nejvyspělejším státem v rámci RVHP. Nebýt toho, že parta tunelářů proměnila továrny na sklady nábytku, mohla se nás tato krize – pardon kolaps – dotknout jenom nepřímo.

Poznámka pod čarou.

S posledním odstavcem nesouhlasím, je to anachronismus.

Sami vyrábět všechno, to už je bohužel utopie.

To, že se mnoho rozkradlo je realita.

Kdo u toho byl, je všem známo.

To, že s tím nic neděláme je náš průšvih.

Ale Amerika?

- Co se stane, až si ti, kteří dnes dělají za hrstku rýže, řeknou o větší plat?

- Co se stane, až se zatím bezedný trh Číny a dříve méně vyspělých států, nebo lépe řečeno jejich obyvatel nasytí spotřebním zbožím?
- Na čem vlastně stojí ohromné zisky nadnárodních korporací? Nevypadá to, že z dlouhodobého hlediska na písku?
- Jisté je, že to jednou skončí.
- Kolik lidí na světě vydělává horentní sumy peněz, aniž by vyprodukovali cokoliv potřebného? Většinou je to otázka, kdo koho okrade.
- Kolik žen a mladých dívek si na DVD do zblbnutí pouští PRETTY WOMAN a čeká na svého prince, aniž by postřehly, jak zcela mimo realitu současnosti hlavní hrdina začal smýšlet sociálně?
- Firmu, ve které jsem pracoval, také koupili Američané. Propustili 40% lidí, rozprodali postupně přidružené provozy a nakonec se slušným ziskem prodali i nás. Ano, to byla kopie Pretty Woman. Jen ten hrdina tam jaksi chyběl. Nebyla to totiž pohádka, ale realita.
- Ano, blíží se konec amerického snu, přes zatím nespornou technickou úroveň. Kolik špičkových vědců pochází odjinud, Nákup mozků za vyšší mzdu začal hned po II. světové válce.
- Dnes (kromě pár desítek tisíc těch nahoře, kteří jsou za vodou) jsou vlastně všichni Američané žebráci.
- Proč nemůžeme kopírovat třeba Norsko, proč si vybíráme vždy to špatné????? Asi si to zasloužíme. Bohužel.

Toho dne se český Honza probudil brzy, otevřel si pivo, dříve český PRAZDOJ, do sklenice ...dříve KAVALIER, zapálil si cigaretu indickými zápalkami SOLO SUŠICE a protože měl po opici z předchozího dne, ochutnal indickou okurku ZNOJMIA. Upadl, zarazil si střepek do ruky, v nemocnici ho operovali skalpelem z indické chirurgické ocele POLDI a na doléčení ho poslali do ruských lázní Karlovy Vary.

V ruských lázních Karlovy Vary jej prohlédne slovenský lékař, ukrajinská sestřička mu vydá rozpis léčebné kúry a svou první proceduru podstoupí u Vietnamské terapeutky Nguyen Tsi Binh. ...

Je třeba pokračovat dál ?

R.H.

+++++

Časopis Slovákov v Írsku - Slovak in Island

<http://www.slovakinireland.ie/>

+++++

Cenzura revoluce na Islandu je nejlepším důkazem jak se zachází s informacemi, které můžou být nebezpečné pro politickou a ekonomickou elitu. (pošli to dál)

Island

Média nás zásobovala do posledního detailu o nepokojích v Egyptě a Libyi. Mlčela však o revoltách a příkladné ukázce občanské revoluce, která se odehrála před dvěma lety na Islandu, kde občané donutili odstoupit vládu a přepsat ústavu. Právě proto, že případ Islandu je modelem občanské revoluce, byl tento případ ututláván. Cenzura revoluce na Islandu je nejlepším důkazem jak se zachází s informacemi, které můžou být nebezpečné pro politickou a ekonomickou elitu. Na Islandu lidé rezignovali na jakoukoliv podobu vlády, velké banky byly znárodněny a bylo rozhodnuto, že lidé nezaplatí dluhy, které vytvořili politici, protože je to problém špatné finanční politiky, ne lidí. V nové ústavě bylo zakotveno, že občan je hlavním politickým protagonistou, nikoliv politik.

Island je v současnosti nejlepším příkladem mírové a důstojné reakce veřejnosti proti této moci, která dovedla zem i celý svět ke krizi. Islandský model, který ukazuje, že politici musí mít strach z reakce lidí, pakliže nebudou jednat ve prospěch nich. Ne ale strach o život ale o svoji kariéru.

Umlčená fakta o Islandu:

V roce 2008 byla znárodněna největší banka. Měna se zhroutila, trh pozastavil svou činnost. Země zkrachovala.

2009. Obrovské protesty před parlamentem, lidé donutí k rezignaci předsedu vlády a celý jeho vládní blok.

Politici volají po splacení dluhu vůči Británii a Nizozemsku a to ve výši 3.500 milionů eur, což je částka, kterou má zem zaplatit v příštích 15 letech s 5,5% úrokem.

Rok 2010. Lidé jdou do ulic a vybojují si zákon o obecném referendu. V lednu 2010 ho prezident odmítne ratifikovat, a oznámil, že ho bude konzultovat s EU. Lidé jdou znovu do ulic. V březnu se koná referendum, jehož výsledek je, že 93% lidí odmítne zaplatit dluh vůči Británii a Holandsku.

Vláda byla donucena k tomu, aby zahájila vyšetřování, které má vyřešit právní odpovědnosti státních představitelů za krizi. Dojde k zatčení několika vedoucích bankéřů a manažerů. Interpol vydal rozkaz a všichni zúčastnění bankéři opouštějí zemi.

Lidé dávají dohromady novou ústavu, která není kopií dánské ústavy jako to bylo doposud.

Ústavodárné shromáždění složené z lidí přímo volených lidmi zahájilo svoji činnost v únoru 2011 a předložilo návrh ústavy na základě konsensu a doporučení. Musí být schválena parlamentem, který byl vytvořen po nových volbách.

Toto je stručná historie islandské revoluce: odstoupení celé vlády, znárodnování bank, obecné referendum, uvěznění odpovědných lidí za krizi a přepsání ústavy přímo občany.

Co se stalo na Islandu bylo pozorováno politiky jako je Merkelová, Sarkozy, Cameron, Zapatero, Berlusconi a další a vyhodnoceno jako nebezpečné pro jejich zkorumpovaný systém. Bojkot informací o Islandu byl striktně dodržován tisíci novináři v rámci veškerého korporátního tisku, rozhlasu a televize. Masmédiím vládní vyjednávачi údajně nabídli i v některých zemích daňové úlevy výměnou za mlčení.

Ale přesto přese všechno se islandská revoluce šíří po celé Evropě. Postavila se tomuto zkorumpovanému a neudržitelnému systému a dává světu lekci z opravdové demokracie. Po celém světě bude známa a oceňována, dříve nebo později, a to navzdory vládě politických a ekonomických elit, které zapříčinily celosvětovou krizi. Touha po svobodě nezná hranic!

Přeložil Rudolf Černý z

<http://www.votoenblanco.com>

+++++

Sulík: Vyhrážanie sa vojnou nepatrí do slovníka susedov

Výroky predsedu maďarského parlamentu si Sulík vysvetľuje ako pokus o odpútanie pozornosti od medzinárodnej izolácie Maďarska a komplikovanej ekonomickej situácie krajiny.

BRATISLAVA. Vyhrážanie sa vojenským zásahom alebo spomínanie takéhoto zásahu nepatrí do slovníka dobrých susedov, povedal v reakcii na slová predsedu maďarského parlamentu Lászlóa Kövéra predseda Národnej rady SR Richard Sulík (SaS).

"Odmietame vyjadrenia, ktoré patria do 19. storočia," povedal Sulík v Bratislave pred novinármi v súvislosti s rozhovorom, ktorý Kövér poskytol nedávno českému denníku Hospodářské noviny.

Podľa jeho názoru majú tieto škandalózne vyjadrenia jediný cieľ - odpútať pozornosť od medzinárodnej izolácie, do ktorej sa Maďarsko dostáva vďaka svojej "veľkomadarskej politike".

Ako Sulík pripomenul, s Maďarskom máme podpísanú zmluvu o dobrom susedstve a spolupráci, sme členmi Únie aj NATO, preto sú vyjadrenia predsedu maďarského parlamentu neprijateľné.

autor: Martina Pažitková

VIDEO

Sulík: Reči o vojenskom zásahu z Maďarska zastierajú zlú ekonomiku

+++++

<http://www.sme.sk/storm/itextg.asp?idh=8371503&ids=7>>.

> Každý slovenský politik má v sebe niečo z extrémistu Jána

> Slotu<<http://www.sme.sk/storm/itextg.asp?idh=8371485&ids=6>>.

> V rozhovore pre dnešné vydanie českého denníka Hospodářské noviny<<http://hn.ihned.cz/c1-52024380-laszlo-kover-kazdy-slovensky-politik-je-tak-trosku-slota>>to

> uviedol predseda maďarského parlamentu László Kövér, ktorý bol minulý

> týždeň na návšteve Českej republiky. Maďarský politik sa k prirovnaniu

> slovenských politikov k Slotovi dostal pri zdôvodňovaní, prečo by mali mať

> Maďari za hranicami Maďarska právo zúčastňovať sa volieb v Maďarsku.

>

> Každý slovenský politik má v sebe aspoň v malej miere Jána Slotu. Aj keď

> možno nie v hĺbke duše, ale preto, že sa obávajú práve politikov

Slotovho

> typu, tak na neho berú zreteľ. Slovenskí kolegovia by mali mať väčšiu

> sebadôveru. Chápeme, že sa nemôžu vzdať územia, ktoré dostali vďaka

> trianonskej mierovej zmluve a na základe ktorej Slovensko vzniklo, uviedol

> Kövér s tým, že maďarský národ sa nemôže vzdať žiadnej svojej súčasti a

> Maďari v SR v kultúrnom a duchovnom zmysle k maďarskému národu patria.

> Jednotu národa môžeme vytvoriť a udržať bez ohľadu na hranice. Keď prejdem

> cez most z Komáromu do severného Komárna, tak som tam rovnako doma ako v

> južnej časti. Alebo na hlavnom námestí v Kluži som tiež doma. To je v

> duchovnom, kultúrnom či historickom zmysle aj moja vlasť, vysvetlil

> maďarský

> politik.
>
> Predseda maďarského parlamentu tvrdí, že v slovenskej domácej politike je
> nacionalizmus silnou hracou kartou, a to napriek tomu, že Maďarsko a ani
> slovenskí Maďari neusilujú o zmenu hraníc.
>
> Keď došlo k rozpadu Československa, tak táto (maďarská) menšina (v SR)
> mohla
> povedať prepáčte, ale parížska mierová zmluva sa vzťahovala na
> Československo a toto je nová situácia. Ale nespravili to ani oni, ani
my,
> dodal predseda maďarského parlamentu László Kövér pre české HN.
>
> *pondelok 6. 6. 2011 18:30* | Copyright (c) TASR 2011
> (c) 2011 Petit Press. Autorské práva sú vyhradené a vykonáva ich
> vydavateľ.
> Spravodajská licencia
>
vyhradená.<https://mail.google.com/mail/html/compose/static_files/blank_quirks.html#
>
> Súvisiace články:
> - + Smer: Je načase reagovať na facky od
Budapešti<<http://www.sme.sk/c/5926958/smer-je-nacase-reagovat-na-facky-od-budapesti.html>>
<<http://www.sme.sk/diskusie/1847518/1/Kover-Kazdy-slovensky-politik-ma-v-sebe-Slotu.html>>
> Čítať celú
>
diskusiu<<http://www.sme.sk/diskusie/1847518/1/Kover-Kazdy-slovensky-politik-ma-v-sebe-Slotu.html>>:
> počet reakcií: 176
> Najnovšie príspevky:
> 08.06.2011 15:30 - Kovér=Tučný je
>
bolond.<<http://www.sme.sk/diskusie/dpl/16703053/Kover-Kazdy-slovensky-politik-ma-v-sebe-Slotu.html>>
> 08.06.2011 14:42 -
>
.....<<http://www.sme.sk/diskusie/dpl/16702808/Kover-Kazdy-slovensky-politik-ma-v-sebe-Slotu.html>>
> 08.06.2011 14:34 -
>
?<<http://www.sme.sk/diskusie/dpl/16702775/Kover-Kazdy-slovensky-politik-ma-v-sebe-Slotu.html>>
> 08.06.2011 13:53 - ty si uz uplne zblbol z
>
toho<<http://www.sme.sk/diskusie/dpl/16702493/Kover-Kazdy-slovensky-politik-ma-v-sebe-Slotu.html>>
> 08.06.2011 13:46 -

>

hungarofobia<<http://www.sme.sk/diskusie/dpl/16702453/Kover-Kazdy-slovensky-politik-ma-v-sebe-Slotu.html>>

> + Pridať

>

reakciu<http://www.sme.sk/diskusie/reaction_show.php?id_theme=1847518&id_reaction=16692449&page=1&action=show_reply_form#reply_form>

+++++

Kövér: Každý slovenský politik má v sebe Slotu

Slovenskí kolegovia by mali mať väčšiu sebadôveru, tvrdí v rozhovore šéf maďarského parlamentu.

BRATISLAVA, PRAHA. Každý slovenský politik má v sebe niečo z extrémistu Jána Slotu. V rozhovore pre dnešné vydanie českého denníka Hospodářské noviny to uviedol predseda maďarského parlamentu László Kövér, ktorý bol minulý týždeň na návšteve Českej republiky. Maďarský politik sa k prirovnaniu slovenských politikov k Slotovi dostal pri zdôvodňovaní, prečo by mali mať Maďari za hranicami Maďarska právo zúčastňovať sa volieb v Maďarsku.

Každý slovenský politik má v sebe aspoň v malej miere Jána Slotu. Aj keď možno nie v hĺbke duše, ale preto, že sa obávajú práve politikov Slotovho typu, tak na neho berú zreteľ. Slovenskí kolegovia by mali mať väčšiu sebadôveru. Chápeme, že sa nemôžu vzdať územia, ktoré dostali vďaka trianonskej mierovej zmluve a na základe ktorej Slovensko vzniklo, uviedol Kövér s tým, že maďarský národ sa nemôže vzdať žiadnej svojej súčasťi a Maďari v SR v kultúrnom a duchovnom zmysle k maďarskému národu patria.

Jednotu národa môžeme vytvoriť a udržať bez ohľadu na hranice. Keď prejdem cez most z Komáromu do severného Komárna, tak som tam rovnako doma ako v južnej časti. Alebo na hlavnom námestí v Kluži som tiež doma. To je v duchovnom, kultúrnom či historickom zmysle aj moja vlasť, vysvetlil maďarský politik.

Predseda maďarského parlamentu tvrdí, že v slovenskej domácej politike je nacionalizmus silnou hracou kartou, a to napriek tomu, že Maďarsko a ani slovenskí Maďari neusilujú o zmenu hraníc.

Keď došlo k rozpadu Československa, tak táto (maďarská) menšina (v SR) mohla povedať prepáčte, ale parížska mierová zmluva sa vzťahovala na Československo a toto je nová situácia. Ale nespravili to ani oni, ani my, dodal predseda maďarského parlamentu László Kövér pre české HN.

pondelok 6. 6. 2011 18:30 | Copyright © TASR 2011

+++++

Vojnova propaganda z Budapešti v roku 2011!!! // Juzne Slovensko sme uz stratili

Nemame svoju mocensku elitu, cize aj opozicia nikdy nespravila ani teraz nenavrhuje jediny adekvatny krok,

ktory mohla spravit kazda "nasa" vlada uz davno - revizionisticka
propaganda explicitne
porusuje Parizsku mierovu zmluvu a jej zastavenie mala "nasa" diplomacia
pozadovat uz davno rovno od velmoci,

o tento krok som namiesto vsetkych zapredanych slovenskych politikov
poziadal pred rokom v otvorenom liste pana americkeho prezidenta, v
prilohe. Ide o tretí nastup fasizmu v Budapesti.

Juzne Slovensko sme stratili, bohuzial.

Andrej Ferko obcan druhej kategorie autor trezorovych filmov

PS. Mnohi doleuvedeni signatari vyzvy z decembra 2010 Havel a spol. davno
de facto madarsku agresiu podporuju,
(Apel na európske institúcie /Cenzúra kdekolvek, znamená cenzúru vsade)
vsimnite si, ako teraz budu usilovne mlcat... Nasu rodinu po niekoľko
generácii tazko postihla pestianska "sloboda" a "demokracia", BTW kniha
mojho brata Madarske (seba)klamy vysla teraz vo 4. vydani.

Václav Havel, Attila Ara-Kovács, Martin Bútor, Zora Bútorová, György
Dalos, Gábor Demszky,
Árpád Göncz, Olga Gyarfásová, Miklós Haraszti, Péter Huncik, Agnesa
Kalinová, Wojciech Kamiński, János Kenedi, György Konrád, Ivan Krastev,
Miroslav Kusý, Doris Liebermann, Adam Michnik, Andrei Plesu, László Rajk,
Jacques Rupnik, Jirina Siklová, Martin M. Simecka.

K petícii sa pripájajú:

Slavomír Baran, Katarína Farkasová, Viktor Kecskemethy, Elena Mannová,
Boris Krsnák, Derek Rebro, Angelika Révész, Katarína Zavacká
a redakcia Salon.eu.sk: Marta, Simecková, Júlia Sherwood, Andrea Puková,
Katarína Zacharová, Robert Puk, Michael Tyrala.

Svoje podpisy môžete pripojiť e-mailom na adrese: salon@salon.eu.sk

Maďarič kritizuje výroky šéfa maďarského parlamentu sme.sk

Vojnova propaganda z Budapesti v roku 2011!!!

výroky šéfa maďarského parlamentu, v ktorých spochybňuje územnú
celistvosť

Slovenska, nepriateľné a škandalózne

Simon dotuje madarsky

spolok<<http://www.sme.sk/c/5925776/simon-dotuje-madarsky-spolok.html>>

Ministerstvo podohospodarstva plati budovanie centra pre podnikateľov na
dedine a prednasky o estetike.

Kover: Kazdy slovensky politik ma v sebe Slotu <[about:blank](#)>

Slovenski kolegovia by mali mat vacsiu sebadoveru, tvrdi v rozhovore sef
madarskeho parlamentu.

Kover: Kazdy slovensky politik ma v sebe Slotu <[about:blank](#)>

Slovenski kolegovia by mali mat vacsiu sebadoveru, tvrdi v rozhovore sef
madarskeho parlamentu.

<http://www.aktuality.sk/clanok/188373/komentar-kde-je-minister-zahranicia/>

+++++

Komentár: Kde je minister zahraničia?

Richard Sulík je ekonóm a v istom zmysle úzko špecializovaný technokrat, ktorý slovensko-maďarské vzťahy nikdy neriešil. Ako predseda parlamentu sa však k trúfalým vyjadreniam svojho maďarského kolegu nemohol nevyjadriť. Natíska sa však otázka: prečo nepočuť hlas ministra zahraničia?

Každý maďarský politik má v sebe šovinistu?

László Kövér vidí malého Slotu v každom slovenskom politikovi. Je však pravdou, že na úroveň predsedu SNS sa zaradil sám svojimi štvavými vyjadreniami pre české Hospodárske noviny. Je to ako keby nejaký rešpektovaný politik zo Slovenska vyhlásil, že každý politik v Maďarsku je tak trochu šovinista. Reči o tom, že Gabčíkovo zmenilo hranice a Maďarsko mohlo použiť hoci aj vojenskú silu sú absolútnym excesom v susedských vzťahoch dvoch krajín. Spomínať vojenské riešenia v kontexte situácie Slovenska a Maďarska znamená nebyť vyhrcovať napätie a prilievať olej do ohňa. Tak to bolo so Slotovým „do tankoch“ a tak je to teraz s Kövérom.

Predseda maďarského parlamentu odkázal slovenským politikom, že by mali byť sebavedomejší. Je to paradox, lebo práve jeho vlast' pod Orbánom vyzerá ako kľbko komplexov. Slovenský a maďarský nacionalizmus sa neznášajú, no znútra sú si oba tieto fenomény sociologicky veľmi podobné. Okrem iného je pre oba typické, že umiernené osoby medzi vlastnými považujú za „protinárodné sily“, „zradcov“ a „zapredancov“, nezriedka platených zo zahraničných zdrojov...

Sulíkova odpoveď bola adekvátna. Vo svojom vyhlásení pokojne a bez nervov rozobral rad za radom Kövérove nezmyselné konštrukcie a klamstvá. Avšak nielen opozícia, ale aj mnohí voliči koalície by uvítali hlasnejšiu obranu Slovenska zo strany premiérky i ministra zahraničia. Kto vie, možno obaja v tejto chvíli kmitajú a v zákulisí pracujú na vytvorení spoločného diplomatického frontu proti Orbánovmu režimu spolu s ďalšími krajinami. V prípade takýchto vecí sa nechodí s bubnom na zajace. Že verejnosť navonok nič nevidí ešte neznamená, že sa nič nedeje za oponou. Každopádne, ak od Dzurindu a Radičovej žiadajú rozhodné verejné gesto aj ich vlastní voliči, mali by im ho dodať.

Prečo sa Dzurinda a Radičová tak chovajú

Smer a SNS budú nepochybne zbierať politické body kritikou vlády, že na provokácie z Budapešti nereaguje dosť tvrdo. Ale pozor! Radičová a Dzurinda do istej miery musia mlčať práve kvôli spôsobu ako viedli diplomaciu ich predchodcovia. V Európskej únii sa totiž veľa hrá nato, kto lepšie nafilmuje faul zo strany svojho súpera. A komu sa viac podarí nasadiť svojmu protivníkovi psiu hlavu agresora.

Problém postavenia Slovenska je, že minulé vládne Róberta Fica a Jána Slotu posielala cez

Dunaj rôzne veľkohubé vyhlásenia, ktoré absolútne ničomu nepomohli, no Európa ich registrovala a vykladala ako slovenský nacionalizmus. Stačí si spomenúť na „strapatú pani“ a „šaša na koni“. Vtedy vládnuci maďarskí socialisti nijako Slovensko neohrozovali, no Fico a Slota používali maďarskú kartu, aby zakryli vlastné kauzy a mobilizovali na negatívnom vymedzení voči južnému susedovi svojich voličov. Lenže problémom bolo, že často sme v očiach tretích štátov práve my vyzerali ako provokatéri.

Potom prišli voľby, ktoré vyhral Fidesz. Orbánovi bolo jasné, že bude musieť hrať nacionalistickou kartou kvôli silnejúcemu Jobiku a aby odvrátil pozornosť vlastného obyvateľstva od rozvráteného maďarského hospodárstva. Vedel tiež, že zato zožne medzinárodnú kritiku a možno sa dokonca dostane do izolácie. A tak čo urobil? Tesne pred slovenskými parlamentnými voľbami prišiel so zákonom o občianstve zahraničných Maďarov.

Od tohto načasovania odhovárali Orbána vraj dokonca aj politici SMK. Vedeli, že táto agenda pred slovenskými voľbami pomôže iba SNS a Smeru. Lenže presne o to Orbánovi išlo: mať na Slovensku rovnako nacionalistickú vládu ako je jeho vlastná. Mat' partnera, s ktorým budú môcť na seba navzájom štyri roky štekať cez Dunaj a mobilizovať svojich voličov na nenávisti k tomu druhému.

Volebný úspech Radičovej a Bugára bol pre Orbána sklamaním

Keď sa na slovensko-maďarské vzťahy pozrú z Prahy, Varšavy, Berlína a ďalších metropol, vidia dvoch kohútov, ktorí si navzájom často robia zlomyseľnosti. My síce sami medzi sebou máme pocit, že sa Maďarom len bránime, lenže z pohľadu diplomatov tretích krajín môžu obe krajiny splývať. Práve preto sa Radičová a Dzurinda snažia na provokácie z Budapešti nereagovať verejne. Práve z týchto dôvodov sa nechcú Budapešťou nechať vyprovokovať. Koniec koncov, slová sú jedna vec a činy druhá. Predstavitelia Maďarska môžu mať silné slová, ale je dôležité, aby Slovensko malo silné činy. Inak povedané, hovor mierne, ale maj po ruke veľkú palicu.

Slovensko sa musí zbaviť imidžu nenávisťných slotovských vyhlásení, aby mohlo zahraničným partnerom vyslať na diplomatickej úrovni signál: „Vidíte, my sme sa už našich nacionalistov zbavili a hoci nič nerobíme, Budapešť nás sústavne provokuje a napáda.“ Ak sa Maďarsko a Slovensko budú tretím krajinám zdať z pohľadu nacionalistických zlomyseľností rovnocenné, nebudeme môcť rátať s ich diplomatickou podporou. Naopak, slovenská zahraničná politika sa voči maďarskej presadí, ak ostatným ukáže, že je to vláda v Budapešti, kto sústavne provokuje a sabotuje vzájomné zmierenie.

Zdroj: **Aktuality.sk, Lukáš Krivošík**

+++++

Vážený pán Köver,

v nedávnom pražskom rozhovore sa Vám podarilo prezradiť to, čo by nám neprišlo na um ani v najhoršom sne. Že totiž „když se stavělo vodní dílo Gabčíkovo-Nagymaros, tak slovenská strana velice

brutálne zmenila hranice. Maďarský štát hľadal riešenie prostredníctvom medzinárodného práva miesto vojenskej sily, ktorou by vlastne mohol v takej situácii použiť.“ To sme naozaj boli na samom okraji vojny? Kto by si ju prijal? Normálni Slováci a Maďari zaiste nie. Našťastie uprednostnili ste medzinárodné právo, ale to sa postavilo na našu, slovenskú stranu. Stalo by sa tak aj vtedy, keby Slovensko naozaj „veľmi brutálne zmenilo hranice“? Vy zaiste poznáte pravdu, a napriek tomu s neuveriteľnou ľahkosťou používate slová, po ktorých naskakuje husia koža. To naozaj chcete nahnať strach celej strednej Európe? Váš rozhovor svedčí o pohrdaní Slovenskom, podobne však ako p. Farkas, donedávna bratislavský konzul, dávate nám celkom otvorene najavo, že súčasný stav, teda mierové spolunažívanie Slovákov a Maďarov Vám, súčasným predstaviteľom Maďarska, z akýchsi nám neznámych príčin nevyhovuje.

Ako predseda Matice slovenskej, najstaršej slovenskej kultúrnej a vlasteneckej ustanovizne – ktorú Slovákom povolil v roku 1863 cisár František Jozef, a ktorú po tom, čo Vaši predchodcovia dostali do vlastných rúk Uhorsko, zrušil v roku 1875 smutne známy Koloman Tisza s dovetkom, že slovenského národa niet – obraciam sa na Vás s otázkou: Čo Vás vedie v 21. storočí k nezmyselným návratom do čias dávno minulých? Čo treba urobiť, aby ste Vy a Vaši politickí kolegovia prestali s nerealistickým snívaním o obnove Uhorska, po návrate do čias pred Trianonom? Myslíte si naozaj, že slovenský národ sa „narodil“ až počas trianonských rokovaní? Nič pre Vás neznamenajú slová sv. Štefana o spolunažívaní všetkých národov Uhorska? Nič Vám nehovoria zmluvy, ktoré ste podpísali po oboch svetových vojnách? Akým právom siahate na niečo, čo Vám nepatrí? U nás, u slovenských vlastencov, považujúcich mierové spolunažívanie medzi národmi za prirodzenú vec, vzbudzujú Vaše slová, opakované prejavy nadradenosti, obavu o našu spoločnú budúcnosť. Ako možno veriť Vaším slovám o tom, že „v Maďarsku národná otázka není nosnou tematikou, nemá mobilizačnú silu. Energii i čas lidí zaměstnávají především sociální problémy“? Ved' niet v Európe iného štátu, ktorý by takým otvoreným spôsobom ako Vy pestoval svoj nacionalizmus a zasahoval do vnútorných vecí iných štátov.

Svojím rozhovorom ste nás presvedčili, že asi majú pravdu niektorí budapeštianski diplomati, ktorí tvrdia, že byť Maďarom je diagnóza. Naozaj nestačia Vám poučenia z dejín, že Uhorsko, naša spoločná vlasť zanikla práve pre takú politiku, k akej sa nanovo vraciate? Že v poslednom storočí ste prehrali dve svetové vojny, do ktorých ste vstupovali s veľkými ambíciami? Že ste nepochodili ani na súde v Haagu v súvislosti s výstavbou vodného diela Gabčíkovo-Nagymaros?

Súhlasím s Vami len v jednom: Vaši „slovenští kolegové by měli mít větší sebedůvěru“ a zabrániť tomu, čo sa u nás deje. Urobiť všetko preto, aby sa nestávalo, že 20-ročný Slováč maďarskej národnosti nevie ceknúť po slovensky, čo nechápe lekárka z Panamy, ktorá ordinuje v Nových Zámkoch a slovensky vie! Ako budeme môcť aj naďalej pokojne spolunažívať, keď si nebudeme rozumieť?

Alebo naozaj Vám ide práve o to, aby sa naše pokojné spolunažívanie skončilo?

Očakávam, že sa zamyslíte nad možným koncom cesty, na ktorú ste sa vydali. To si naozaj želáte také vyhrotenie situácie v strednej Európe, keď východiskom bude iba použitie vojenskej sily, s ktorým otvorene koketujete? Chcel by som Vám v mene tisícov členov Matice slovenskej, medzi ktorými sú aj slovenskí občania maďarskej národnosti, dôrazne oznámiť, že urobíme všetko preto, aby súdržnosť medzi občanmi Slovenska bez ohľadu na ich materinský jazyk nebola politikmi Vášho typu ani v najmenšom narušená.

V Martine 10. júna 2011.

Marián Tkáč,
predseda Matice slovenskej

+++++

www.russpain.ru

Ahoj,

ďakujem za zaslané dokumenty aj za nižšie uvedenú kritiku mojej osoby.

Asi mám smolu, že som sa narodil v znamení Váh - totiž ľudia narodení v znamení Váh túžia po pravde a spravodlivosti.

Počas vládnutia komunistov som veľmi držal palce politike USA, aby sa jej podarilo zastaviť expanziu komunizmu do celého sveta. Teraz držím všetkým ľuďom dobrej vôle, aby sa im podarilo zastaviť expanziu amerického liberalizmu, ktorý pod pláštikom šírenia demokracie vraždí aj nevinné obete.

Moje prvé sklamanie z politiky USA prišlo po páde komunizmu a Varšavského bloku, keď americká armáda neopustila západnú Európu. Pýtam sa prečo?, keď v postkomunistických štátoch došlo k redukcii zbraní, vrátane druhej SR, ktorá takmer všetky tanky zošrotovala a teraz sme v situácii, že naša armáda je menej bojaskopná, ako bola v roku 1939, po vzniku prvej SR.

Druhé moje sklamanie prišlo z toho, že americké výdavky na zbrojenie sú z roka na rok sú vyššie (v súčasnosti predstavujú astronomické sumy), stále sa vyvíjajú nové zbrane, ktorých účinnosť sa overovala a overuje priamo na ľuďoch vo vypovedaných aj nevypovedaných vojnách kdekoľvek na svete.

Tretie moje sklamanie prišlo z toho, že USA začali rozširovať a rozširujú svoje vojenské základne kde sa len dá, teda aj v postkomunistických štátoch a v Azii v snahe obkľúčiť Rusko. Pritom z Ruska sa stáva budúca bašta kresťanstva a je nádej, že Rusko bude aj baštou všeslovanskej vzájomnosti, o ktorej sníval Ľudovít Štúr. Ak dnešní politickí predstavitelia Ruska začali robiť protiopatrenia na svoju obranu, to je len prirodzená vlastnosť ruského národa, ktorý to vzhľadom na minulosť má púd sebazáchovy zakodovaný v genetike. Strašenie komunistickým Ruskom má iba jednu snahu, rozbiť jednotu Slovanov a keďže Rusko poraziť sa nepodarilo Napoleonovi ani Hitlerovi, asi najlepší spôsob ako ho zničiť je postaviť Slovanov proti sebe, aby sa sami zničili. Z postkomunistických štátov sa vytvára útočný a zároveň ochrany val pre pôvodné štáty NATO a USA.

Ak hovoríš o papuči, tak Ti musím povedať, že pod oveľa prefikanejšou papučou - ideológiou Nového svetového poriadku a nového svetového náboženstva, ktorého "Cieľom je vytvoriť bezdúche osoby z mäsa a kostí, ktorých jediným cieľom budú peniaze", si sa ocitol Ty a chceš, aby sme sa ocitli aj my.

Vidieť, že si vôbec nepochopil text otvoreného listu (asi preto, že je písaný český), ktorý si mi 3.6.2011 preposlal SVET DNES - WORLD TODAY. Ide o reakciu katolíckeho profesora Oxfordskej univerzity z USA, Docenta histórie na St. John's university v New York City - Johna C. Raoa, adresovaný Jeho Eminencii kardinálovi Miloslavovi Vlkovi za kritiku jeho prednášky z 9.9. 2006 v Prahe, pod názvom: "Nový svetový rád a válka proti terorizmu". S textom uvedeného listu sa plne stotožnil, plne sa stotožňujem aj ja, lebo vysvetľuje mnohé okolnosti, ktorým dvadsať rokov nerozumieme.

V podobnom duchu, ako zmyšľá pán Rao, píše úvodníky šefredaktor dvojtýždenníka Kultúra Teodor Križka, s podobnými názormi sa možno stretnúť v časopisoch a novinách ako sú: dvojtýždenník Slovenské národné noviny, mesačník EXTRA PLUS, mesačníku Literárny týždenník a sem tam, aj v niektorých denníkoch.

Taktiež v podobnom duchu som Ti dnes zaslal e-mail s nadpisom: "NATO SA PREMENILO NA AGRESÍVNU ORGANIZÁCIU, KTORÁ ZANECHÁVA PO SEBE HORY MŔTVOL PO CELEJ PLANÉTE. Zhodou okolností uvedený e-mail som od známej osoby obdržal dnes a po prečítaní jeho obsahu som Ti ho preposlal.

Poznamenávam, že proti súčasnej vojenskej a ideovej presile USA (takmer všetky masmédiá sveta sú v rukách tej istej skupiny ľudí) sa bez pomoci Božej nemôže žiadny štát ani občan ubrániť. Zaujímavosťou súčasnej doby je ekonomická sila (komunistickej) Číny, ktorá vraj má také dolárové rezervy, že keby ich pustila do obehu celá ekonomika USA, ale aj sveta by mala veľké problémy a mohlo by to mať katastrofálne dôsledky.

Na záver ešte jednu myšlienku. Poznám ľudí, ktorí majú panický strach z toho, aby ich niekto nenávidel, nedajbože vo svojej mysli preklínal. Negatívna energia z takého človeka sa vraj môže negatívne prejaviť na zdraví preklínaného. Napadlo má, či katastrofálne živelné pohromy, ktoré už roky sužujú USA, nie sú dôsledkom negatívnej miliónov ľudí postihnutých americkou politkou vo svete.

A ešte si dovoľujem vysloviť otázku: Liberalizmus má kladný alebo negatívny postoj ku kresťanstvu? Vzhľadom na to, liberalizmus môžeme považovať za otca komunizmu a nacizmu, teda diktatúr bojujúcich proti Bohu, naše spoločné úsilie o rehabilitáciu nášho prvého prezidenta je nateraz odsúdené na neúspech a všetkým, ktorí sa o to usilujú hrozí mediálna škandalizácia, minimálne taká, ako postihla arcibiskupa Jána Sokola. Napriek tomu si myslím, že v presadzovaní pravdy o prvej SR a jej prezidentovi by pre nás malo platiť: "Pomôž si človeče, aj Pán Boh ti pomôže".

NATO sa znenilo.

Toncu mas dobrý pramen. Ved sme vyrastli pod rusku papučou,

preto sme uz nauceni im verit. Ved tovarisci ani nemozu pekne hovorit o NATO nic sa tam nezmenilo.

{ myslim v Rusku]

Rusom rozumiem ich nenavist, ale Tvoju nie.

+++++

Normalizace tu ještě neskončila, tvrdí historik Michal Pullmann 5. června 2011

Je autorem diskutované knihy o přestavbě a pádu komunismu v Československu. Nazval ji Konec experimentu. V knize se vrací do druhé poloviny 80. let minulého století. Tábor socialistických zemí se ocitl v ekonomické a vůbec historické defenzivě, docházely mu síly. Něco se muselo stát. V Moskvě se chopil moci Michail Gorbačov a spustil takzvanou přestavbu. Občané se daleko více, alespoň dle deklamací, měli zapojovat do správy svých zemí. Diktatura měla povolit. A v tu chvíli se obnažila bezradnost mocenských struktur. Pullmann v knize analyzuje, jak se vůči požadavkům „nového“ Kremle stavěla opatrnická moc v Praze a co se začalo dít v české společnosti. **Rozhovor může začít...**

Kdy vás svět normalizace začal přitahovat? A na základě čeho?

Diplomovou práci jsem psal na téma intelektuálních dějin revoluce 1848, disertaci o revoluci roku 1918 ve středoevropském kontextu. V roce 2004 jsem uvažoval, co jako historik dál, protože nepatřím k těm, kteří bádání koncentrují na jediné období. Říkal jsem si, že se opět zaměřím na převratnou dobu, na rok 1989. Z toho mi vyplynulo, že nejprve musím pochopit epochu, která tehdejší událostem předcházela, a tou byla normalizace. A protože mě zajímá sociální rozměr událostí, zaměřil jsem se na vrstvy občanů, které nejsou na první pohled tak viditelné jako třeba disidenti či bezpečnostní složky, nicméně pro podobu událostí hrály neméně důležitou roli. Zvláště se zaměřuji na experty, to je téma, jehož se držím napříč epochami. A také se snažím rozšifrovat to, proč se lidé najednou rozhodnou říci Ne! Takhle to dále nepůjde! Chtěl bych knihou Konec experimentu vyvolat diskusi, co bylo příčinou jak rychlého zhroutení systému, tak i jeho předchozí poměrně dlouhé stability. Mou motivací rozhodně nebyla láska, ale ani odpor k tomu období, nýbrž prostě zájem. Nepřístupoval jsem k tomu tak, že bych chtěl napsat dějiny normalizační hanby či naopak dějiny slávy.

o se normalizace týče, mohl jste – na rozdíl od událostí v letech 1848 a 1918 – čerpat i ze svých zážitků a ze vzpomínek pamětníků. Vy však na začátku knihy říkáte, že dneska už nelze sehnat nefiltrované či nezkrasované vzpomínky na tu dobu. Citujete výlučně dobové materiály. Není to na škodu? Takzvaná orální historie, založená na rozhovorech s pamětníky, má přece svoji poznávací hodnotu.

Vůbec nejsem k metodám orální historie nedůvěřivý, naopak, studentům ji často vřele doporučuju, protože dokáže odhalit to, co z pramenů nelze vždy vyčíst. Ale právě proto je metoda orální historie i velmi náročná. Neumím si představit, že bych ji v práci použil jen okrajově, jako nějaký doplněk; to ani nejde, ona vyžaduje dlouhou přípravu a specifické provedení. To by pak bylo nejlepší, kdyby celá ta kniha vznikala týmově. To ovšem nebylo mým cílem, chtěl jsem zmapovat období přestavby na základě dochovaných pramenů, aby mi jasněji vyvstalo, jak lidé tehdy mluvili, co potřebovali, kde byli konformní a kde se naopak odvážili jednat jinak. Bez příkras a bez heroizace, k níž lidé mají sklony, když o sobě vyprávějí.

Nejednou citujete z materiálů uložených ve Vědecko-informačním centru Gorbačovovy nadace. Co je to za instituci?

Jde o soukromý archiv Michaila Sergejeviče Gorbačova a sídlí v Moskvě. Zavolał jsem tam, ohlásil se, sdělil své požadavky. Dali mi pak do ruky papír, abych si vyplnil žádost, kterou musí Michail Gorbačov podepsat. Příští den jsem přišel, papír byl jím podepsán a požadované materiály na stole. Z oficiálních sovětských materiálů jich tento archiv drží sice zlomek,

nicméně jsou to materiály důležité: jde o záznamy z jednání, která vedl Gorbačov a jeho tým poradců.

Jak se dneska v Rusku v kruzích, které jste tam poznal, stavějí ke Gorbačovově přestavbě?

Je třeba odlišit přestavbu jako takovou, zahájenou Gorbačovem v roce 1985, a zhroutilí sovětského režimu. To zhroutilí komunismu je vnímáno jako snad i cosi samozřejmého. Ale přestavba jako taková má v ruské společnosti výrazně negativní hodnocení, neboť namísto slibované prosperity přinesla bídu a hlad širokým vrstvám a rozvrátila imperiální ambice, které jsou součástí ruské identity. Zhroutilí tehdejšího sovětského impéria je pro Rusy dodnes cosi hanebného.

V knize popisujete, že když se Gorbačov dostal k moci, rychle začal odstavovat soky a zavádět reformy. Proč mu to šlo tak snadno?

To pro mě zůstává záhadou. Jediné hypotetické vysvětlení mám to, že Gorbačov, byť o generaci mladší, než byl tehdejší věkový průměr ruského politbyra, se zkrátka stal generálním tajemníkem. Monarchický, chcete-li carský princip byl totiž i v Sovětském svazu silný. Tedy úcta k tomu, kdo garantuje daný řád. Ale jak říkám, je to pouze hypotéza, neboť konzervativní síly podle mě měly dostatek síly na to, aby řekly Ne! Jenže pozdně komunistické elity, včetně československých, byly výrazně strnulé. Navykly si holdovat předem připraveným situacím, takže v okamžiku krize nevěděly, jak jednat, a zbylo jim zdůrazňování, že má být zachován pořádek. Navíc i konzervativní síly v sovětském vedení tušily, že něco se stát musí, že takhle to dál nejde, vždyť čtyřicet procent státního rozpočtu šlo na zbrojení a životní úroveň se blížila úrovni rozvojových zemí. Podle mě na nového generálního tajemníka Gorbačova sovětské vedení nahlíželo jako na nového Jurije Andropova, který se řízení ujal v roce 1982, po smrti Brežněva. Andropov se snažil o ekonomické reformy, ale bez reforem politických. Byl to však jen náznak, protože zkrátka zemřel. **Jak na Andropova nahlížíte v Rusku? A jak na něho nahlížíte vy?**

Jestli se nemýlím, Andropov se v jedné anketě, uspořádané před pár lety, společně s Leninem umístili na prvním místě mezi nejoblíbenějšími ruskými vládci minulého století. Na druhém místě byl tehdy Brežněv a Mikuláš II. a na třetím pak Stalin. Asi je to vyjádření víry v represivní reformismus, který on pro ně ztělesňoval. Na Andropova nehledím nijak vstřícně: Byl hlavním strůjcem potlačení maďarských událostí v roce 1956, protože byl tehdy sovětským velvyslancem v Budapešti. Neblaze se projevil i v roce 1968, kdy už byl šéfem KGB a připojil se ke generálům, kteří – na rozdíl od Brežněva – žádali tvrdý zásah proti Československu. Ale jakmile se po 21. srpnu ukázalo, že okupace byla mezinárodněpolitickou chybou a Sovětský svaz obrovsky poškodila, Andropov se přidal ke kritikům Brežněva, že ten za to může. Na druhou stranu začátkem osmdesátých let Andropov rozjel reformy, které měly jisté šance na úspěch a mohly sovětskému impériu pomoci. Je to ambivalentní, jako většina aktérů a událostí toho příběhu.

Nyní už na českou půdu. V Konci experimentu píšete, že sovětské akademické kruhy byly v přemýšlení o tom, co s režimem dál, v 80. letech odvážnější než expertní kruhy československé. Čím si to vysvětlujete?

Dvěma základními důvody. Jednak v Československu existovalo trauma z takzvané konsolidace na přelomu 60. a 70. let. Řada odborníků byla z institucí vyhozena a slovník, s nímž se o společnosti přemýšlelo, zkameněl. Jednak se sovětské akademické ústavy a kruhy v tu dobu těšily alespoň částečné autonomii. Když už se někdo – po splnění všech rituálních podmínek – pracoval do takových vrstev, požíval jistých výsad, protože v sovětském systému přežívaly prvky tradiční, snad až feudální, dvorské společnosti.

Na několika místech popisujete jednání dlouholetého komunistického pohlavára Lubomíra Štrougala, který byl verbálně změnám, které přinášela Gorbačovova perestrojka, nakloněn. Jednal Štrougal z čistě pragmatických důvodů, daných politickou zkušeností a politickým instinktem, nebo věřil reformám a byl ochoten pro ně s osobním rizikem a nasazením něco udělat?

Technokratická mentalita Lubomíra Štrougala – takhle já ho čtu, se nemusí vylučovat s tím, že nějak věřil v socialistický příslib budoucnosti. Stalinisté ještě pevně věřili, že žijí průlom do kvalitativně úplně jiného světa, a mají tudíž privilegium ten starý svět rozbourat; žili ve víře, že s pistolí v ruce zlepší svět. Byla to víra obsahová. Tohle už bylo normalizátorům cizí, ti vyznávali daleko skromnější utopii socialismu, nazval bych ji utopií procesuální – pod vedením komunistické strany se propracováváme k ještě lepšímu socialismu, než je ten, který už máme. Byla to scvrknutá víra, nikoliv nepodobná dnešní české víře neoliberální. Což neznamená, že tahle víra nemůže zakládat autenticitu jednání.

Čím si vysvětlujete naivitu, s jakou Moskva vkládala reformistické naděje do Miloše Jakeše?

Ano, překvapila mě ta až žoviálnost, s jakou Gorbačov s Jakešem hovořil. Něco na způsob:

Tak co, jak jste to skouleli s Husákem, podporuje tě, že jo?

Copak nepoznal,

že Jakeš je zcela mimo kontext?

Tak si představte, že jednáte jako nejvyšší sovětský představitel s celým světem a ten svět vám visí na rtech. A teď za vámi přijede nějaký československý soudruh, experti vás na tu návštěvu sice připraví, ale nemůžete získat přesný vhled. My to vnímáme tak, že dopodrobna víme, kdo byl a co říkal Jakeš či Adamec, ale z pohledu Kremle, světového hráče, se to jevílo jinak. Navíc měl Jakeš slušnou schopnost osvojovat si dobově žádaný slovník. V rozhovorech s Gorbačovem mluvil gorbačovovským slovníkem. A po přeletu do Prahy slovník změnil. Tohle tenkrát dělala drtivá většina Čechů: třeba ve škole se mluvilo jinak, na stranické schůzi taky jinak, doma pak úplně jinak. Mnohost takových jazyků ovládala většina zdejšího obyvatelstva. A na této mnohosti byla založena normalizační stabilita.

Zajímavé

je, že přestavbová Moskva deklarovala vůči spřáteleným socialistickým zemím antibrežněvovský princip nevměšování se, avšak personální otázky toho, kdo bude vládnout v Praze, Kreml nadále schvaloval. Jak to jde dohromady?

Ano, v tom je rozpor. Až do roku 1988 Moskva autoritativně přinejmenším naznačovala, co se má ve spřátelených zemích dít. Například když hrozilo, že by se Vasil Bilak chopil v Československu těch nejvyšších státních funkcí, uvažovali, že by do toho vstoupili.

Nakonec intervenovat nemuseli, protože Bilakovi se to nepodařilo. **Na konci 80. let se v ústředí komunistické strany začala prosazovat nová generace, například Vasil**

Mohorita, Miroslav Štěpán či Rudolf Hegenbart. Překvapilo mě, že ve vnitrostranickém mocenském boji vystupovali proti Gustávu Husákovi. Kdo byl tedy jejich favorit?

Nejprve je třeba říct, že pokusy svrhnout Husáka provázejí téměř celou normalizaci. Byl neoblíbený zejména mezi českými členy ústředního výboru KSČ, kteří si stěžovali na ekonomické zvýhodňování Slovenska. Husák měl tu výhodu, že když cítil proti sobě tlak, ozval se Moskvě a nechal si od Brežněva vyslovit důvěru, kterou u něho měl. A co se týče těch soudruhů z generace, kterou jste jmenoval, tak oni chtěli v zásadě uchovat status quo, nicméně věděli, že husákovským způsobem společnost dál řídit nejde. Tak se snažili ukázat jako ti, kteří jsou otevřenější.

Přestavba v druhé půli 80. let vyjevila mezi různými vrstvami zdejší společnosti – když měly sdělit své představy o příštím vývoji – až antagonistické rozpory, protože jiné zájmy projevovali ředitelé průmyslových podniků, jiné členové vlády, jiné pracovníci aparátu KSČ. Kde se ta protikladnost najednou vzala?

Nesouhlasím, že to byly zájmy až antagonisticky různé, nicméně shodně rozhodně nebyly, protože ten systém byl zkorumpovaný, založený na výjimkách, na osobních vazbách, na ekonomickém vytloukání klínu klínem. Všichni měli zájem, aby v tom nějak existovali, jenže to bylo ekonomicky čím dál tím těžší. Jakmile však přestavba před ně položila požadavek přeformulovat pravidla hry, začal každý hrát daleko více na sebe, protože se narušila zavedená pravidla.

Jaký význam měl podle vás

Prognostický ústav pod vedením Valtra Komárka? Byl napojen na Moskvu?

Bylo to spíš Štrougalovo dítě. A debaty tam vedené byly dost zakotvené v československém prostředí. Prognostický ústav měl význam v tom, že uváděl nonkonformní témata, že se snažil otevírat možnost kritických diagnóz, sloužil jako určité zrcadlo. Osobně jsem ale stále skeptičtější k vědecké úrovni výstupů Komárkova ústavu, protože ty texty vznikaly jako kolektivní díla a různí autoři tam vnášeli své pohledy, které byly často velmi odlišné a nejspíše i fakticky neproveditelné.

V Konci experimentu píšete, že své zájmy hájili v diskusích o přestavbě i dělníci. Ale vždy jen partikulárně, nikdy nehájili dělnictvo jako celek. Proč tomu tak bylo?

Tím jsem byl asi vůbec nejméně překvapen: řečem o dělnických zájmech se smáli i sami dělníci, přesto, respektive právě proto, že jim nebylo hej. Dělníci během přestavby hájili výhradně svoji vlastní profesi, nikdy ne postavení třídy jako celku. Doktrínu státu dělníků právě dělníci za svou nepřijali, oni si socialismus spojovali s atomizovanou, individualistickou představou celkem spokojeného života.

Vaše práce ústí v tvrzení, že nemalá část české společnosti s komunistickým režimem nějak souzněla, a to nikoliv jen formálně. Jak velká část téhle společnosti podle vás došla v roce 1989 k tomu, že to takhle nejde dál?

Početně to nejsem schopen určit. Tvrdím, že i nespokojenost, která se v období normalizace projevovala, byla často formou konsensu a konformity. Používání oficiálního slovníku v práci či na veřejnosti a nadávání na komunisty doma či v hospodě – to byl základ normalizační stability. Nikoliv tajná policie. Určité souznění většiny lidí s normalizačním režimem bylo podmíněno nejspíše tím, že s pomocí formální konformity s ideologií mohli lidé dosahovat cíle, které nemusely mít se socialismem mnoho společného – třeba nosit džínsy, poslouchat metal nebo jet na individuální dovolenou. Nebylo důležité, co slova jako světlé zítřky, dialektický přístup nebo socialismus znamenají; důležité bylo jejich neustále opakování a to, že se za nimi mohlo skrývat leccos. Právě tenhle křehký konsensus se v období přestavby rozbouřil, protože byly položeny na stůl otázky, co vlastně socialismus znamená a zda nemá náhodou i nějaký obsah. Tam většina lidí znejistěla, jestli to tak půjde dál – a jestli by pro svou vizi spokojeného života neměli vyzkoušet jiné pojmy.

Namísto termínu ideologie se obracíte k sousloví autoritativní diskurs. Ten si od občanů nárokuje oddanost, ale jsou-li náležitě konformní, dostávají prostor i pro četné vlastní aktivity. Popisujete, jak tohle fungovalo za normalizace. Existuje nějaký autoritativní diskurs v současné české společnosti?

Jistě. Neoliberální diskurs. Dnes tu převládá dojem, že my už nejsme ideologičtí a že držíme pravdu ve svých rukách. Což je podle mě kardinální omyl. Ideologie úspěchu, individuálních šancí, flexibility je přece také ideologií. To přece není žádná pravda nebo historická nutnost. Lidé přitom v praxi vidí, že často ta deklarovaná cesta k úspěchu nefunguje – že místo individuálních sil je pro dosažení úspěchu důležitější pocházet z dobré rodiny nebo mít možnost zapojit se do příslušných skupin vlivu. Paralely s normalizačním uspořádáním jsou v tomhle smyslu až příliš nápadné. Kdybychom se dnes vážně a důsledně začali ptát, co znamenají některé pojmy dnešního společenského diskursu, jako trh, demokracie, kapitalismus, a proč či zda vůbec jsou žádoucí, mohlo by to dopadnout podobným krachem jako v přestavbě. Neboť jak normalizace, tak český dnešek se opírají o ideologické rámce, které jsou vyprázdněné a nemají svůj pevný morální bod.

Takže normalizace pro vás neskončila?

Podle mě neskončila. V roce 1990 došlo určitě k výraznému překódování, ale podstata postojů se až tak nezměnila. Zase jsme hledali konsenzus: jedny prostředky jsme zavrhnuli a začali zkoušet prostředky nové. Neoliberální individualismus se tomu normalizačnímu výrazně podobá. Vágně věříme tomu, že tržně-kapitalistické prostředky vytvoří něco jako pohodlný život, ale nikdo se neptá na obsahy. Například na to, co to ten pohodlný život vlastně je. Proto jsou u nás také disidentské kruhy nebo církevní pospolitosti či ekologická hnutí tak výrazně nepopulární, protože zpravidla říkají: Kvalitní život je, když... Tímhle konkrétním určením

kvality narušují onu vágnost. Vzápětí bývají onálepkovány jako aktivistické, extremistické či jinak nepříjemné, protože cosi předepisují.

Teď to schválně přeženu, abych výrazněji ilustroval, co chci říct: Kdyby režim, který v Česku vládne, praskl, tak zástupy lidí budou říkat, jak udatně nenáviděly kapitalismus a že ho vlastně nikdy nechtěly. A skutečně budou mít i vzpomínku na to, že doma na poměry nadávaly, že si stěžovaly na korupci, vydírání a podvody. Přitom budou jen selektivně preferovat půlku své paměti. A třeba pak někdo založí i ústav pro studium falešné demokracie.

Zkusme se na to podívat konkrétněji. Faktem je, že ve stejně velkých západních zemích je schopno kvůli určitým tématům vyjít do ulic třeba sto tisíc lidí. Nebo ve větších zemích adekvátně tomu větší počet. U nás se za uplynulých jedenadvacet demokratických let maximálně sešlo několik desítek tisíc odborářů proti politice vlády. To vnímáte jak?

Tak, že lidé cítí, že jakýkoliv masovější protest proti něčemu je ihned nálepkován jako projev bezmála totalitního myšlení, a tudíž si velmi dobře rozmýšlejí, zda do manifestací jít, i když vnitřně s nimi třeba souhlasí. Neoliberální individualismus i v tomhle opět výrazně navazuje na normalizační privatismus. To, že se za normalizace nekonalý demonstrace, nebylo způsobeno výhradně tím, že se lidé báli postihů, ale také proto, že potřebu protestovat nepocítovali nebo protestu nedůvěřovali. K čemu by takový protest byl, když všichni předstírali spokojené individuální životy? Ano, kolem roku 1989 se vzedmulo nadšení pro lidsko-právní ideu a na nějaký čas se vytvořil dojem pospolitosti, v níž platí nějaká fundamentální etická pravidla. Pak se však Češi vrátili k individualistickému modelu a občanský aktivismus je tady něčím, co odporuje intuitivním představám, že každý si je svého štěstí strůjcem a společnou aktivitu s jinými lidmi určitě nepotřebujeme, protože je přece hanebná a totalitní. **Normalizace vyžadovala od občanů rituální potvrzování status quo – chození do průvodů, volby atd. Existuje tlak na rituální potvrzování dnešního statusu quo?**

Podle mě existuje, ale v sofistikovanější podobě. Například když se budete ucházet o zaměstnání, budete mluvit o tom, jak jste flexibilní, jaké máte individuální schopnosti, jak dokážete mít kreativní nápady. Tenhle ideologický slovník výkonnosti všichni používáme, znám to ze své vlastní zkušenosti; a pak přijdeme domů a mluvíme zcela jinak, máme o tom všem vážné pochybnosti, mluvíme o těch principech s notnou dávkou cynismu, jak to všechno nefunguje. Řekl bych, že dnešní ideologii věříme stejně hodně i málo jako za socialismu – že přijímáme obecný příslib jako žádoucí, ale když se vrátíme domů nebo do okruhu svých přátel, nadáváme na to, jak to ve skutečnosti vypadá. Dnes svým levicovým přátelům říkám, že to není nějaký démonický kapitalismus, co je okolo nás, že jsme to zase jen my! My, kteří používáme ideologický slovník flexibility, individuálních šancí a tvrdé práce a pak přijdeme domů a posmíváme se mu nebo říkáme, že je to jen falešná hra, z níž profituje někdo úplně jiný. Tím ten systém ovšem fakticky stabilizujeme. To naopak kapitalisté jej často rozkmitávají tím, že vytvářejí nové strategie jeho fungování a uvádějí ho do nového pohybu. Vezměme si slovo flexibilita. Máme o něm obecnou představu: budu dělat, co se po mně žádá, přizpůsobím se. Ale podobně si lidé představovali socialismus. V osmdesátých letech nebyla nějaká velká idea socialismu. Socialismus je, když budu mít tu chalupu a nikdo mě nebude otravovat. Budu mít svoje džínsy, svou pop-music atd. Nebo si vezmete dnešní pojem tvrdá práce. Všimněte si, že se často používá jako disciplinační strategie vůči těm, kteří již tvrdě pracují. Nebo slovník individuálních šancí – používá se dnes pro ospravedlnění reform, které přece velkému množství lidí jejich individuální šance reálně omezí. I naše doba prostě je výrazně ideologická, až přeideologizovaná. Vždyť například o umění se už nedá mluvit čistě uměleckým slovníkem, termíny efektivita, konkurenceschopnost, flexibilita se v řečech o něm používají s frekvencí pro mě až nesnesitelnou. **Nemohu si pomoci, ale ty body, jimiž charakterizujete neoliberální povahu dnešní České republiky, jsou do značné míry**

internacionální. Existují nějaká opravdu česká specifika?

Máte pravdu v tom, že neoliberální slovník není čistě středoevropským specifikem. Všimněte si však, že liberálové, či chcete-li neoliberálové, jsou v celé západní a severní Evropě poměrně slabí; liberálové v tom smyslu, že základem uspořádání společnosti jsou výhradně individuální schopnosti a síly. Politický konsenzus je tam rozvrstven jinak a je veden debatou mezi hodnotovými modely, které pro stručnost můžeme označit jako sociálnědemokratický a křesťansko-sociální. Zboží tam nemá pouze jednu charakteristiku a jednu hodnotu, což se prosazuje u nás. Abych uvedl příklad z běžného života: když v Německu posíláte poštou knihy, platíte za ně podobnou cenu jako za dopis; u nás za posláni knihy platíte poměrně velké peníze, protože zboží jako zboží, že. Citrony jako knihy. Pěkně podle váhy. V Německu prostě není zboží redukováno na jedinou zdánlivě objektivní kategorii; konsenzus je tam naopak výrazně hodnotový: některé zboží je hodnotnější než jiné – podle toho, jak se lidé společně dohodnou. A třeba i navzdory zákonům trhu. Knihy jsou prostě pro Němce důležitější. Zkuste něco takového prosazovat tady...

Historik Michal Pullmann

Michal Pullmann

Narodil se roku 1974 v Bratislavě. Otec coby zaměstnanec RVHP (Rady vzájemné hospodářské pomoci) pracoval v letech 1980-1986 v Moskvě. Malý Michal první čtyři třídy základní školy absolvoval v tamější slovenské škole, další dva ročníky už v ruské škole. Pak se rodina přestěhovala do Prahy, kde Pullmann nejprve absolvoval matematické gymnázium (1992), pak sociologii a historii na FF UK (1998). Poté studoval v Berlíně a ve Vídni, jako vyučující hostoval na univerzitě v Mnichově. Od roku 2001 působí v Ústavu hospodářských a sociálních dějin Filozofické fakulty UK v Praze. Letos vydal knihu Konec experimentu – Přestavba a pád komunismu v Československu. Kontakt: michal.pullmann@ff.cuni.cz

RECENZE KNIHY MICHALA PULLMANNA KONEC EXPERIMENTU

(Josef Chuchma, MF DNES 23. dubna 2011)

Perestrojka čili přestavba je pojem, který pro nové generace čtenářů již možná vyžaduje základní vysvětlení. Tento pojem vstoupil v obecnou známost, respektive začal být brán vážně, když se na nejvyšší sovětský post v březnu 1985 vyšplhal Michail Gorbačov a velmi rychle otevřel stavidla změnám, které zastřešoval především těmito třemi pojmy: perestrojka (přestavba), glasnosť (otevřenost) a uskorenije (urychlení, myšleno ekonomického vývoje). Protože husákovská Praha odvozovala svoji politiku od Moskvy po způsobu způsobného žáka poslouchajícího svého přísného učitele, mělo se tu za nutné reagovat na přestavbu.

Háček tkvěl v tom, že Gorbačov reformy myslel vážně a dynamicky (i chaoticky) je rozšiřoval a prohluboval, což pražské vedení odmítalo akceptovat, protože z jakýchkoliv reforem mělo po zkušenostech z roku 1968 panickou hrůzu. Rozhodlo se tedy přestavbu více či méně předstírat a bojkotovat; současně si však bylo vědomo ekonomických problémů a rostoucí sociální, kulturní a politické nespokojenosti, která v československé společnosti sílila. Moc tedy stála před kvadraturou kruhu. Jak ji (ne)vyřešila, je známo.

O roku 1968 prosím mlčte!

Michal Pullmann (1974) z pražské filozofické fakulty napjal své badatelské síly k tomu, aby problematizoval právě takovéhle výkladové zkratky a doložil, že československá společnost – přesněji společnost česká, protože slovenskou část federace z důvodů její odlišnosti oprávněně pomíjí – nebyla monolitem s jedním oficiálním názorem, respektive nebyla bipolárně rozdělena na disidenty a zbytek národa. Pullmann rozpad komunistického Československa sleduje na sémantice přestavby, tedy na způsobech, „jimiž se různí aktéři

zmocňovali pojmu, jak ho používali, jakými obsahy ho naplňovali, jak ho reinterpretovali či v jakých situacích ho opustili a nahradili pojmy jinými“, píše autor a pokračuje: „Poměrně velká pestrost tehdejších postojů a stále obtížněji kontrolovatelných diskusí naznačují, že dnes stojí za to vyhnout se přezíravosti či posměchu vůči projektu přestavby.“

Historik zevrubně popisuje historii pojmu přestavba jak v Sovětském svazu, tak v Československu předtím, než se jej chopil Gorbačov. Výtečně se orientuje v dobových sovětských partajních materiálech a v ruské literatuře pojednávající o té době. V bohatém poznámkovém aparátů pod čarou přibližuje četné detaily – kupříkladu z jednání, která znejistějí a znervóznějí pražští papaláši absolvovali v přestavbové Moskvě (Miloš Jakeš apeloval na Gorbačova, ať v žádném případě neotevívá otázku roku 1968; Husák jemně upozorňoval Gorbačova, že Jakeš není ten, kdo do československé politiky vnese to, co si od něj Sověti slibují, apod.). Zpočátku dominující výklad vazby mezi SSSR a ČSSR posléze ustoupí a Pullmann se koncentruje na několik vrstev nebo skupin české společnosti a na jejich postoje k přestavbě: jinak se k ní stavěly vládní kruhy, jinak aparát KSČ, jinak vedení průmyslových podniků, jinak dělníci, jinak „kulturní fronta“. Po celou dosavadní normalizaci deklarovaná a relativně fungující oficiální jednota se rychle drolila a autoritativnost citelně chýtrala. Historik rozebírá dobové materiály jak veřejné, tak archivní (a tehdy v nejednom případě „přísně tajné“) a opakovaně, někdy až příliš opakovaně, protože jen variovane, dokládá a sumarizuje, že „když najednou nebylo jisté, co vlastně ideologické výrazy přesně znamenají a zda jsou schopny účinně podpořit společenský konsenzus, stalo se jejich používání nejistým.“

Více než jen pasivní loajalita

Michal Pullmann prokazuje v trpělivých rozborech vět a slov používaných během přestavby značný cit pro tehdejší výrazové a významové nuance; tím spíš autorovy pohledy ocení pamětník, aktér tehdejších událostí. Finále knihy, závěrečná sumarizující kapitola, více již vedená v rovině hypotézy, přináší několik provokativních tvrzení, s nimiž ale právě jako ten, kdo během přestavby začínal svoji pracovní dráhu, téměř bez výjimky souhlasím. Pullmann například soudí, že již po únoru 1948 se Češi naučili používat různých jazyků a kódů – jeden doma, druhý ve škole či na pracovišti, třetí mezi přáteli, další v obchodě, u lékaře atd. Tato různost plynoucí z nemožnosti svobodného vyjadřování a ze strachu z postihů se během normalizace ještě prohloubila, ale nebyla většinou společností vnímána coby příznak politické a občanské chorobnosti, nýbrž naopak jako znak stability a profesionality. Každý věděl, co kde říkat. A různé jazykové roviny jako celek dokázaly zastřešit širokou škálu individuálních aktivit, které fakticky neměly se socialismem nic společného, ale podstatné bylo, že se nikdo neptal, co to ten socialismus vlastně je... A právě tuhle nepsanou dohodu přestavba zrušila, protože základní otázka byla náhle položena na stůl.

Autor na konci svazku vyzývá k diskusi: Je třeba od základu revidovat, odheroizovat úlohu disentu v české společnosti a připustit si, že „konformita většiny obyvatel za normalizace velmi výrazně překračovala pouhé loajální přizpůsobení“, neboť většina lidí tu důvěřovala tomu, že „socialismus je důstojnějším společenským uspořádáním než kapitalismus“.

+++++

Kam dál?

OPEN LETTER

The Third Rise of Fascism in Budapest

His Excellency

Mr. Barack OBAMA

President of the United States,

The White House Office,

1600 Pennsylvania Ave, NW,

Washington, DC 20500

○ **Otvoreny list**

Treti nastup fasizmu v Budapesti

Bratislava-Wilsonovo, 30. maja 2010

Vazeny pan prezident, Vasa Excelencia,

pisem Vam z mesta, ktore sa malo volat Wilsonovo na vyraz vdaky za slobodu, ktoru nam pred storocim priniesli USA. Nebyt USA, nikdy by sme sa ku slobode nedostali, lebo macoska matka Europa svoje najslabsie dieta Slovensko nenavidi a vzdy ho ochotne odovzda (napr. v Mnichove) do podrucia komukolvek. A vcera v Budapesti po treti raz nastupil fasizmus a Brusel ocividne podporuje obnovu Hitlerovej hranice.

Koliskou fasizmu je Budapest, kde nastupil v roku 1830, 1920 a 2010, kazdych 90 rokov. Možno to tvrdit na zaklade znomych Paxtonovych kriterii – neriesitelny problem, rasisticke hnutie, sovinisticka politicka strana s parlamentnou vacsinou a spojenie agresivnej ulice s politikou a instituciami. Z piatich stupnov Paxtonovej stupnice vstúpila Budapest vcera do 4. stadia, ostava uz len to posledne - otvorene nasilie voci ludom druhej kategorie, Nemadarom-nememberom-neludom – Romom, Zidom, Slovakom... Parlament 29. maja 2010 v Budapesti – tak ako iny parlament v roku 1933 - schvalil vladu jednej strany...

Mozno mat vazne pochybnosti o tom, ci tento treti nastup fasizmu spolu s Europou podporuju aj USA...

Madarske uslovie Toth nem ember (Nemadar nie je clovek) spada do kategorie ospravedlnovania genocidy [Dubnicka 2007, s. 141n] – 1. “sebaobrana” agresorov, 2. prislusnost k “spravnej rase a vyssiemu pokroku” a 3. vycleneniu obeti spomedzi ludi “nem ember”. Postfasisticky dennik Uj Szo praktizuje aj stvrty stupeň, velmi zriedkavy, ktory mozno oznacit ako hitlerizmus. Vo stvanici na pracovnika rezortu kultury pouzili Hitlerov pojem polozvierata [Bergier-Pauwels 1960]. Postfasisti v mediach robia u nas uz davno a beztrešne z inych ludi druhej kategorie, hanobia nas jazyk, hymnu, sacrum. Všetky styri ospravedlnovania genocidy instrumentuju postoj “obete si za to mozu same”. Vrcholom rasistickeho zobrazovania Slovakov sa stal v roku 1997 roman Jadvigin vankusik, kde slovenska matka cudzolozi a incestuje so vsetkymi svojimi pribuznymi a slovensky clovek sa systematicky zobrazuje ako bezcharakterný nemember, rodina má meno Posledná, býva v dome s odpočiatku chybnou strechou a v diele figuruje „Tisícročná maďarská hranica“... Namiesto ocakavaného opovrhnutia humanistickej verejnosti sa toto rasisticky ladene dielo “obraz poslednej rodiny nememberov” v maďarskej kulture stalo nadsene prijimanou a oceňovanou udalostou v kniznej, rozhlasovej aj filmovej podobe. Desivy zobrazovaci stereotyp a este desivejsie jeho vseobecne prijatie.

Mozno mat vazne pochybnosti o tom, ci tretí nastup fasizmu spolu s Európou podporuju aj USA... lebo v mysleni pracovníkov State Department sa od cias prezidenta Wilsona asi zmenila definicia slobody. Nasich prvych diplomatov, ako nedavno verejne priznali pani Branislav Lichardus a Otakar Korinek, prijali v USA s dvomi otazkami – Gabcikovo a utlak madarskej mensiny na Slovensku. A niet veru sprav o tom, ze by sa Vasi ludia zaujimali o genocidu mensinových kultur v Madarsku. Naozaj Vasi diplomati veria, ze 5 milionovy zacinajúci stat proti 5-nasobnej pocetnej presile a storocnemu naskoku Budapesti a Prahy moze realne ohrozovat mensiny? Ak Vasich ludi naozaj trapia mensiny, mali by ich zacat hladat v etnicky a kulturne vycistenych Cechach a Madarsku...

Prvy nastup fasizmu v roku 1830 splna vsetky Paxtonove znaky a naplno prepukol po rakusko-uhorskom vyrovnani. Citali Vasi ludia niekedy Scotusa Viatora? Vtedy na pomadarcenie zo slovenskych rodin masovo odvliekali tisice deti, poslednych otrokov v Europe, a Istoczyho Madarska antisemitska strana navrhla v parlamente vysidlit vsetkych uhorskych Zidov do Palestiny. A odvtedy sa datuje aj projekt znizovania kulturneho vyznamu Bratislavy, dodnes tu nesmieme mat ulice s menom Beethovena ani Liszta... A prvý protifasisticky spis v dejinach nasej civilizacie – na obranu nememberov - napisal banovsky rodak Michal Kunic v roku 1833 – sto rokov pred nastupom Hitlera. Vtedy sa este fasizmus volal madarizacia.

Druhy nastup fasizmu tiez absolutne splna vsetky Paxtonove znaky a predstihol Hitlera o 13 rokov. “Budapest na ceste vitazneho fasizmu” jasal vojnovy zlocinec János Eszterhazy nad Horthyho prvenstvom pred Nemcami. Az potom sa z Hitlera stal Horthyho obdivovatel a ziak. Citali Vasi ludia niekedy supis Horthyho zlocinov - aspon Krvacajucu hranicu? Bude madarske vojsko ako v roku 1940 znovu bombardovat “svoje vlastne” Kosice vratane majetku US Steel? Ako mame rozumiet Parizskej mierovej zmluve?

Treti nastup fasizmu sa zopakoval vcera. V Budapesti nastala vlada jednej strany, koja vyhrala volby so zamlcanyim volebnym programom (Velke Uhorsko), nerusi rozsirenie parlamentu na celu Karpatsku kotlinu (geograficky nezmysel a krycie meno pre Velke Madarsko), nerusi madarske gardy, no rusi uz hranice zakonom o dvojitom obcianstve, ktorý sa poponahlala prijat este pred dnom nastupu. Co spravite, ked sa medzinarodni teroristi naucia po madarsky alebo iba podplatia uradnikov v Budapesti a pridu k Vam a do Kanady masovo bez viz?

Co sa stalo v hlavach ludi zo State Department? Citali Vasi ludia niekedy Parizsku mierovu zmluvu? Mam konkretne na mysli bod o zakaze revizionistickej propagandy...

Musi nas to zaujimat. Teraz nas okupuju postfasisticke media, predtym ruske tanky, pred nimi Nemci, Poliaci, Madari, Madari, Cesi, Madari... spolu 11 vojenskych a policajnych okupacii, z toho 5 madarskych – od cias prezidenta Wilsona. Tri z nich na vlastnej kozi zazili moji stari rodicia... nemame mat preco iluzie o madarskej verzii udajnej slobody. Je to iba neunavne premenovany fasizmus. Nam je tu uz 180 rokov jasne, kto je agresor a kto obet. Brusel sa tvari, ze je to naopak. Nasou jedinou nadejou ostavate uz tradicne iba Vy.

Vsetci na svete vedia, ze Slovensko patri medzi balkanske krajiny, ako pise napr. Tamas Krausz z ELTE Budapest, lebo nema vlastnu mocensku elitu. Nase vlady ani len nepoznaju pozitivnu filozofiu nasich dejin, aj preto su ideologicky striedavo riadene z Prahy a Budapesti, a tak likviduju vyrobu filmov, televiznych inscenacii, trezoruju desiatky nakrutenych filmov,

podporuju cenzuru dramatiky, ba teraz financne cenzuruju uz aj literaturu, dlhodobo nivocia vedu a kulturu na celej ciare. Najviac penazi vo filmovej oblasti dali spolu s madarskou statnou bankou na film, ospravedlnujuci masovu vrahynu Bathory, kym historicky pravdivy scenar najvyznamnejsieho zijuceho scenaristu Petra Jarosa mohol vyjst iba knizne. Najvyznamnejši zijuci dramatik Osvald Zahradnik ma uz dvadsatrocie absolutny inscenacny zakaz a nikdy nezislo tomuto statu na um dat na jeho premieru cielenu dotaciu... V takzvanom narodnom divadle 18 rokov neuviedli povodnu hru, lebo "Niet slovenskej dramy", takže naše aktualne temy inscenuju slobodnejši autori v balkanskych krajinach. My, slovenski dramatici, chapeme na vlastnej kozi, ze namiesto tankov nas okupuju postfasisticke media, no zit v utlaku sme vlastne zvyknuti. Sme ludia druhej kategorie, nemame slobodu prejavu. Teraz ale v nasom disente vzniká naliehava otázka, ci tretí nastup fasizmu znamená iba testovanie dvojiteho obciansstva pre budúce potreby ruskej politiky na zaklade tichej dohody Orbana s Putinom alebo ci ma ist o prepuknutie vojny uz tento rok, ako to na jesen 2009 publikoval Sergej Chelemendik v knihe Slovenske Kosovo. Strojcom tejto vojny ma byt podľa neho USA, ci skor pod znackou USA zbrojarsky biznis, co by sa skor blizilo mojmu porozumeniu. My, zakazani autori, tu mozme ako-tak zivorit este dlho, no radi by sme sa od Vas aspon dozvedeli, co sa zmenilo za storocie v ponati slobody v politike USA. Este za cias Hitlera za našu slobodu padli mnohi Vasi ludia, napr. tragediu misie OSS na Slovensku opisuje Jim Downs. Vtedy sme asi slobode rozumeli rovnako. A dnes? Podporujete tretí nastup fasizmu v clenскеj krajine NATO a obnovu Hitlerovej hranice?

My by sme tu radi verili, ze bude mier. Spomedzi nekonecne hlupych slovenskych politikov, reprezentujucich cudzie zaujmy, si moju starsiu formuláciu pozicala pani Iveta Radicova. Trianonsky mier sa da zmenit jedine vojnou. Tou vojnou, ktoru obhajuje fasisticky sudca Istvan Bibó, ktorý tak veľmi v jeho novodobej verzii Mein Kampf kritizuje mier a sposoby jeho uzatvarania. Asi preto ho oznacuju za najvyznamnejsieho madarskeho intelektuala... A – povedane s basnikom Stefanom Moravcikom – vojny sa zacínajú v skole. Boj proti Trianonu, teda mieru, sa skonci, keď sa zmeni sovinisticka vychova v madarskych skolach...

Dostali ste v rekordnom case Nobelovu cenu mieru a pretoze sa tu u nas – aspon podľa Chelemendika - schyluje k vojne, je vo Vasej a iba vo Vasej moci pozadovat od Budapesti plnenie Parizskej mierovej zmluvy - zakaz revizionistickej propagandy. O to Vas upenlivo prosim, lebo naše pomylene vlady ani hromadne zapredani diplomati sa na tento krok nikdy nezmozú a bez Vasej realnej podpory ich falosne znejuci hlas ani nema zmysel.

Mozno mat vazne pochybnosti o tom, ci tretí nastup fasizmu v jeho koliske spolu s Európou podporuju aj USA... Obavam sa, ze našou nadejou v tento cierny den ostava uz iba tato pochybnost. Uz teraz Vam vopred veľmi dakujem za akukolvek pomoc.

So zelaním vsetkeho najlepšíšieho,

Andrej Ferko

občan druhej kategorie, autor trezorovych filmov

Nemame svoju mocensku elitu, cize aj opozicia nikdy nespravila ani teraz nenavrhuje jediný adekvatný krok, ktorý mohla spravit kazda "nasa" vlada uz davno - revizionisticka propaganda explicitne porusuje Parizsku mierovu zmluvu a jej zastavenie mala "nasa" diplomacia pozadovat uz davno rovno od velmoci,

o tento krok som namiesto vsetkych zapredanych slovenskych politikov poziadal pred rokom v otvorenom liste pana americkeho prezidenta, v prilohe. Ide o tretí nastup fasizmu v Budapešti.

Juzne Slovensko sme stratili, bohuzial.

A ide aj o precedens, medzinarodnopravne suvisiace Sudety...

Andrej Ferko
občan druhej kategórie
autor trezorových filmov

PS. Mnohi doleuvedeni signatari vyzvy z decembra 2010 Havel a spol. davno de facto madarsku agresiu podporuju,
(Apel na európske institúcie /Cenzúra kdekoľvek, znamená cenzúru vsade)
vsimnite si, ako teraz budu usilovne mlcat... Nasu rodinu po niekoľko generácii tazko postihla pestianska "sloboda" a "demokracia", BTW kniha mojho brata Madarske (seba)klamy vysla teraz vo 4. vydani.

Václav Havel, Attila Ara-Kovács, Martin Bútora, Zora Bútorová, György Dalos, Gábor Demszky,
Árpád Göncz, Olga Gyarfásová, Miklós Haraszti, Péter Huncik, Agnesa Kalinová, Wojciech Kamiński, János Kenedi, György Konrád, Ivan Krastev, Miroslav Kusý, Doris Liebermann, Adam Michnik, Andrei Plesu, László Rajk, Jacques Rupnik, Jirina Siklová, Martin M. Simecka.

K petícii sa pripájajú:

Slavomír Baran, Katarína Farkasová, Viktor Kecskemethy, Elena Mannová, Boris Krsnák, Derek Rebro, Angelika Révész, Katarína Zavacká
a redakcia Salon.eu.sk: Marta, Simecková, Júlia Sherwood, Andrea Puková, Katarína Zacharová, Robert Puk, Michael Tyrála.

Svoje podpisy môžete pripojiť e-mailom na adrese: salon@salon.eu.sk

On Tue, 7 Jun 2011 20:02:01 +0200, viliam jablonicky

<jablonickysk@gmail.com> wrote:

- > Maďarič kritizuje výroky šéfa maďarského parlamentu sme.sk
- > Vojnova propaganda z Budapešti v roku 2011!!!
- > výroky šéfa maďarského parlamentu, v ktorých spochybňuje územnú celistvosť Slovenska, nepriateľné a škandalózne

+++++

Cizincům patří 70 procent největších firem a polovina ekonomiky

Výprodej národního majetku za babku je rozhodující příčinou zadluženosti České republiky a devastace průmyslu

Václav Věrtelář([více o autorovi](#) >) 9.6.2011

V době velké ekonomické krize se daleko názorněji ukazuje, že zbrklý a levný výprodej národního majetku »za babku« je největší příčinou problémů českého hospodářství - zadlužování, nezaměstnanosti i propadu ekonomiky.

Příchod zahraničního kapitálu byl vítán se slávou, zahraniční »strategičtí partneři« byli podporováni dotacemi, dostávali daňové prázdny a podobně. Výsledkem této politiky je skutečnost, že podstatná, převažující část ekonomiky je dnes v rukou zahraničního kapitálu, dividendy a zisky plynou do zahraničí (podle některých informací v posledních letech je to **ve formě dividend ročně kolem 150 miliard korun**), o osudu tuzemských podniků se rozhoduje v zahraničí. Stále více se v tomto smyslu dostáváme do pozice **polokoloniální země**. Zahraniční kapitál šel k nám proto, aby u nás levně kupoval podniky i pracovní, vysoce kvalifikovanou sílu. **Sloužilo k tomu i vysoké znehodnocení koruny již počátkem devadesátých let**. Průměrné mzdy u nás jsou i v současnosti na třetinové až čtvrtinové úrovni mezd v západních zemích Evropské unie.

Kdo vládne českým firmám

V minulých dnech zveřejnily Hospodářské noviny údaje o tom, kdo reálně stojí za 150 největšími firmami v České republice. Sedmdesát procent je v rukou zahraničního kapitálu. Češi ovládají pouze 30 procent firem, stejně jako Němci. Jak je tomu v nejdůležitějších odvětvích?

V bankovníctví není ani jedna banka v českých rukou. Rakousko ovládá 98 procent kapitálu v bankách. Je to především Česká spořitelna, Raiffeisenbank, Volksbank. Podobně je to u pojišťoven, kde Rakousko ovládá 86 procent. V automobilovém průmyslu rozhoduje Německo o 93 procentech. V první dvacítky největších firem autoprůmyslu je jen jedna v českých rukou.

Ve stavebnictví má 83 procent Švédsko, především je to firma Skanska. Chemický průmysl ovládají Poláci. Je to Unipetrol, Synthos Kralupy, Paramo. V maloobchodě kralují Němci: Kaufland, Makro, Penny Market, Lidl, Globus atd. Ve výše neuvedených odvětvích průmyslu má nejsilnější pozici Tchaj-wan, asi 80 procent. Jinak je to Německo, Japonsko, Indie, Rusko. **V telekomunikacích má nejsilnější pozici Španělsko - 97 procent.** Česká republika si udržela silné pozice v dopravě a poště - 95 procent. V potravinách a alkoholu má ČR 72 procent. Ale i zde Prazdroj vlastní Jižní Afrika a cukrovary Francie a Německo. **V energetice mají Češi 51 procent. Je to především ČEZ.** Podobné je to v těžbě, kde český kapitál ovládá 63 procent.

Cizincům patří polovina Václaváku

Značná část nevýrobních, tedy bytových a různých komerčních fondů již rovněž patří cizincům. **Známý je příklad Rusů v Karlových Varech. Řadu činžovních domů vlastní Italové v Holešovicích a v Praze 6.**

Pozoruhodný osud má centrum Prahy - **Václavské náměstí. Čechům patří již jen polovina Václaváku.** Například, z 63 domů u sochy svatého Václava pouze sedm patří pražskému magistrátu. Ostatní vlastní cizinci a zahraniční realitní kanceláře často prostřednictvím českých firem (před několika lety cizinci nemohli v ČR kupovat nemovitosti). Neaktivnější jsou na Václaváku rakouské realitní kanceláře, ale i byznysmeni z Velké Británie, USA, Irsko a Německa. Například budovu Melantrichu vlastní oficiálně česká akciová společnost La Salle. Výroční zpráva však ukazuje, že společnost ovládá Američan Irwing Alan Smoker. Například známý Dům módy vlastní akciovka Vestreal – USA. Tak by bylo možné pokračovat.

Situace je hrozná

že více než polovina české ekonomiky je přímo v rukou zahraničních vlastníků, fyzických

To,

osob i firem, je pro budoucnost velkým nebezpečím. V případě krize na situaci doplatí především podniky u nás. Jsou již příklady přednostního snižování výroby, její přestěhování na východ, do ještě levnějších zemí (zejména z hlediska pracovních sil). Zásadním problémem je, že u nás ani jedna banka není v českých rukou. Ani v jedné bance nemá významný podíl stát a nemůže tak aktivně zasahovat do vývoje finanční, a tím i ekonomické situace společnosti. **Velkou chybou byl prodej České spořitelny, stát tak nemůže garantovat úspory občanů.** Celou tuto situaci by vláda měla urychleně analyzovat a učinit opatření na podporu českých podniků a podnikatelů. Bez toho bude zejména domácí průmysl dále devastován.

Článek byl zřejmě napsán 26.10.2010 a patrně se stal nejpublikovanějším článkem na českém internetu. Zadáním přesného znění titulku do Google se objevilo 1180 výskytů. To znamená, že článek je na 1180 serverech. Škoda, že kromě plácání se na nic jiného nezmůžeme.

Na Slovensku je situácia ešte hrozivejšia, keďže **Mikloš** s **Dzurindom**, **Figeľom** a karieristom kardinálom **Tomkom** v rámci prístupových rokovaní o vstupe Slovenska do EÚ a NATO mimoriadne servilne odovzdali energetiku do krvavých paprč západu a tým uskutočnili úplný ekonomický rozvrat v štáte, o ktorom sa vyjadrujú zásadne ako o krajine (country) – kolónii (región bývalého štátu).

Jediným hodnoverným vyjadrením zrealizovaného ekonomického rozvratu je vyhodnotenie RNDr. Karola Ondriáša DrSc., vedeckého pracovníka SAV, v ktorom poukázal aj na to, že viac ako 66 % vytvoreného HDP a zisku sú odvádzané z republiky. Vo forme dividend je to viac ako 1 miliarda Slovenských korún denne (za rok viac ako 12 miliard eur). Takýto ekonomický zázrak nedokázal vytvoriť na Slovensku ani Adolf Hitler v čase II. svetovej vojny, keď všetok výrobný potenciál bol výlučne majetkom Slovenského štátu. Ani ZSSR po porážke fašizmu sa nestal vlastníkom výrobného potenciálu a finančnej sústavy, štátneho kapitálu v ČSSR. Takéto rozparcelovanie a zašantročenie Slovenska presadili aj proti vôli obyvateľstva najmä **menovaní neoliberalí a slobodomurári z východu.**

Priamo úmerne takémuto devastačnému riadeniu štátu zodpovedá degradácia vzdelanosti, znižovanie dostupnosti zdravotnej starostlivosti, nárast nezamestnanosti a z toho vyplývajúcej zločinnosti. Permanentný rast zadlženosti štátu a znižovanie životnej úrovne obyvateľstva, na čom sa podieľali **všetky podlé vlády po roku 1989.**

+++++

Kde domov môj alebo biskup nie je príšera

Kňazi sľubujú vazalstvo biskupovi, veľké šance brániť sa presunom na iné miesto tak nemajú.

Pravý domov ako miesto bezpečia, oddychu aj priestoru na lízanie si rán je prirodzenou potrebou človeka. Vychádzajúc z tejto premisy vyvstáva otázka, či taký domov a stabilné zázemie pre neustálu hrozbu premiestnenia na inú farnosť majú šancu nájsť aj kňazi.

Stačí si predstaviť seba v podobnej situácii – vytvoríte si kontakty so susedmi, nájdete priateľov, viete, kde je dobrý obchod a ešte lepšia krčma, kde pekná príroda, spoľahlivý autoservis či daňový úrad. Potom príde šéf a povie: „Zbal’ si veci, s’ahuješ sa do dvesto kilometrov vzdalenej dediny.“ Poslúchnete, zvyknete si na novom a zrazu opäť šéf: „Zbal’ si...“ A tak to ide celý život, v niekoľkoročných intervaloch, raz ste v meste, potom na dedine.

Najviac presúvaní sú katolícki kňazi. Tých rímskokatolíckych na Slovensku podľa údajov, ktoré poskytol hovorca KBS Jozef Kováčik, pôsobí 2283. **Ďalších 505 je gréckokatolíckych.** Kým u rímskokatolíkov ide len o zmenu bydliska jednotlivca, gréckokatolícki biskupi musia brať do úvahy viac faktorov. **Kancelár Gréckokatolíckeho arcibiskupstva v Prešove Ľubomír Petřík vraví, že „väčšina našich duchovných má založenú rodinu, takže sťahovanie zasahuje do života viacerým ľuďom. Presuny sa však dejú. Na novom mieste človek získa nové impulzy.“**

Každý to znáša inak

Psychológ Peter Halama tvrdí, že pocit domova, stability a bezpečia síce potrebuje každý, ale nie každý ho má definovaný rovnako. „Nieкто je naviazaný na konkrétnu lokalitu, kde všetko dokonale pozná, inému na vytvorenie pohody domova stačia kontakty s ľuďmi, s ktorými si rozumie, či priestor, ktorý mu umožňuje sebarealizáciu. Je to individuálne, určite by som nepovedal, že všetci kňazi presunmi trpia, alebo naisto postrádajú domov.“

Podľa Halamu je u človeka rozhodujúca tolerancia voči zmene ako takej. „Každá zmena je náročná, najmä ak sa deje často, ale sú aj ľudia, ktorí nevydržia na jednom mieste. Vyčerpajú sa tam a na zmenu sa tešia, je pre nich osviežením.“ Psychológ si nemyslí, že každý si domov stotožňuje s konkrétnou nehnuteľnosťou na celý život. „Nemusí to byť len o fyzických veciach.“

Rozhoduje biskup

„Zjednodušene sa dá povedať, že existujú dva typy kňazov – farári a tí ostatní, kam patrí napríklad kaplán, výpomocný duchovný, či správca farnosti. Inými slovami, nie každý kňaz je farárom,“ vysvetľuje Miroslav Lettrich. Má 33 rokov a pôsobí na svojom treťom mieste – začínal vo Vysokých Tatrách, neskôr bol v Liptovskom Mikuláši - Okoličnom, dnes je v Rabči na Orave.

„Pri prekladaní kňaza, ktorý nie je farárom, je proces jednoduchý, biskup ho môže preložiť vždy, keď to uzná za vhodné. Okrem jeho rozhodnutia tam neprebíha žiadna komplikovaná procedúra,“ hovorí Lettrich.

Bolo by potom ľudské preložiť človeka povedzme 200 kilometrov od rodičov, ktorí sú bezvládni, a o ktorých sa treba starať? „Napriek dvojrohej čiapke na hlave biskup nie je príšera, ale ľudská bytosť. Ak mu dáte argumenty, akceptuje ich,“ pridáva sa kaplán Marek Vadrna. Ten má 34 rokov a pôsobil ako kaplán v Marianke a v Pezinku, výpomocný duchovný v Zlatých Moravciach, k tomu pol roka s kolegom zastupoval farára v Lábe a Plaveckom Štvrtku.

Lettrich aj Vadrna vravia, že sľúbili biskupovi poslušnosť, a tak by o presune nedebatovali, jednoducho by ho akceptovali. „Priznávam, že som taká povaha, že zmeny znášam ťažšie, na druhej strane som sa vždy na nové pôsobisko tešil,“ tvrdí Vadrna.

Farári sa môžu vzopriet'

Farári sú v inej pozícii, tešia sa väčšej stabilite. „Ich presun rieši Kódex kánonického práva. Môže ísť o preloženie alebo odvolanie farára. Odvolanie sa koná vtedy, ak je jeho činnosť škodlivá, alebo aspoň neúčinná. Preloženie je možné vtedy, ak ide o dobro duší alebo o potrebu a užitočnosť cirkvi. Preložený teda môže byť aj farár, ktorý farnosť viedol znamenite,“ vraví Lettrich.

Podľa kaplána to v skratke prebieha tak, že ak chce biskup odvolať alebo preložiť farára, musí to konzultovať s dvomi farármi. „Potom dotyčného biskup vyzve, aby prijal odvolanie či preloženie, uvedie aj dôvody. Ak farár nesúhlasí, môže sa vzopriet' a písomne uviesť svoje argumenty. Biskup tak získa čas na prehodnotenie. Ak aj potom trvá na presune, biskup vydá dekrét o odvolaní či preložení a farár by to mal akceptovať. Má však aj možnosť odvolať sa do Vatikánu, kde padne definitíva. Nástupcovi však musí umožniť spravovanie farnosti. Také prípady sme už na Slovensku mali.“

Slovenské médiá zaznamenali aj prípady, keď proti presunu nebol ani tak farár, ako jeho ovečky. Obyvatelia Drahoviec pri Piešťanoch kedysi rázne **protestovali** voči rozhodnutiu o presune ich kňaza vtedajším arcibiskupom Jánom Sokolom.

Inou kapitolou bol kňaz Anton Zlatohlavý, ktorý **sa postavil** aj Vatikánu. Keď ho hierarchia chcela preložiť z Budkoviec do nemocnice v Humennom, odmietol to. Nástupcu odmietol vpustiť do chrámu, neskôr napriek suspendácii začal slúžiť omše vo fóliovníku. Výsledkom bola rozhádaná dedina aj rodiny navzájom.

O presunoch za trest sa mlčí

Medzi kňazmi sa potichu hovorí aj o presunoch za trest – niektorí sa mali dostať na zapadnuté miesta, či na farnosti s náročnejšou prácou len preto, že si otvárali ústa, kritizovali hierarchiu, odmietali poslúchať na slovo a podobne. Takto postihnutí kňazi však nahlas nekričia. „Ako by som aj mohol bez dôkazov? Biskup rozhodol, a hoci nepochybujem, že to bolo za trest, lebo som si nenechal skákať po hlave, nemám to čím podložiť. Skutočné dôvody sa na papier nedávajú,“ povedal nám jeden z postihnutých. „Nenájdete takého, kto vám to potvrdí na diktafón, nik nebude riskovať.“

Lettrich vraví, že k podobným prípadom sa vyjadruje ťažko. „Ide o rozhodnutie biskupa, a to treba rešpektovať. Musí spĺňať predpisy kánonického práva, inak je ľahko napadnuteľné. Ako dokážete, že ide o osobný motív či trest? Určite existujú atraktívnejšie farnosti, kňaz je však

vysvätený pre celú diecézu. Nemôžem sa cítiť potrestaný, ak boli dodržané predpisy, biskupovi som predsa sľúbil poslušnosť. Aj v zapadnutých dedinkách sú veriaci, ktorí potrebujú duchovného. Poslušnosť neznamená, že rozhodnutie biskupa je najlepšie a najdokonalejšie, ale to, že ho akceptujem.“

O presunoch za trest vie aj Vadrna. „Počúvam o tom, niekedy sa o tom medzi kňazmi hovorí. Sám takú skúsenosť nemám. Ťažko to dokazovať, do hlavy biskupa ani kňaza nevidím. Ak by som to zažil na vlastnej koži, hovoril by som o tom otvorene. Ja som rehoľník, takže sa ma to týka menej, **ale tiež som biskupovi zložil vazalskú prísahu**. Ak by ma chcel takto potrestať, porozprával by som sa s ním. Sebaľútosť by bola strata času.“

Cirkevné predpisy o prekladaní farárov

- Ak dobro duší alebo potreba cirkvi vyžaduje, aby farár bol zo svojej farnosti preložený do inej farnosti alebo iného úradu, biskup mu má písomne navrhnúť preloženie a odporučiť, aby s tým z lásky k Bohu a k dušiam súhlasil.

- Ak farár nemieni vyhovieť rade a presvedčaniu biskupa, dôvody má vyložiť písomne.

- Ak biskup napriek predloženým dôvodom usudzuje, že nemusí odstúpiť od zámeru, má zvážiť dôvody, ktoré sú za preloženie alebo proti nemu; ak sa však aj potom domnieva, že preloženie treba vykonať, farárovi má zopakovať otcovské povzbudenia.

- Keď sa po tom farár aj naďalej vzpiera a biskup sa domnieva, že preloženie treba uskutočniť, má vydať dekrét o preložení, stanoviac, že farnosť po uplynutí určeného času bude **vakantná**. (prázdna, neobsadená, pozn. autora).

zdroj: **Kódex kánonického práva**, krátené

sobota 11. 6. 2011 | Karol Sudor

+++++

Srebrenica: Co je pravda?

V týchto dňoch sa skoro denne na televíznych obrazovkách sklonuje meno Radko Mladic, bosensko-srbsky general, ktoreho po zrade sami Srbi vydali do Haagu pred sudny tribunal, aby ho potrestali za udajny - "Srebrenicky masaker"!!! Aka je vsak pravda okolo generala Mladica a udajneho "srebrenickeho masakru" - 8000 zavrazenych moslimov!!!, tak si precitajte pozorne tento link:

<http://www.czechfreepress.info/svet-kolem-nas/pavel-krivka-mladic-dvacet-let-pravdolaskovych-lzi>

a aspon ciastocne spoznate aka je naozaj pravda a podvod, ktory snad mozme oznacit za najvacsi od 2. svetovej vojny!!! Zial i "taketo pravdy" nam dnes predkladaju masmedia

všetkeho mozneho druhu. Mozno sa niekto opyta, kde potom najst pravdu? Kto po nej tuzi, tak sa mu ju podari aj najst!!!

Pavel Křivka: Mladič - Dvacet let pravdoláskových lží (+video)

Zbraně hromadného ničení v Íráku nebo Bin Ládin hozený do moře - tomu dnes věří snad jen ten, kdo má takové věření v popisu práce. Zato lži o válkách v Jugoslávii mají daleko tužší kořínek.

Pohádkám o zlém Miloševićovi, Karadžičovi a Mladičovi, o agresivních nacionalistických Srbech a hodných bosenských mohamedánech a ještě hodnějších kosovských Albáncích dodnes věří i mnozí z těch, kdo třeba pochybují o tom, že se věže WTC v Novém Yorku 11. září 2001 zřítily jen tak kvůli horku z požáru. Zatčení generála Ratka Mladiče dalo opět příležitost všem domácím i zahraničním "srbožroutům", kteří dvacet let lhali a šířili protisrbský rasismus, aby budovu starých válečných lží zas předvedli v plné kráse a zacementovali v ní případné trhlinky. Pořídili si ostatně i mezinárodní soud, jehož jediným úkolem je potvrdit staré novinové titulky a konvertovat tak propagandistické lži na soudně orazítkovanou pravdu. Je proto užitečné připomenout si alespoň tučet z mnoha nesčíslněkrát opakovaných lží o rozbití Jugoslávie právě nyní, kdy byl protiprávně zřízenému haagskému lžitribunálu předhozen generál Ratko Mladič.

Lež první: Půdu pro války v Jugoslávii připravil Slobodan Milošević již v roce 1989 svým nenávistným projevem na Kosovu.

Autoři této lži se ani nenamáhali opatřit si záznam projevu. V onom "nenávistném" projevu totiž Milošević vyzdvihl význam soužití různých národností na území Srbska a řeč zakončil zvoláním "Ať žije mír a bratrství mezi národy!".

Lež druhá: Milošević usiloval o vytvoření Velkého Srbska

Na této lži byla postavena obžaloba v Haagu. Žalobce Geoffrey Nice byl ovšem donucen pod tíhou důkazů Miloševićovy vlastní obhajoby toto obvinění dne 25. srpna 2005 stáhnout. V březnu 2006, kdy už z obžaloby proti bývalému jugoslávskému prezidentovi nezbývalo prakticky nic, byl Slobodan Milošević ve vazbě v Scheveningenu "zemřen".

Lež třetí: Válku začali agresivní Srbové

Rozbuškou "horké" fáze války na území Bosny a Hercegoviny bylo vraždění Srbů, zejména v Sarajevu dne 1. března 1992. Rozbití Jugoslávie ale zahájili již Slovinci provokacemi proti jugoslávské federální armádě v létě 1991. Německo bez konzultací s ostatními členskými státy Evropského společenství samostatnost Slovinska a Chorvatska uznalo a přistoupilo tak k realizaci své pomsty za prohru v první a ve druhé světové válce. Velkoněmectvím posedlý kancléř Kohl dokonce vydíral představitele Francie i Británie, aby je k podpoře uznání slovinského a chorvatského separatismu přinutil. Tehdejší německý ministr zahraničí Hans-Dietrich Genscher tento "casus belli" ve svých pamětech omlouvá skoro stejnými svatouškovskými frázemi, jakými Madelaine Korblová-Albrightová přesvědčuje čtenáře svých pamětí o tom, jak bylo "humanitární" bombardování zbytkové Jugoslávie v roce 1999 užitečné a potřebné.

Lež čtvrtá: Srbové zřídili koncentrační tábory, kde mučili a zabíjeli zajatce.

Zajatecké tábory měly v bosenské válce všechny tři znepřátelené strany. Důležité je ale slovo "koncentrační", které opakovali zejména němečtí představitelé (Scharping, Fischer a další),

aby odlehčili německé národně socialistické minulosti. Známa je obrazová manipulace z Trnopolje. Na těchto záběrech si později německý novinář Thomas Deichmann všiml, že ostnatý drát je na sloupech připevněn z druhé strany než je obvyklé. Vyšlo tak najevo, že v ohradě za drátěným plotem stál britský reportér, zatímco jeho placení figuranti stáli vně. S výjimkou jednoho zřejmě pracně vyhledaného tuberkulózního pacienta s vpadlým hrudníkem jsou na příslušných záběrech vidět dobře živení a do objektivu se usmívající muži. I přes Deichmannovo odhalení však mnohá velká média tuto "koncentrákovou" inscenaci znovu a znovu uvádějí a dotyčné tuberkulózní foto bylo donedávna k vidění i na titulní stránce internetové prezentace haagského lžitribunálu ICTY.

Srbští zajatci svého času také vykopali tunel pod sarajevským letištěm. Přední český "srbožrout a pravdoláskář" Jan Urban ve své knize reportáží z válečného Sarajeva (Všem sráčům navzdory, Praha 1996, vyšlo s podporou Open Society Fund) decentně tento fakt zamlčel a přidal historku o vyzrazení budovaného tunelu, že prý kopáči tunelu zabloudili jednoho večera v husté mlze (!!) a padli do rukou srbské hlídky....

Lež pátá: Srbové hromadně znásilňovali muslimské ženy

Tuto sprostou lež Izetbegovičovy bosensko-muslimské vlády na základě vlastního pátrání vyvrátil bývalý reportér televize Stern TV Martin Lettmayer. Přesto je i tato lež při každé příležitosti znovu opakována.

Lež šestá: Srbové ostřelovali a bombardovali Dubrovník

Chicagský profesor J.P. Maher ovšem po údajném ostřelování nafilmoval neporušené staré město a velmi tím pomohl tuto lež vyvrátit. Dojem hořícího a masivně bombardovaného města byl předstírán pomocí zapálených pneumatik a sudů s hořlavinami. Jedinou skutečně zpusťšenou budovou v Dubrovniku byl srbský pravoslavný kostel. Mezi českými pravdoláskáři ale tato lež žije dál svým vlastním životem, neboť nedávno jeden z nich napsal, že Srbové vybombardovali také Diokleciánův palác ve Splitu.

Lež sedmá: Srbové zničili starý most v Mostaru

V této části Hercegoviny proti sobě bojovaly jen chorvatské a muslimské jednotky. Rozkaz k rozstřílení mostu vydal chorvatský důstojník.

Lež osmá: Srbové obléhali a bombardovali Sarajevo

Sarajevo bylo ve skutečnosti po dobu války rozděleným městem, v němž se zneprátelené strany ostřelovaly a bombardovaly navzájem. S pohádkou o bezbranném a Srby obleženém Sarajevu ve svých publikacích zúčtovala řada autorů, např. Klaus Bitermann, Peter Brock nebo kanadský generál Lewis MacKenzie. I zprávy OSN, které ve své analýze cituje Peter Brock, uvádějí, že z muslimských pozic bylo v Sarajevu vypáleno celkově více munice než ze srbských pozic. Také většinu obětí války v Sarajevu (65 %) tvořili Srbové.

Lež devátá: Srbové vystřelili granát do fronty na chleba v ulici Vase Miskina a spáchali další atentáty na tržišti v Sarajevu (5.2.1994 a 28.8.1995).

Srbskou vinu u atentátů na tržišti vyloučila celá řada expertů na balistiku. Je to zaprotokolováno i ve zprávách OSN citovaných někdejší pověřencem OSN pro bývalou Jugoslávii Yasushi Akashim. Asi proto si tento japonský diplomat vysloužil nelichotivé poznámky ve výše zmíněné knize Jana Urbana. Pokud jde o atentát na frontu před pekárnou, je k dispozici několik svědectví o tom, že atentát byl předem muslimskou stranou připraven, předem tam byly rozmístěny televizní kamery a "vyšetřovací tým" dokonce vyjel z budovy ministerstva vnitra ještě před výbuchem (!).

Lež desátá: Jediní Muslimové pod vedením Aliji Izetbegoviče usilovali o demokracii a udržení multietnické společnosti

Za účelem potvrzení této lži byl dokonce bosenskomuslimský prezident Alija Izetbegovič pozván do České republiky a přijat prezidentem Václavem Havlem, pozdějším "humanitárním bombometčíkem". Havel rovněž podpořil uspořádání velkolepého "Měsíce Bosny a Hercegoviny" v ČR. Franjo Tuđman ani Slobodan Milošević do havlovské ČR samozřejmě pozváni nebyli. Pořadatelé oněch akcí si snad jen z nedbalosti nepřečetli základní Izetbegovičovo dílo, a sice Islámskou deklaraci. V ní se praví, že islám je s demokracií neslučitelný a jediným osvědčeným právním řádem je islámské právo šaría. "Nemůže existovat smíření ani koexistence islámské víry s neislámskými sociálními nebo politickými institucemi", píše vzorný demokrat Izetbegovič, a pokračuje "islám musí prostoupit všemi oblastmi osobního života v rodině i společnosti, a to znovuzrozením islámské víry a vytvořením jednotné muslimské obce od Maroka po Indonésii". Údajnému apoštolu multietnické společnosti Izetbegovičovi dokonce prošla i kritika Izraele: "Pro islámské hnutí a pro muslimy celého světa existuje jen jedno řešení - musí pokračovat ve svém boji, musí jej rozšiřovat a zesilovat, den ode dne, rok do roku, lhostejno, kolik obětí si to bude vyžadovat a jak dlouho to bude trvat, a to až do dne, kdy budou Židé nuceni i sebemenší kousíček jimi obsazené země navrátit".

Lež jedenáctá: Ve válce se Srby zahynulo čtvrt milionu bosenských Muslimů.

Od tohoto dlouhá léta hlášaného nesmyslu nakonec ustoupily i samotné bosensko-muslimské orgány a upravily počet obětí války na cca 98 tisíc celkem, tedy obětí bojů všech tří nepřátelených stran. Nemohly si tedy jisté zájmové skupiny, které si z propagandistických důvodů přibásnily zhruba 200 000 obětí války navíc, vymyslet i 8000 zavražděných ve Srebrenici?

Lež dvanáctá: Srbové na rozkaz Karadžiče a pod vedením Mladiče povraždili v červenci 1995 ve Srebrenici více než 8000 civilistů.

Tuto lež podrobně vyvrátila řada autorů, zejména švýcarský novinář Alexandr Dorin. Na Dorinově facebooku lze nalézt i řadu otřesných fotografií, které dokládají masové vraždění Srbů soldateskou Nasera Oriče (muslimský vojenský velitel Srebrenice) v Podriní v letech 1992-1995. Seznamy obětí obsahují celkem 3287 jmen, pro západní média tyto oběti ovšem neexistují. Orič dostal v Haagu velmi mírný trest a u nás tohoto masového vraha kdysi vychválil v časopise Respekt další známý český "srbožrout" Matyáš Zrno. Pro pochopení tehdejších událostí ve Srebrenici jsou zejména důležitá novější svědectví bosenskomuslimských funkcionářů, a sice bývalého velitele srebrenické policie Hakiji Meholjiče a někdejšího starosty Srebrenice Ibrana Mustafiče. [Podrobněji o těchto svědectvích - viz odkaz](#).

Lež o masakru 8000 posloužila muslimské válčící straně trojím způsobem

- a) zcela zastřela masakry spáchané v okolí Srebrenice na Srbech Oričovými bandami a s "konečnou platností" vylíčila Srby jako vraždící agresory a Muslimy jako oběť
- b) spolu s inscenovaným atentátem v Sarajevu přivedla vojenskou intervenci zemí NATO do bosenské války
- c) úplně odvedla mediální pozornost od obrovské etnické čistky, která proběhla v srpnu 1995 v tzv. srbské krajině v Chorvatsku. Chorvatsko akcí plánovanou za pomoci amerických vojenských poradců získalo etnicky čisté území, přičemž vraždy civilistů při této monstrózní operaci (odhad cca 250 tis. uprchlíků a 1900 obětí na životech) nejsou dostatečně zdokumentovány.

Ve věci tzv. srebrenického masakru by se u nezávislého soudu velmi obtížně dokazovala "vina" jak Dr. Radovana Karadžiče, tak i generála Ratka Mladiče. Mladič totiž nad rámec svých bezprostředních velitelských povinností zajistil evakuaci žen, dětí a starců ze Srebrenice a Dr. Karadžič vydal v den obsazení Srebrenice rozkaz, kterým důrazně nařizuje dodržování veřejného pořádku a ochranu života a majetku občanů Srebrenice. Haagský soud je však samec, soudí jen se práší, a tak proti Karadžičovi, Miloševićovi i Mladičovi nasadil resp. nasadí své žaludové eso - korunního svědka Dražena Erdemoviče. Je to jediný svědek, který tvrdí, že se u Srebrenice hromadně popravovalo (hovoří o 1200 popravených za jediný den!) a jeho výpověď tak má pro tribunál cenu zlata. Proto nebyl předvolán do Haagu nikdo z těch, kdo podle Erdemovičovy výpovědi byl společně s ním v popravčí četě. O tomto velmi nevěrohodném svědkovi napsal německy píšící bulharský novinář Germinal Civikov celou knihu (Srebrenica: Der Kronzeuge, Wien 2009).

Srbská strana nepopírá, že by se po masakrech z předchozích let nikdo z pozůstalých nemstil, a odhaduje počet zabitých muslimů po obsazení Srebrenice dne 11.7.1995 na cca 400. Zprávy z roku 1995 ovšem hovořily o 5000 obětech, později se přihazovalo (tisíc sem, tisíc tam) a dnes se víceméně jednotně uvádí 8000 někdy též "více než 7000" povražděných mužů. V době procesu se Slobodanem Miloševićem se jednou dokonce objevilo číslo 12 tisíc. Metody rozhojnění počtu obětí na nejméně dvacetinásobek pravděpodobného skutečného stavu popsal Milivoje Ivanišević. Zjistil podle volebních seznamů z prvních poválečných voleb v BiH v září 1996, že z 2442 údajně zavražděných a v památníku v Potočari pochovaných muslimských obětí 914 oživilo a odevzdalo v těchto volbách svůj hlas. Celkem ve volebních seznamech z roku 1996 figuruje více než 3000 jmen lidí, kteří měli být v létě roku 1995 v okolí Srebrenice buď zabití nebo byli vedeni jako pohřešovaní. Ivanišević také doložil, že v památníku v Potočari jsou uváděna jména údajných obětí, jež dle matričních zápisů zemřely dříve nebo později než v roce 1995 (v jednom případě činí rozdíl až 10 let!), dále jména vojáků padlých v bojích, ale i jména vojáků, kteří podle dokumentace bosenskomuslimské armády byli vyznamenáni až několik měsíců po "pádu" Srebrenice. Závěrem je třeba uvést, že existuje několik svědectví z muslimské strany o tom, že v září 1993 žádal Alija Izetbegović srebrenickou delegaci v Sarajevu, aby zařídila nějaký velký masakr na muslimské straně alespoň s 5000 mrtvými. Prý mu to poradil sám William Clinton a jedině tak prý bude možné angažovat na muslimské straně vojska země NATO.

Shora uvedený tucet lží o rozbíjení Jugoslávie není zdaleka vyčerpávající. Vzhledem k tisícům prokazatelně smyšleným a nestoudně uctívaným obětem je ovšem tzv. srebrenická lež největší válečnou lží od konce druhé světové války. Zatímco za popírání holocaustu, tedy za tzv. osvětimskou lež, se v některých zemích i zavírá, patří srebrenická lež a vůbec protisrbský rasismus k povinné výbavě téměř každého evropského politika. Dovolí-li si někdo poukázat na zamlčovaná či popíraná fakta o jugoslávských válkách, je označen za prosrbského nebo rovnou proruského slavjanofila a přítele válečných zločinců. V České republice se jak protisrbským štváním a opakováním starých válečných lží, tak i napadáním oponentů zabývají především přívrženci tzv. pravdoláscky v čele s tím, který tvrdil, že Jugoslávie v roce 1999 musela být přepadena a 78 dnů bombardována z humanitárních důvodů(!). Jakkoli však jsou čeští protisrbské rasisté sprostí, dotěrní a důslední, přeci jen je jejich aktivita dnes výrazně slabší v porovnání se zahraničím. Tak třeba proti běsnícímu celostránkovému hanopisu na Ratka Mladiče v novinách Süddeutsche Zeitung ze dne 27. května 2011 je článek Jana Urbana (aktuálně.cz) na stejné téma skoro zdvořilou kritikou. To ale jen potvrzuje, který evropský stát měl hlavní zájem na zničení multietnické a socialistické Jugoslávie a na pokoření Srbska. Vždyť bývalý německý ministr zahraničí Kinkel veřejně prohlásil, že jde o korekturu

výsledků první světové války (když se korektura druhou světovou válkou Hitlerovi nezdařila). Německý novinář Jürgen Elsässer jugoslávské události 90. let trefně vyjádřil větou "Němci požár založili, Američané hasili benzínem".

Svalení viny za krvavý rozpad Jugoslávie na Srby je největším vítězstvím válečné propagandy v 20. století a existence haagského tribunálu ICTY je velkým vítězstvím tzv. Nového Světového Pořádku, po němž volá právě pravdoláskař Jan Urban ve své výše zmíněné knize. V takovém "Pořádku" může být kterýkoli jedinec prohlášen za globálního škůdce, může být celosvětově pronásledován, souzen lži tribunály nebo zavražděn, ale na příkladu Srbů je zřejmé, že může být pomlouván a šikanován i celý národ. A naopak jiný národ s právem na svůj vlastní stát může být kdykoli účelově stvořen, jak je vidět na "národu" muslimů v Bosně a Hercegovině nebo na "národu" Kosovarů - kosovských Albánců.

<http://www.prvnizpravy.cz/sloupky/sid=c74f972bf70bf14a5950902ddfc096aa/sloupky/mladic-dvacet-let-pravdolaskovych-lzi/>

+++++

Čarnogurský o Srebrenici

<http://www.youtube.com/watch?v=MovtG70n6rE>

Rozhovor s Jánem Čarnogurským v pořadu Pod lampou na téma Mladić, Srebrenica a Srbsko Spodná časť formulára

- keby ste poznali srbov osobne je to velmi hrdy a zaroven pohostinny narod, jedinou jeho chybou je jeho historicka spätost so vsetkymi konfliktami na juhu... Vela storoci boli naraznikovou zonou celej europy a preto maju v sebe zakoreneny fanatizmus a odhodlanie branit svoje prava a svoju kulturu viac ako ktorykoľvek narod v Europe(mozno este madari)ale tam je ten dovod uplne iny... Cize carnogurskemu pochvala a hrib k tomu nema cenu sa ani vyjadrovat..
- Inak ho je potrebné pochváliť, že aspoň teraz, keď už nie je relatívne ničím dal takéto vyhlásenia, ktoré keby dal ako minister, tak by tiež nič nepokazil, pretože by aspoň neklamal.
- Srbi nevráždili - bola vojna a v tej vojne bojovali dokonca proti teroristom.

A zatiaľ sa nikomu nepodarilo preukázať, že by niekto v Srebrenici nebol zabitý vo vojne a toľko, že by tam bolo zabitých 8.000 moslimov. Takúto odvahu nemajú ani tie liberálne médiá, ktoré tak často spomína - treba si ich pozorne prečítať.

Keď je rozdiel v mieri medzi zabitím a vraždou určite chápe rozdiel medzi zabitím a vraždou aj vo vojne.

- Za druhé som bol mierne šokovaný argumentáciou že vraj právnika, pretože z tej jeho argumentácie skôr vyplýva, že chce byť pekný a nič viac - vlastne to konštatovanie $2+2=4$ je tak trochu zbytočné, pretože poslucháči už vedia, že aj $2*2=4$, najmä keď o tom vie aj prednášateľ. Na rovínu - argumentuje, že Srbi mohli vraždiť, pretože aj oni boli vraždení. A tu je pre pozorného poslucháča problém.
- Je neuveriteľné, že niekto niekoho pochváli za konštatáciu, že dva plus dva je v desiatkovej sústave štyri. Áno je to možno nová informácia, ale len pre niekoho kto

ešte nechodil do školy. Problémom ale ostáva prečo to niekto hovorí až teraz po dvadsiatich rokoch, keď už väčšina ľudí okolo neho skončila aj vysokú. To za prvé.

- Nesnasim Indicky caje.. Kdyz tak uz Rusky a nebo Cinsky.. Ale kdyz vidim tu indickou hygienu tak me prechazi chut..
- naprostý souhlas s panem Čarnogurským...:-)
- Kosovo je Srbsko! Srbi si branili vlastny stat a ako dopadli? kedy svet pochopi ze tieto farebne mensiny sa proste neprispособia!!!
- Toto v nasich mediach nehovoria nikdy..
- pán Čarnogurský ďakujem, konečne objektívny názor

+++++

K vývoju slovenskej spoločnosti po páde vlády komunistickej strany sa vo svojom príspevku vracia Prof. A.M. Húska. Podľa neho: „Vzdorovlivosť slovenského spoločenského organizmu napriek felčiar-ským fušerom je pozoruhodne vysoká.“

SLOVENSKO – V KRIVÝCH A ROVNÝCH EKONOMICKÝCH ZRKADLÁCH

6. júna 2011

(Príspevok do Stálej konferencie Panslovanskej únie)

www.pansu.sk

Koniec studenej vojny rozvoľnil v Európe totalitné režimy, ktoré sa vydali na cestu trhovej transformácie, politickej plurality a štátotvornej emancipácie. V roku 1991 zanikla RVHP a Varšavská zmluva a v r. 1992 sa dohodli slovenskí a českí predstavitelia o vytvorení paralelne suverénnych štátov SR a ČR. SR sa v rozpätí rokov 1993 až 2009 stala členom EÚ, Severoatlantického paktu a Eurozóny. Slovenská ekonomika bola už od 19. storočia budovaná ako doplnková. Navyše vysilenie v zbrojných pretekoch studenej vojny premenilo všetky netrhomé ekonomiky na hlboko podkapitalizované a zároveň mimoriadne závislé na externých odbytiškách. Víťazi studenej vojny pochopiteľne ťažili z nepripravenosti posttotalitných štátov na podmienky tzv. voľného trhu. Politickým tlakom dokázali presvedčiť provízorne elity v kolabujúcich posttotalitných štátoch, aby otvorili svoje nedostatkové trhy, pričom všetkým posttotalitným štátom ponúkli „výhodné spotrebné úvery“. Táto „veľkorysosť“ však bola len proexportným opatrením, ktoré pomohlo trhovým ekonomikám zbaviť sa svojich tovarových „stojákov“ („nadnormatívnych zásob“). Trhomé ekonomiky tak zaplavili posttotalitné ekonomiky svojimi tovarovými prebytkami. Obchodné regály predajní v posttotalitných štátoch sa zrazu prehýbali pod množstvom zahraničného spotrebného tovaru, ale domáce podniky so svojou menej inovatívnou produkciou doslova z noci na deň stratili aj posledné možnosti tzv. domáceho odbytu. Prichádzajúca privatizácia skokom zvýhodnila majiteľov „voľného kapitálu“, ktorí sa mohli zúčastniť privatizácie ochrnutých „socialistických“ fabriek a to v podstate za dampingové ceny. Pochopiteľne vznikali aj diskkrétne aliancie zahraničných kapitálových skupín s ekonomickí rozhládenejšou časťou domácich nomenklatúrnych kádrov, ktoré tak sa dostali do participácie na delení a predaji „privatizačného koláča“. Treba však objektívne povedať, že vstup na dravé, neregulované trhy nie je a nikdy ani nebol lacným špásom. Každá transformujúca sa ekonomika musela v tej či onej podobe zaplatiť „vstupné“, zaplatiť za poskytnutie „štartovacieho kapitálu“ (prevádzkových úverov) a zaplatiť aj za získanie štartovacích znalostí (za „trhomé know how“). Lavírovací priestor „novoprišielcov“ bol zúžený všakovakými memorandami Medzinárodného Menového Fondu (MMF) a Svetovej banky (SB), ktoré „predpisovali“ tzv. transformačné reformy s využitím tzv. šokovej terapie. Totiž za víťazné kruhy veľmocí sa

stali ich hovorcami práve spomenuté MMF a SB. Ich „transformačné rady“ sa ukázali ako **neprimerané, zlé, rabiátne a strastiplné**. To netvrdíme my, ale nositeľ Nobelovej ceny Stiglitz, ktorý bol určitý čas zamestnancom uvedených inštitúcií a teda vie o čom hovorí. Po skúsenostiach so „šokovou terapiou“, ktorú „ordinovali“ SB a MMF v posledných 3 dekádach minulého storočia v Latinskej Amerike, v Európe, Afrike a v Ázii obe medzinárodné inštitúcie rapídne stratili zo svojej dôveryhodnosti a museli na konci prvej dekády tohto storočia podstatne „inovovať“ svoje „terapeutické inštrumentárium“. Časy sa totiž zmenili a do hry vstupujú aj prebytkové zdroje aktívneho salda zahraničného obchodu Číny, ktorá svojou úverovou politikou zbavila MMF a SB ich dovtedy monopolného postavenia aj na trhu tzv. rozvojovej pomoci. Napríklad **objem poskytnutých dlho a strednodobých úverov „rozvojovému svetu“ od čínskych peňažných kruhov prvý raz v rokoch 2009 a 2010 výrazne prevýšil úverové objemy od MMF a SB**. Pred dvadsiatimi rokmi totiž „transformační experti“ pod dojmom eufórie z víťazstva konzumizmu nad komunizmom stratili kontakt s post novovekou ekonomickou realitou. Ani akademická veda neregulovaného konzumizmu, ani vrcholné politické elity rozvinutého sveta, ani vrcholné finančné elity nepoznali dôsledky chýb vyvolaných tým, že sa prerušila podmienená závislosť „**ceninovej ekonomiky**“ od „**reálnej ekonomiky**“ a že vznikli nekontrolované a iba **špekulujúce derivátové trhy**. Všetky metódy špekulačného manažmentu boli totiž vysoko toxické a nesprávne navigovali nie len posttotalitné (netrhovo-dirigistické) ekonomiky, ale viedli ku radu kolapsov všetkých ekonomík neregulovaného trhu. Načim však objektívne uznať, že slovenská ekonomika dokázala v tomto zvätku prejsť na náročné trhy a do nových geopolitických a sociálno-ekonomických vzťahov a to aj tým, že opustila „provinčný status“ a získala status „zvrchovaného štátu“. Tri roky však znášala aj šok „federálnej reformy“ (1989-92). Už vyše sedemnásť rokov sa v SR hromadí nie len mikroekonomická skúsenosť podnikateľskej sféry v trhových podmienkach, ale aj makroekonomická skúsenosť štátnej hospodárskej politiky. Bohužiaľ nie všetci slovenskí politici sa stali aj štátnikmi. Avšak bolo šťastím Slovenska, že jeho dvadsať ročný šokový interval mal aj menej drastické periódy, lebo Slovensko sa voľky-nevoľky zúčastnilo aj umelo „predlžovanej“ globálnej konjunktúry v rokoch 2002 až 2007. Treba však objektívne uznať, že Slovensko ako malý geografický útvar bolo v minulosti a aj teraz je na periférii vplyvu. Avšak teraz, keď zmizla veľmocenská rozpoltenosť Európy už Slovensko neleží na geopolitickom zlome dvoch súperiacich blokov. Vnútro kontinentálne napätia ustúpili do úzadia a vznikli napätia medzi atlantickou a pacifickou hemisférou. SR však spolu s ostatnými ekonomikami sveta už štvrtý rok zažíva dôsledky hypotekárneho a derivátového kolapsu svetových trhov. Pri tom tak Slovensko, ako Európu a celý svet kvári zotrvačný sklon vládnych elít k **opakovaniu šokových terapií**. **Terapeutické znalosti teraz dominujúcich elít pripomínajú skôr znalosti stredovekého felčiara, než moderného terapeuta**. **Vzdorovlivosť slovenského spoločenského organizmu napriek felčiarskym fušerom je pozoruhodne vysoká**. Ak máme veriť disponibilným štatistikám, tak napriek ťažkým štartovacím podmienkam **Slovensko zvládlo** nie len emancipačné obnovenie štátnosti, ale aj **prepólovanie odbytovej orientácie z nenáročných na náročné trhy, zvládlo vytvorenie konvertibilnej slovenskej meny a odmietlo opustiť industrializmus, aj keď nedokázalo organický spojiť svoj industrializmus s najnovšími trendmi miniaturizácie (nano a biotechnológií), dematerializácie, energetickej recyklácie a IT sofistifikácie**. Pred vládami druhej SR stojí úloha **obhájiť celospoločenskú prioritu poznatkovej ekonomiky**. Slovenská exogénne orientovaná ekonomika musí realisticky vnímať svoje možnosti a svoju externú závislosť. Bude treba voliť takú stratégiu **nového priemyslu** ktorá bude založená na **minimalizácii hmotnoenergetickej pridanej hodnoty** a na **maximalizácii nehmotnej (inteligentnej) pridanej hodnoty**. Je nesporné, že v zotrvačnom medzinárodnom prostredí takúto stratégiu možno zrychlene realizovať len v rámci **rastu domáceho dopytu a odbytu**. Takýto program

treba predstavovať ako **protikrízový revitalizačný lokálny program** opierajúci sa o lokálnu iniciatívu (dislokovanú kompetenciu ku zvládnutiu lokálnej krízy). Trocha skúsenosti nazbieral už slovenský turistický priemysel, ktorý sa regionálne lokalizuje a prepája sa na sieť historických i remeselných atrakcií. Máme už aj skúsenosti z hľadania nových podnetov pre už vybudované a nedostatočne vyťažené industriálne parky ich recyklačnou reorientáciou. Je to ťažká úloha, ale slovenská ekonomika ako periférna ekonomika nie je tak toxikovaná praktikami „vytvárania špekulačných investičných bublín“. Jediná rastúca špekulačná bublina ktorá na Slovensku evidovateľne vznikla bola „bublina nad proporčnej výstavby luxusných či rezidenčných bytov a tzv. kancelárskych priestorov“. Je síce pravdou, že väčšina strategických potenciálov (až na výnimku nerastného bohatstva a čiastočne pôdneho fondu) **je už väčšinovo v držbe zahraničných kapitálových kruhov**, avšak v takejto pozícii sú všetky posttotalitné ekonomiky, ktoré svoje „priskočné“ na západné neregulované trhy museli zaplatiť v podobe „vazalskej renty“ – t.j. predajom väčšiny podkapitalizovaných strategických potenciálov. Pri všetkej dávke potrebnej sebakritiky môžeme o správaní sa Slovenska počas trhovej a politicko-pluralitnej transformácie povedať, že sme pod „paľbou vonkajškovo ovládaných médií“ často panikárili a zmätkovali, avšak **z hľadiska dlhodobej dynamiky sme preukázali aj vysokú kontinuitu vlastnej identity, aj schopnosť využiť emancipačné príležitosti a dokončiť štátotvorne dozrievanie Slovenska a vyhnúť sa úplnej likvidácii industrializmu. Naša húževnatá „mäkká vzdorovlivosť“ nám doteraz poskytla schopnosť prežívať dlhodobo tvrdé a bolestivé adaptačné šoky.** Sme teda odkázaní v stratégii revitalizácie lokálnych regiónov prevažne na **samoliečbu**. Načim dbať aby hlavne úverové pôžičky nesmerovali na luxusný, hmotno-energetický náročný konzum. Susedné ekonomiky mali v minulosti sklon „prejedať“ pridanú hodnotu forsírovaním konzumnej spotreby na základe zahraničného zadĺženia spotrebnými úvermi. Je slovenským šťastím, že sme tomuto zvodu celkom nepodľahli.

Pokiaľ ide o **štátne zadĺženie** sme v rebríčku na tých priečkach, ktoré nás radia medzi najmenej zadĺžené štáty. V r. 1996 tvoril hrubý verejný dlh k % HDP okolo 20 %. V r. 1997-1998 stúpala len na návratné investície (dostavba Gabčíkova, výstavba vodného diela Žilina, dostavba jadrovej elektrárne Mochovce, výstavba cestných ťahov a celoplošná plynofikácia). Štátny dlh po roku 1998 prudko rástol (1999-2002). Potom sa konsolidoval a dokonca mierne klesal, ale od r. 2008 prudko rastie. Slovensko sa však takmer nezúčastnilo špekulačného ošiaľu hedegeovských fondov. Dokonca aj slovenské filiálky zahraničných bánk neprepadli takému špekulačnému ošiaľu akému prepadla väčšina ich zahraničných centrál. Zahraničné centrály našťastie nestačili robustne kontaminovať portfólio svojich slovenských filiállok. Zahraničné peňažné centrály slovenského bankového sektoru, však aj tak inkasovali a inkasujú vysoké ziskové marže zo Slovenska. Dividendový tok bohužiaľ vo veľkej väčšine odteká do zahraničia. Musíme byť realisti, pri terajšom rozložení síl nemôžeme meniť celkovú váhu výnosnosti zahraničného a domáceho kapitálu. Je na zodpovednej slovenskej štátnej exekutive aby dokázala zmierňovať externé smerovanie dividend.

Pokiaľ ide o vývoj slovenskej meny (Sk) stala sa relatívne najrýchlejšie konvertibilnou menou a menový vývoj SR preukázal druhú najlepšiu pripravenosť vstupu Slovenska do Eurozóny. Slovensko síce fúziou Sk s Eurom stratilo časť stimulačných kompetencií, ale prestalo byť vydierateľné skupinou parazitujúcou na umelom vyvolávaní zmeny kurzu mien. Na slovenskej korune po viac rokov parazitovala „skupina londýnskych bánk“ špekulačným skupúvaním a prudkým predajom Sk čím vyvolávala fámy o strate kurzovej hodnoty a cez „hry na kurzové diferenciály“ inkasovala od našej emisnej centrály (v našom prípade od NBS) „svoju špekulačnú rentu“. NBS zodpovedná za vierohodnosť slovenskej meny musela byť „sterilizačnými“ či „upokojujúcimi“ nákupmi živiť týchto finančných parazitov. Slovensko teda uniklo vstupom do Eurozóny týmto „nákladom“ a zároveň získalo minimalizáciu tzv.

transmisívnych nákladov, lebo veľkú väčšinu svojich nákupov a predajov realizuje v Euro. Je síce pravda, že špekulanti Sorosovho razenia chcú pri problémoch stredoziemských členov Eurozóny (Grécka, Portugalska, Španielska a Talianska) tiež rozťahať svoje hry okolo kurzových diferenciálov, ale s väčšími menami to je aj nákladnejšie aj rizikovejšie. Tak či tak by zoskupenia veľkých mien mali zvážiť zavedenie zákonodarstva proti **menovému terorizmu** a dostať tak megašpekulantov pod sankčný tlak. Treba však počítať s tým že hrozby menovej nestability sú vyvolané aj s faktom, že dolár ako svetová rezervná mena stráca v dôsledku operácii FED-u (tlačou ďalších nekrytých emisií) svoju kreditabilitu. Je napokon pozoruhodné, že aj viaceré štáty Únie (Oklahoma a ďalšie) buntošivo zavádzajú vnútorný „zlatý štandard“ (akoby náhradu za Bretton-woodske dohody) a vytvárajú dokonca tzv. paralelné regionálne meny či ceniny podobné európskym „stravenkám“ a pod. Aj emisné banky členov Eurozóny zavádzajú s rastúcou frekvenciou „razenia pamätných mincí“, ktoré v dôsledku rastúcej neistoty využívajú trend k tezaurovaniu mien do zlata a iných drahých kovov. Trh s pamiatkovými mincami bude v najbližších rokoch sláviť najväčší „boom“ a preto by NBS mala razantnejšie vstúpiť na tento trh ako emisná banka. Napokon paralelita pamiatkových mincí je aj určitou zálohou, ak by došlo k "defaultu" (k strate zameniteľnosti) svetových „papierových“ mien, tak by sa stala pamiatková mena akousi kompenzačnou rezervou.

Slovensko z hľadiska posudzovania tzv. **podnikateľského prostredia** už dlhodobo má relatívne dobrú reputáciu. Svetová banka a MMF vo svojom predkrízovom období často nespravodlivo diskvalifikoval povest' slovenskej ekonomiky, ale od globálneho šoku už prejavujú obe inštitúcie serióznější prístup. Opakovaným dokladom toho sú v posledných rokoch správy Svetovej banky v ktorých vytvára rebríček (rating) štátov podľa úrovne spomínaného podnikateľského prostredia. V tohoročnej správe získalo Slovensko zo všetkých posttotalitných štátov relatívne „stredové“ postavenie. Na rebríčku hodnotenia 183 štátov je Slovensko na 41 mieste pri čom napríklad úroveň Českej republiky je o 22 priečok nižšie a úroveň Maďarska o ďalší rad priečok nižšie. Pokiaľ ide o hodnotenie tzv. **daňového systému** tak v tomto hodnotení je Slovensko v polovici rebríčku a Česká republika na 128 mieste a zároveň najnižšie zo všetkých posttotalitných štátov. Slovenské ministerstvo financií by malo ozubadliť svoj terajší sklon utiekať sa k rôznym formám skrytého i otvoreného daňového bremena a zabudovaných „škrtiacich klapiek“ či „evergrínov“ „púšťania žilou“. Nepotrebuje krivé zrkadlá domácich i zahraničných neprajníkov. „Hasiace“ rady tých, ktorým už „blkom“ horí ich vlastná ekonomika vyznievajú veľmi nedôveryhodne. Ak v čase hrozby globálneho finančného kolapsu vyťahuje niekto sprofanovanú kartu šokových receptov „železnej lady“ Thatcherovej, tak preukazuje veľký nedostatok sebakritiky. Treba však objektívne uznať že v poslednom čase aj medzinárodné inštitúcie sa pokúšajú používať menej skresľujúcu optiku. Nuž robme to tak aj my. Naučme sa používať objektívnu optiku a miesto škandalizovania všetci začnime seba reflexívne konať. Kritériom uvažovania je fakt, že v limitnom svete nemôže prebiehať bezlimitný (neregulovaný) proces. Mali by sme tzv. dominujúcim elitám pripomenúť, že ľudské správanie nevytvárajú vládne režimy. Oni len vytvárajú rámcové podmienky pre realizáciu **vrodených správacích potenciálov. Ak režimy sú neregulované, resp. ak lokajský zanedbávajú domáce verejné záujmy a nechajú voľný priechod cudzím „neverejným“ záujmom, tak domáce ľudské správanie sa začne tiež správať ruinózne.**

Zhrnújúc sa dá však povedať, že aj na Slovensku, aj v Česku, Maďarsku, Poľsku (ak ostaneme len na stredoeurópskom priestore) najväčšie **čierne diery** vykazujeme v zápase s **temnými** predispozíciami k nadmernému sebecktvu, parazitizmu, klientelizmu, korupcii, a ilegalite všetkého druhu. Najväčšie rezervy máme vo **svetlých** predispozíciach k symbióze, altruizmu a solidarizmu. Všetky štáty (aj tie, ktoré „rozhasil“ bezbrehý konzumizmus, aj tie ktoré predtým „rozhasil“ totalitný dirigizmus) musia okolo ekonomických i politických aktivít

vybudovať zákonné mantinely legality a vrátiť sa k osvedčeným **mravným kritériám našich predkov**. Bohužiaľ priveľa našich ľudí stratili sebadôveru a nastavili sa na večné zbožňovanie externých vzorov. **Prekonajme tento lokajský syndróm** či už voči západným, severným, alebo južným susedom. Uvedomme si, že aj také oslavované idoly neregulovanej demokracie a neregulovaného konzumizmu, ako bol napríklad český disident a prezident Václav Havel pochopili, že výbehovým sa nestal len komunizmus, ale aj konzumizmus. Zrejme pod dojmom nekonečnej šnúry afér a škandálov v českom verejnom živote došiel k trpkému záveru. Citujem jeho výrok: „Bol som naivný hlupák. Myslel som, že vediem krajinu do slobody. Podcenil som a nepoznal som, čo všetko a ako hlboko dokáže spotvoriť ľudskú prirodzenosť, ak má k tomu príležitosť. Nevedel som, že ľudom ide len o majetok a moc. Aspoň tým, s ktorými som sa stretol vo vplyvných kruhoch. To čo sme z tejto krajiny urobili je desivé. Za to sa hlboko ospravedlňujem, nevedel som, že to takto dopadne“ – koniec citátu (<http://www.blisty.cz/art/58040.html>.) Nemusíme vidieť všetko len čierne, ale musíme vedieť, že naša vrozenosť, ak je nekorigovaná, tak vedie do záhuby či už sa to odohráva na Slovensku, Česku, Maďarsku, alebo v USA, Afganistane, Líbyi, Grécku alebo Jemene. Nemôžeme zmeniť svet rozhodnutím akejkoľvek vlády. Ľudské správanie má vrodene predispozície a ak elity volia svoje temné benefity, tak plebs tiež zvolí svoje temné benefity. Nesmieme byť netrpezliví voči nedokonalosti sveta. Aj on sa vyvíja evolučne. Musíme rátať s disfunkciami vyplývajúcimi z jeho nedokonalosti, ale predovšetkým urobme si poriadok doma v takom rozsahu, ako nám to dovoľuje naša inteligencia a naša vôľa po sebazdokonaľovaní. Nechajme problémy, ktoré sú nad naše sily aj Prozreteľnosti. Len neotáľajme s drobnými sebazlepšeniami a vráťme sa k mravným, národno-kultúrnym a solidárnym hodnotám, ktoré pomohli prežiť naším predkom. Súčasťou tohto dedičstva predkov bola príčinnivosť a pracovitosť. Pochopiteľne v „batôžku“ nášho dedičstva nesieme, nie len svoje **svetlé**, ale aj **temné** dispozície. Poznávam, že štandardnou súčasťou tejto vrodenej dispozície je aj často používaný optický nástroj – **zrkadlo sebazpozorovania** a **zrkadlo pozorovania okolia**. Nuž dúfajme, že po „odhrnení“ globálneho šoku budeme aj my, aj naše okolie viac používať „rovné“ zrkadlá, ako „krivé“.

Prof. A. M. Húska, člen Panslovanskej únie

+++++

**Žiadosť odoslaná ministrovi vnútra SR Danielovi
Lipšicovi
a list predsedníčke vlády SR Ivete Radičovej**

SVETOVÉ ZDRUŽENIE BÝVALÝCH ČESKOSLOVENSKÝCH POLITICKÝCH
VÄZŇOV

so sídlom v Slovenskej Republike
IČO: 37796542 DIČ: 2021593816
Nám. Sv. Egídia 102/14, 058 01 Poprad
Tel:++421 52 7722626, ++421 903 142771
email: szcpv@szcpv.org
<http://www.szcpv.org>

Vážený pán
Minister vnútra SR
JUDr. Daniel Lipšic
Ministerstvo vnútra SR Pribinova 2
812 72 Bratislava

Naše č: SZ-32/11

Poprad 3.6.2011

Vec: Žiadosť o upresnenie dôvodov neschválenia dotácie na rok 2011

Vážený pán minister,

Na základe rozhodnutia prijatého výborom SZČPV na schôdzi konanej dňa 28.5.2011 Vám v prílohe posielam zápisnicu a uznesenie z výborovej schôdze.

Výbor má za to, že komisia SVS MV SR, ktorá dňa 28.3.2011 našu žiadosť o dotáciu neschválila z dôvodov nepreukázanie splnenia podmienok poskytnutia dotácie podľa § 8a) ods. 5 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov a § 6 ods. 2 zákona č. 526/2010 Z. z. o poskytovaní dotácií v pôsobnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, týmto rozhodnutím po piatich rokoch kedy sme dotáciu na činnosť dostávali rozhodla de facto o ekonomickej likvidácii združenia bývalých politických väzňov ako aj násilne odvedených.

Výbor po oboznámení so žiadosťou o dotáciu a jej prílohami nezistil žiadne porušenie v zmysle vyššie uvedených ustanovení zákonov č. 523/2004 Z.z a č. 526/2010 Z.z.

1. zákon č. 523/2004 Z.z. v ust. §8 ods.5 uvádza

(5) Bežné výdavky s výnimkou miezd, platov, služobných príjmov a ostatných osobných vyrovnaní, ktoré boli poskytnuté právnickej osobe alebo fyzickej osobe príslušným správcom kapitoly ako bežný transfer po 1. októbri rozpočtového roka a ktoré nebolo možné použiť do konca príslušného rozpočtového roka, možno použiť do 31. marca nasledujúceho rozpočtového roka.

Ako potvrdzujeme listom zo dňa 10.1.2011 -Vyúčtovanie dotácie za rok 2010, ku dňu 7.12.2010 sme vrátili ako nevyčerpané prostriedky z poskytnutej dotácie vo výške 700 eur, teda sme nemohli používať časť nevyčerpaných prostriedkov do 31. marca nasledujúceho roka.

2. Výbor nezistil žiadne porušenie ani v ust. § 6 ods. 2. zákona č. 526/2010 Z.z, pretože ako potvrdzujeme v prílohe žiadosťou zo dňa 10.2.2011 komisii sme odoslali všetky náležitosti

žiadosti o poskytnutie dotácie.

§6 Náležitosti žiadosti o poskytnutie dotácie

(1) Dotáciu možno poskytnúť na základe písomnej žiadosti, ktorej vzor je uvedený v prílohe.

(2) Prílohou k žiadosti o poskytnutie dotácie okrem dokladov podľa osobitného predpisu 12

)je a) doklad o zriadení, založení alebo registrácii žiadateľa -

ľa okrem žiadateľa, ktorým je obec, b) doklad o zriadení účtu žiadateľa v banke alebo po -
bočke zahraničnej banky, na ktorý sa dotácia má po ukázať,

c) potvrdenie miestne príslušného správcu dane okrem správcu dane, ktorým je obec, nie
staršie ako tri mesiace, alebo úradne osvedčená kópia potvrdenia miestne príslušného správcu
dane nie staršia ako tri mesiace, že žiadateľ nemá daňové nedoplatky,

d) vyhlásenie žiadateľa o tom, že má vysporiadané finančné vzťahy s rozpočtami obcí a s
rozpočtami vyšších územných celkov,

e) výpis z registra trestov štatutárneho zástupcu žiadateľa nie starší ako tri mesiace, okrem
žiadateľa, ktorým je obec,

f) doklad o zabezpečení spolufinancovania podľa § 4 ods. 1 písm. b), najmä vyhlásenie pri
spolufinancovaní vlastnými zdrojmi, darovacia zmluva v prípade daru s účelovým určením,
zmluva o úvere alebo zmluva o pôžičke, ak ide o použitie cudzích zdrojov.

Z uvedených dôvodov žiadame o upresnenie konkrétnych dôvodov neschválenia žiadosti
o dotáciu komisiou SVS –MV SR.

Prílohy:

1. Zápisnica z výborovej schôdze zo dňa 28.5.2011
2. Uznesenie zo dňa 28.5.2011
3. Vyúčtovanie poskytnutej dotácie zo dňa 10.1.2011
4. Predloženie žiadosti o poskytnutie dotácie na rok 2011...zo dňa 10.2.2011

S úctou

František Bednár
tajomník SZČPV

+++++

Vážená pani
Predsedníčka vlády SR
Prof. PhDr.
Iveta Radičová PhD.

Úrad vlády Slovenskej republiky
Námestie slobody 1
813 70 Bratislava

Naše č: SZ-33/11

Poprad 6.6.2011

Vec: Žiadosť o prijatie delegácie Sekcie násilne odvedených do pracovných táborov v býv. ZSSR - Gulagov – informácia o neschválení dotácie na rok 2011

Vážená pani predsedníčka vlády,

dovolili sme obrátiť sa na Vás so žiadosťou o prijatie zástupcov Sekcie násilne odvedených do pracovných táborov v bývalom ZSSR, ktorí sú združení vo Svetovom združení bývalých čl. politických väzňov.

Vyššie 800 členov tejto sekcie so znepokojením prijalo rozhodnutie komisie MV SR o neschválení dotácie na rok 2011 pre činnosť organizácie, ktorá ako jediná v súčasnosti zastupuje obeť stalinizmu.

Stanovisko výboru bolo prijaté aj uznesením, ktoré Vám v prílohe spolu so zápisnicou zo dňa 28.5.2011 v prílohe zasielame. Dodávame, že od roku 2006 naša organizácia pravidelne dostáva dotáciu až do roku 2011 na organizovanie spomienkových akcií venovaných obetiam komunizmu, vydávanie publikácií a archivačnú činnosť. Od roku 2001 sme bez dotácie inštalovali v Poprade jediný pamätník na Slovensku venovaný obetiam okupácie v roku 1968 so štatistikou obetí a Pamätník obetiam usmrtených na hraniciach v rokoch 1948-1989 v Kežmarku. Keďže násilne odvedení doposiaľ nemajú dôstojný centrálny pamätník, chceli by sme v roku 2011 v spolupráci s Mestom Moldava nad Bodvou ako aj zástupcami Maďarska a Ukrajiny tento pamätník realizovať. Napriek tomu, že súčasné vedenie MV SR svojim postupom nás chce ekonomicky zlikvidovať v projekte centrálného pamätníka násilne odvedeným budeme pokračovať.

Aj to je jeden z dôvodov pre ktorý považujeme za potrebné sa s Vami stretnúť aby sme Vás mohli o tomto projekte podrobne informovať ako aj o doposiaľ zaznávanom období našej temnej histórie.

Veríme, že tak ako ste 27.4.2011 prijala zástupcov Slovenského zväzu protifašistických bojovníkov, rovnako Vám nebude ľahostajný ani osud príbuzných obetí stalinistických gulagov.

Prílohy:

1. Zápisnica z výborovej schôdze zo dňa 28.5.2011
2. Uznesenie z tejto schôdze
3. Na vedomie- Žiadosť odoslaná ministrovi vnútra SR
4. Fotografie z pietnych akcií

S úctou

František Bednár,
tajomník SZČPV

+++++

**Zápisnica a uznesenie z výborovej schôdze SZČPV zo dňa
28.5.2011**

Z Á P I S N I C A

z výborovej schôdze Svetového združenia bývalých československých politických väzňov a Sekcie násilne odvedených, ktorá sa konala dňa 28.5.2011 v Poprade v kancelárii SZČPV, NSE 101/8 .

Začiatok: o 13.00 hod.
16.00.hod.

Ukončenie: o

Program:

1. Zahájenie výborovej schôdze, voľba mandátovej a návrhovej komisie
2. Informácia o zamietnutí žiadosti o dotáciu na činnosť organizácie v roku 2011 Komisiou SVS-MV SR, prijatie uznesenia k zamietnutiu žiadosti
3. Zmena plánu činnosti v dôsledku ekonomickej likvidácie organizácie zo strany SVS- MV SR
4. Informácia o príprave projektu Centrálného pamätníka násilne odvedeným v Moldave nad Bodvou, prijatie uznesenie o schválení zástupcu SZČPV do prípravného výboru pre realizáciu pamätníka
5. Informácia o rozhodnutí NS SR vo veci priznávania nárokov na príplatky k dôchodku pre oprávnené osoby podľa zákona č. 274/2004 Z. z. a neskorších noviel, informácia o žiadosti o novelu tohto zákona odoslanej premiérke Ivete Radičovej a poslaneckým klubom NR SR.
6. Správa o hospodárení za rok 2010 a 2011
7. Diskusia a záver

Prítomní podľa prezenčnej listiny v počte 11 za výbor, ospravedlnení 3, nemocný 1, hostia 2.

Výborovú schôdzu zahájila predsedníčka SZČPV Elena Bačkorová privítaním účastníkov SZČPV a požiadala tajomníka vedenie schôdze.

k bodu 1

Za členov mandátovej a návrhovej komisie výbor zvolil :

1. Anna malá, predsedníčka, 2. Vojtech Terebeši člen, 3. Mária Tureková-člen

k bodu 2

Tajomník SZČPV informoval o zamietnutí žiadosti o dotáciu na činnosť organizácie v roku 2011 Komisiou SVS-MV SR z dôvodov nesplnenia náležitostí zákona č. 524/2004 Z. z. a zákona č. 526/2010 Z. z. Výbor zobral informáciu na vedomie, vyjadril nespokojnosť so zjavne diskriminačným a likvidačným prístupom komisie MV SR k obetiam stalinizmu a komunizmu a prijal uznesenie obrátiť sa na prostredníctvom

ministra vnútra SR na komisiu MV SR, ktorá dotácie schvaľovala aby konkrétne uviedla z akých dôvodov SZČPV nesplnilo podmienky pre udelenie dotácie nakoľko z dokladov SZČPV, ktoré boli zaslané v žiadosti o poskytnutie dotácie v roku 2011 boli dodržané všetky podmienky a náležitosti uvedených zákonov.

k bodu 3

Tajomník ďalej informoval o situácii ktorá nastala v organizácii po neposkytnutí dotácie na rok 2011 SVS -MV SR. Apeloval na povinnosť udržať organizáciu aj v tejto ťažkej situácii šetrením a korigovaním plánu akcii na rok 2011. Pamätné akcie sa uskutočnia len symbolicky s čo najnižšími výdavkami. Výbor zobral na vedomie rozhodnutie členov výboru, že budú viesť agendu a hospodárenie v Poprade, Košiciach, Prešove a Bratislave ako aj predsedníčka SNO a predsedníčka SZČPV bez nároku na odmenu, ktorá činila 26 eur bez dane.

K bodu 4

Predsedníčka SZČPV informovala výbor o príprave projektu Centrálného pamätníka násilne odvlečeným v Moldave nad Bodvou a jej účasti na stretnutí s primátorom Mesta Moldava nad Bodvou dňa 23.5.2011, kde bolo dojednané, že na realizáciu projektu Centrálného pamätníka obetiam násilne odvlečených bude založený prípravný výbor, v ktorom bude okrem predstaviteľov regiónov Východného Slovenska, predstaviteľov Maďarska a Ukrajiny aj zástupca SZČPV. Výbor schválil zrušenie zbierky na Pamätník obetiam okupácie v Košiciach z dôvodu neschopnosti poslancov mestského zastupiteľstva dohodnúť sa od roku 2007 na konkrétnom návrhu pamätníka, ukončenie tejto zbierky a presunutie vyzbieraného výnosu v čiastke 382 eur na projekt Centrálného pamätníka v Moldave nad Bodvou. Tento pamätník bude v tvare vyše 20 metrového kríža na pahorku viditeľnom zo všetkých prístupových ciest a predpokladaným nákladom 35 000 eur. Výbor prijal uznesenie kde schválil ako člena prípravného výboru Dr. Ing. Kőtelesu.

K bodu 5

Tajomník SZČPV informoval výbor o rozhodnutí NS SR vo veci priznávania nárokov na príplatky k dôchodku pre oprávnené osoby podľa zákona č. 274/2004 a neskorších noviel a o žiadosti SZČPV o novelu tohto zákona odoslanej Premiérke Ivete Radičovej a poslaneckým klubom NR SR. Tajomník ďalej informoval, že z tohto dôvodu bude v roku 2011 vydaný Spravodaj a spolu so známkami do preukazov na rok 2012 bude odoslaný všetkým členom SZČPV.

K bodu 6

Hospodár SZČPV predniesol správu o hospodárení za rok 2010, výsledkoch kontrolnej a revíznej komisie a hospodárení za rok 2011.

K bodu 7

V diskusii navrhla predsedníčka E. Bačkorová aby sa symbolická pietne spomienka venovaná obetiam okupácie 21. augusta 1968 nekonala v predvečer výročia 20. augusta ale tak ako každý rok 21. augusta.

Zápisnica napísaná dňa 19.4.2009

U z n e s e n i e

z výborovej schôdze Svetového združenia bývalých československých politických väzňov a Sekcie násilne odvedených, ktorá sa konala dňa 28.5.2011 v Poprade v kancelárii SZČPV, NSE 101/8 .

Výbor SZČPV

I. Zobral na vedomie:

1. voľbu mandátovej a návrhovej komisie
2. Informáciu o zamietnutí žiadosti o dotáciu na činnosť organizácie v roku 2011 Komisiou SVS-MV SR, prijatie uznesenia k zamietnutiu žiadosti
3. Zmenu plánu činnosti v dôsledku ekonomickej likvidácie organizácie zo strany SVS-MV SR
4. Informáciu o príprave projektu Centrálného pamätníka násilne odvedeným v Moldave nad Bodvou, prijatie uznesenie o schválení zástupcu SZČPV do prípravného výboru pre realizáciu pamätníka
5. Informáciu o rozhodnutí NS SR vo veci priznávania nárokov na príplatky k dôchodku pre oprávnené osoby podľa zákona č. 274/2004 a neskorších noviel, informácia o žiadosti o novelu tohto zákona odoslanej Premiérke Ivete Radičovej a poslaneckým klubom NR SR.
6. Správu o hospodárení za rok 2010 a 2011

II.Schválil: :

1. Mandátovú a návrhovú komisiu v zložení Anna malá, predsedníčka, 2. Vojtech Terebeši člen, 3. Mária Tureková-člen
2. Obrátiť sa na MV SR -komisiu, ktorá dotácie schvaľovala aby konkrétne uviedla z akých dôvodov sme nespĺnili podmienky pre udelenie dotácie nakoľko z dokladov SZČPV, ktoré sme zaslali o poskytnutie dotácie v roku 2011 sme dodržali i všetky podmienky a náležitosti uvedených zákonov a kópiou listu odoslať na vedomie predsedníčke vlády SR
3. Výbor schválil ako člena prípravného výboru na realizáciu Centrálného pamätníka násilne odvedených Dr . Ing. Kotelesa.

4. Z dôvodu neposkytnutia dotácie MV SR na pietne akcie v Kežmarku , Lipt. Tepličke a v Poprade, tieto sa uskutočnia iba symbolicky bez účasti členov a verejnosti .

III. U k l a d á :

1. Tajomníkovi SZČPV zápisnicu aj s uznesením zaslať MV SR a kópiu predsedníčke vlády SR,

Termín do 5.6.2011.

2. Tajomníkovi SZČPC pripraviť menovací dekrét pre člena prípravného výboru realizácie Centrálného pamätníka násilne odvlečených v Moldave nad Bodvou Dr. Ing. Augustína Kőtelesu.

Termín do 5.6.2011. Uznesenie prijaté v Poprade dňa 28.5.2011

+++++

USA: Za drobné pěstiteľství do vězení, za přechovávání semen těžké tresty

Autor: Josef Vít | Publikováno: 19.1.2011

Nedávno proběhla tiskem alarmující zpráva, že Evropská unie reguluje používání přírodních bylin. V podstatě jde o likvidaci bylin jako léčebných prostředků. Námitky, že byliny se používají už tisíce let, neobstály. Podle nového zákona musí byliny projít stejnými zkouškami, jako syntetické léky. Jenže tyto zkoušky stojí statisíce dolarů a žádná bába kořenářka takové peníze nemá. Ani malé firmičky, zabývající se výkupem a prodejem bylin, takové peníze nemají. Takže doba, kdy jste si mohli koupit lipový čaj, řepík, heřmánek, mateřídoušku nebo dobromysl, skončila. Pro příště si pacienti budou muset nasbírat byliny sami. Zatím, než i to bude zakázáno.

Za tímto zákonem stojí mocné farmaceutické firmy, které chtějí zakázat byliny, protože jsou levné, nepatentovatelné a nemohou na nich vydělávat, jako to dělají u svých léků. O cenové politice farmaceutických firem jsem už napsal. Stejně jako o žalobě proti farmaceutickým firmám u mezinárodního soudu v Haagu.

Pokud si někdo myslí, že je to je nějaké nedopatření, je na omylu. Je to začátek útoku nadnárodních koncernů proti lidem na této planetě. Je to začátek.

Pokračováním je americký zákon FDA Food Safety Modernization Act, S510, nazývaný též *Patriot Act for Food* podle známého zákona, tvrdě omezujícího lidská práva. Česky je to *zákon o zákazu drobného pěstování potravin*. Tento zákon byl schválen americkým senátem dne 30. 11. 2010 poměrem hlasů 73 ku 25. Bohužel se zjistilo, že agilní autoři do něj vložili článek, odporující americké ústavě, tak platnost byla dočasně pozastavena. To se však rychle napraví a zákon bude platit. **Samozřejmě Evropská unie nezůstane pozadu a rychle připraví stejný zákon i pro nás.** Stejně jako to bylo s bylinami. Co to pro nás bude znamenat?

Zákon by způsobil absurdní úřednické zatížení, které by bránilo v obchodu malým producentům potravin, a to by mělo za následek, že široké dodávky potravin by se přesunuly k velkým multinárodním korporacím.

Zákon dává vládám do rukou novou moc nad právem veřejnosti pěstovat, prodávat a převážet jakékoliv potraviny. Všichni producenti potravin budou muset mít psaný plán bezpečnosti potravin, který bude popisovat možná rizika a preventivní opatření prováděná na jejich kontrolu. Možná rizika znečištění jsou voda, organické hnojivo, sběr, přepravní zařízení a mnoho dalších. **Zajímavé na tom zákonu je, že hnůj je závadný, zatímco pesticidy a umělá hnojiva jsou považována za nezávadná. Zajímavé, že?**

Ačkoli je zákon definován jako o potravinách, tento zákon kriminalizuje i uchovávání semen pro další výsadbu. Semena byla do zákona vpašována na přání firmy Monsanto. Je velmi zajímavé, že obilí, vypěstované z produkce Monsanto, je neplodné. Z jejich zrní následující rok už žádné obilí nevypěstujete. Proto si musí rolníci každý rok kupovat od Monsanto nové osivo.

Zákon způsobí nadměrnou zátěž drobných pěstitelů a podnikat v potravinářství budou moci jen velcí producenti. "Toto je zákon vytvořený pro korporace a monopoly. Je to celé o korporátní kontrole potravin a zdraví veřejnosti," říká kanadský mikrobiolog, zkoumající bezpečnost potravin pro zdraví. Má pravdu, jde o zdraví obyvatel planety.

Tento tyranský zákon staví veškerou produkci potravin (ano, i to, co si vypěstujete na své zahrádce) pod pravomoc Ministerstva pro domácí bezpečnost. Přesně ti samí lidé, co provozují Agenturu bezpečnosti leteckého provozu, scannery nahého těla a ohmatávací programy cestujících. Zákon kriminalizuje uchovávání semen, čímž by z drobných pěstitelů, kteří si schovávají svou rodinnou sadbu, udělal zločince. Toto zjevně slouží k tomu, aby korporace jako je Monsanto, získaly monopol nad semeny.

Firma Monsanto, která za zákonem stojí, je největším podnikatelem v oboru. Jejich hitem jsou geneticky upravované potraviny – obilí. Po celém světě se šíří zvěsti o nebezpečnosti geneticky upravených potravin.

Od začátku devadesátých let probíhá testování nezávadnosti geneticky upravených potravin. Pokusy, prováděné v Evropě, dokazovaly škodlivost takových potravin. Ve Spojených státech se takový výzkum neprovádí vůbec.

„Zdravá strava“ ze supermarketu usmrtila krysí mládřata během tří týdnů. Jenže už dnes velkochovy ke krmení zvířat používají patentované, geneticky modifikované drogy a krmiva. Nebojíte se, že dopadneme jako ta krysí mládřata?

Ale testování geneticky upravených potravin ustává. Média zesměšňují takový výzkum a spolupracující podsvětí se neštítí ani osobních výhrůžek. Laboratoře, provádějící výzkum, přestávají dostávat granty na svoji činnost. Je to spiknutí vlád ve službách nadnárodních korporací. Pro zajímavost Monsanto v minulém roce utratil 8,7 mil. USD na boj proti povinnému označování geneticky modifikovaných potravin v obchodech.

Agrotechnické společnosti mají právo vetovat práce nezávislých výzkumníků. Nárok publikovat své výzkumy mají jen studie schválené semenářskými společnostmi. Řada vědců si dělá vážné starosti ohledně stále užších vazeb mezi vědou a komercí. Jsou přesvědčeni, že pokud vyjádří své obavy, nebo budou klást nepříjemné otázky, jejich instituce je propustí.

Biolog Sue Kedgley měl nápad. Doporučil zavést klinické pokusy na lidech s využitím dobrovolníků z řad vědců a jejich rodinných příslušníků, provozujících genetické inženýrství. Pokud jsou plně přesvědčeni o nezávadnosti svých produktů, které vytvořili, jistě se velmi ochotně takových testů účastní. Bohužel - žádný dobrovolník se nenašel.

George Hemminger řekl:

„Je to absurdní. Dnes, v době krize, kdy jsou lidé nuceni pěstovat si jídlo pro vlastní potřebu a přebytky, prodávají přátelům a sousedům. Tento zákon reguluje, kontroluje a v konečném důsledku likviduje tyto drobné pěstitele. ... To je pouze jeden z kroků, kterými se americká vláda sbližuje s korporacemi. ... To vede ke zničení ekonomiky. Pěstování vlastního jídla by mělo být stejně přirozené, jako požívání vlastního jídla. Korporace dělají vše pro to, aby monopolizovaly distribuci potravin a dostaly ji pod kontrolu, zvýšily svůj zisk, vydělaly více peněz. A jak bude tento úpadek v Americe pokračovat, uvidíme lidi hladovět, protože si nebudou moci dovolit koupit jídlo dodávané korporacemi“.

V přijetí tohoto zákona se velmi angažovaly i další firmy. Tyto firmy utratily přes jednu miliardu dolarů od roku 1998 k ovlivnění Kongresu. Kromě jiných to byly:

- Food Marketing Institute (Institut pro potravinový marketing) a Snack Food Association (Sdružení rychlého občerstvení). Tyto firmy už určitě připravují zákon, zakazující doma vařit a nutící nás jíst hamburgery.
- International Bottled Water Association (Mezinárodní asociace pro balenou vodu). Tato firma zakáže pít vodu z vodovodu a ze studánek. Budeme muset pít jen jejich balenou vodu. Vodu z vodovodu obarví??

Že se tyto firmy snaží ovládnout trh, je přirozené. Ale spolčení těchto firem se státem je zločinné spiknutí, které je nutno potrestat. Vlády se pomalu, ale jistě dostávají pod kontrolu nadnárodních korporací. Tomu by se mělo zabránit. Ale jak?

Výše zmíněný George Hemminger to formuloval slovy: „myslím, že v jistém bodě lidé budou muset povstat a fyzicky vyhodit tyto lidi z jejich kanceláří, aby se zastavilo to, co se děje v této zemi“. (V naší zemi se tomu říká defenestrace a je u nás velmi populární).

George Hemminger je Američan a mluvil o své zemi. Myslím ale, že jeho slova jsou universální a platí všude, kde dochází ke srůstání korporací a vlád. Evropská unie je toho důkazem.

Tresty za porušení zákona jsou drakonické a likvidující. Pokuta jeden milion dolarů za každý den nebo 10 let kriminálu pro každého, kdo by si chtěl uchovat vlastní osivo na příští rok. Zákon dává pravomoc zatknout a uvěznit lidi prodávající okurky na farmářských trzích.

Kontaminace potravin je jejich oblíbené slovo, na které chtějí chytit veřejnost. Nový zákon stanoví minimální bezpečnost při očištění osiva (jednoduché oddělení semen z rostlin). Nikoho nezajímá, že malý farmář by potřeboval 1 a půl milionu dolarů za povolené zařízení. Zemědělec, pěstující pšenici, kukuřici a soju by potřeboval tři až čtyři a půl milionu dolarů na tři samostatná „čistící“ zařízení za účelem splnění normy na „bezpečnost potravin“. Každý farmář má tak na vybranou - buď se zadlužit nebo porušit zákon. Výsledek je jasný - buď bude farmář zlikvidován nebo zavřen. Buď jak buď, jeho pozemek je kmání.

Hra o bezpečnost potravin má svá pravidla. Stanovuje zemědělcům normy tak vysoko, že nejsou schopni je splnit, zatímco pro velké podniky tak nízké, že nemusejí nic dělat ani doplňovat. Tyto sankce jsou tak obrovské nikoli proto, aby chránily obyvatelstvo před nebezpečnými potravinami, ale aby se vytvořil monopol na výrobu a zpracování potravin. Monopol musí být absolutní. Proto ta kontrola nad zemědělci, konec výměny semen, konec ekologických farem, konec normálních hybridů a hlavně konec demokracie. Nastane období závislosti společnosti na velkých korporacích, kdy lidé budou muset být vděční za geneticky zmutované potraviny od Monsanto?

"Správná zemědělská praxe" bude zahrnovat odstranění ekologického zemědělství tím, že odstraní hnůj, bude nařizovat GMO krmiva a aplikaci petrochemických hnojiv a pesticidů. Zemědělci tak budou nuceni k nákupu průmyslových výrobků. Budou otroci na pozemku, tedy budou dělat práci, proti své tisíce let staré nejlepší moudrosti.

Monsanto s pomocí americké armády vyplenily starobylé a vzácné semenné banky v Iráku. Iráčané jsou nyní dáni zcela na milost a nemilost Monsanto a USA o přežití. Musí zaplatit bez ohledu na ceny, jaké jsou stanoveny pro potraviny. Oni už nesmí pěstovat své vlastní obilí, a být svobodní lidé. Takže, bez ohledu na to, jakou formu vlády, které mohou někdy mít, Iráčané jsou nyní zotročeni, protože kontrola nad nimi je totální.

V Afghánistánu, lidé kupují a vysazují boby z Ameriky, které na konci sezony nemají nic uvnitř, lusky jsou prázdné. V Ekvádoru brambory nevyvinou oka, takže nemohou být v příští sezóně zasazeny. Splnil se sen Henryho Kissingera - kontrolou potravin ovládat lidi.

Na celém světě lidé trpí a umírají hladu. Nový zákon zablokuje přístup lidí k normálním semenům. Nedostatek potravin se zvýší. V této souvislosti jsou zajímavé konspirační teorie o snižování populace na planetě v režii NWO. Před pár lety byla publikována zpráva, že kdesi v Grónsku byla vytvořena banka semen, ve které jsou soustředěna všechna semena, co na světě jsou. Není to příprava na nový světový pořádek podle představ elitářů?

Poznámka editora

19. prosince byl zákon Senátem jednohlasně schválen. Nyní bude senátní verze sloučena s kongresovou verzí schválenou v březnu t.r. Pokud umíte anglicky, doporučuji článek The

Food Safety Modernization Act: The US Government's Assault on "Food Freedom" z 23. listopadu t.r.

Pokud chcete pohled z druhé strany, přečtěte si [What The Food Safety Modernization Act Means To You](#), kde popisují zákon tak pozitivně a bez sebemenších pochybností, že by jeden až zaplakal radostí.

Mám pocit, že jde o velmi důležitý zákon, který patrně bude znamenat naprostou závislost všech lidí na tom, co vyprodukuje obří potravinářské komplexy. Dosud jsme "pouze" otroky bank, teď tedy budeme ještě otroky potravinářských a GM firem. Přesto je veřejnost ukolébána a zcela apatická. **Vsadím se, že 99 lidí ze 100 nemá tušení, o co se právě hraje. Další velké vítězství mega-zmrdích firem na obzoru.**

pod názvem *Symbióza vláda a korporací* vyšlo na www.zvedavec.org

+++++

Vynořují se lékařské důkazy, že evropská superbakterie **E. coli byla vyrobena bioinženýrsky, aby zabíjela lidi**

Hra s obviňováním zeleniny nadále pokračuje v celé EU, kde superodolný kmen e. coli postihuje pacienty a plní nemocnice v Německu, ale naprosto nikdo nemluví o tom, jakým kouzlem se e. coli mohla stát odolnou vůči osmi různým třídám antibiotik a pak se náhle objevit v potravinách.

Tato variace E. coli patří do kmene O104, a kmeny O104 nejsou normálně téměř nikdy odolné vůči antibiotikům. Aby získaly tuto odolnost, musejí být opakovaně vystavovány antibiotikům, aby na ně byl vyvíjen "mutační nátlak", který je donutí k úplné odolnosti proti lékům.

Jste-li zvědaví na původ takového kmene, musíte především sledovat, jak probíhala inženýrská změna e. coli a dosti přesně determinovat, kterým antibiotikům byla bakterie vystavena během svého vývoje. A tento krok byl učiněn (viz níže), a když se podíváte na genetické dekódování tohoto kmene O104, který nyní ohrožuje konzumenty potravy po celé EU, objeví se fascinující obraz, jak muselo dojít k jejímu vzniku.

Genetický kód odhaluje historii kmene

Když vědci v německé Institutu Roberta Kocha dekodovali genetickou stavbu kmene O104, zjistili, že je odolný všem následujícím antibiotikům a jejich kombinacím:

- penicillins • tetracycline • nalidixic acid • trimethoprim-sulfamethoxazol • cephalosporins • amoxicillin / clavulanic acid • piperacillin-sulbactam • piperacillin-tazobactam

Navíc tento kmen O104 má schopnost produkovat speciální enzymy, které mu dodávají to, co by se dalo nazvat "bakteriální superschopnosti", technicky známé jak ESBL.

"Extended-Spectrum Beta-Lactamases (ESBL) jsou enzymy, které mohou být produkovány bakterií a učinit je odolnou vůči cefalosporinům, jako cefturoxim, cefotaxim a ceftazidim - to jsou nejužívanější antibiotika v mnoha nemocnicích", vysvětluje Agentura ochrany zdraví UK. K tomu má tento kmen O104 navíc dva geny - TEM-1 a CTX-M-15, před nimiž se "chvějí lékaři již od 90. let," jak píše The Guardian. Proč se lékaři před nimi chvějí? Protože jsou tak smrtelné, že u mnoha jimi nakažených lidí dojde ke kritickému selhání orgánů a oni prostě zemřou.

Jak se bioinženýrsky vyrábí superbakterie

Jak tedy přesně dojde k tomu, že vznikne kmen bakterií odolný více než tuctu antibiotik v osmi různých kategoriích léků, obsahující dvě smrtelné mutace genů plus schopnosti enzymu ESBL? Je skutečně jenom jeden způsob, jakým se to může stát (a jeden jediný) musíte vystavit tento kmen e. coli všem osmi třídám antibiotických léků. Obvykle se to nedělá

najednou, samozřejmě: nejprve ji vystavíte penicilínu a vezmete přeživší colonie, které jsou odolné penicilínu. Pak je dále vystavíte tetracyklinu. Přeživší kolonie jsou nyní odolné jak penicilínu, tak tetracyklinu. Pak je vystavíte sulfaléku a posbíráte přeživší kolonie, a tak dále. Je to proces genetické selekce, prováděný v laboratoři, za účelem požadovaného výsledku. Takto vznikají některé biozbraně vyráběné americkou armádou ve Ft. Detrick, Maryland

I když skutečný proces je trochu složitější, závěrem je, že vytvoření kmene bakterie *e. coli*, který je odolný osmi třídám antibiotik, vyžaduje opakované a vytrvalé vystavování těmto antibiotikům. Je skutečně nemožné si představit, jak by k tomu mohlo dojít samo od sebe v přírodním světě. Například, kdyby tato bakterie pocházela z jídla (jak nám tvrdí), kde potom získala všechny tyto odolnosti vůči antibiotikům, když je faktem, že na zelenině se antibiotika nepoužívají?

Když vezmeme v úvahu genetické důkazy, které nyní stojí před námi, je těžké si představit, jak by se toto

mohlo odehrát "divoce". Zatímco resistance na jedno antibiotikum je běžná, vytvoření kmene *e. coli* odolného osmi různými třídami antibiotik - v kombinacích - prostě popírá zákony genetické permutace a kombinace v přírodě. Jednoduše řečeno, tato superbakterie *e. coli* nemohla vzniknout přirozeně. A zbývá tedy jediné vysvětlení, odkud může pocházet: z laboratoře.

Kmen byl vytvořen uměle a pak vypuštěn do světa

Důkazy nyní ukazují na to, že tento smrtící kmen *e. coli* byl uměle vytvořen a pak buď uměle vypuštěn do potravin, anebo nějak unikl z laboratoře a vstoupil do potravin sám. Pokud nesouhlasíte s tímto závěrem, a to klidně můžete, pak musíte najít vysvětlení, jak se tato okotobiotická bakterie (imunní vůči 8 druhům antibiotik) vyvinula sama od sebe ...

A tento závěr je ještě děsivější nežli "bioinženýrské" vysvětlení, protože by znamenalo, že okotobiotické bakterie se prostě mohou objevit kdekoli a kdykoliv

bez příčiny. A to by byla dosti exotická teorie.

Můj závěr dává lepší smysl: Tento kmen e. coli byl téměř jistě vytvořen uměle a pak vypuštěn do potravin se specifickým cílem. Jaký cíl by to mohl být? Zdá se mi, že je to evidentní. Současně tu působí problém, reakce a řešení. Nejprve způsobit PROBLÉM (smrtící kmen e. coli v potravinách). Pak počkat na veřejnou REAKCI (obrovské pozdvižení, protože lidé jsou terorizováni e. coli). Jako odpověď na to přijde žádoucí ŘEŠENÍ (totální kontrola nad globální zásobou potravin a postavení mimo zákon syrové potraviny, syrového mléka a syrové zeleniny).

A o tom to celé je, samozřejmě. FDA (Americký úřad pro potraviny a léky) se spolehl na stejný jev v USA, když prosazoval svůj nedávný "Zákon o modernizaci bezpečnosti potravin", který v podstatě staví mimo zákon malé rodinné organické farmy, pokud nelížou holinky regulátorů FDA. FDA byl schopen zničit svobodu farmářství v Americe tím, že zahrál na strunu široce rozšířeného strachu, který následoval po vypuknutí nákazy e. coli v amerických potravinách. Když se lidé bojí, samozřejmě, není obtížné přimět je, aby souhlasili s téměř každým stupněm regulační tyranie. A způsobit, aby se lidé báli svého jídla, je velmi snadné ... stačí několik tiskových prohlášení vlády poslaných e-mailem mainstreamovým médiím a je to.

Nejprve zakážeme přírodní medicínu, potom zaútočíme na potraviny

Uvědomte si, že toto vše se děje vzápětí poté, co EU zakázala léčivé rostliny a potravní doplňky - zákaz, který staví mimo zákon nutriční terapie, které pomáhají udržet lidi zdravé a bez nemocí. Nyní, když jsou tyto byliny a doplňky zakázány, dalším krokem je způsobit, aby lidé měli strach z čerstvé potraviny. To proto, že čerstvá zelenina je léčivá, a dokud má veřejnost právo koupit si čerstvou zeleninu, může vždy zabránit nemoci.

Ale pokud můžete způsobit, aby se lidé BÁLI čerstvé zeleniny - nebo postavit ji vůbec mimo zákon - pak můžete donutit veškerou populaci, aby žila z mrtvé stravy a předzpracované stravy, která podporuje degenerativní nemoci, a tak posílit postavení mocných farmaceutických společností.

To vše je součástí stejného plánu, jak vidíte: udržet lidi v nemocech, odepřít jim přístup k léčivým bylinám a doplňkům, a pak využít jejich utrpení prostřednictvím globálních farmaceutických kartelů.

Geneticky modifikované potraviny hrají samozřejmě podobnou roli: jsou vytvořeny k tomu, aby kontaminovaly naše potraviny genetickým kódem, který

způsob široce rozšířenou neplodnost

mezi lidstvem. A ti, kteří ještě budou schopni se rozmnožovat i po vystavení GMO, budou natolik trpět degenerativními nemocemi, že jejich "léčba" opět bude obohacovat lékové společnosti.

Vzpomínáte si, která země byla nedávno postižena hrozbou e. coli? Španělsko. Proč Španělsko? Vzpomeňte si na uniklé zprávy z Wikileaks, které odhalily, že Španělsko odolalo zavedení

GMO do svého zemědělského systému, i když mu americká vláda skrytě vyhrožuje politickou odvetou za jeho odpor. Falešné obvinění Španělska z rozšíření e. coli je pravděpodobně onou pomstou za španělskou neochotu naskočit do genetickymodifikovaného vagónu.

To je příběh, který stojí za ekonomickým zničením španělských rolníků pěstujících zeleninu. Je to jedna ze zápletek, které probíhají ve schématu událostí kolem e. coli.

Potravinový jako válečná zbraň vytvořená Big Pharmou

Mimochodem, nejpravděpodobnějším vysvětlením, kde byl vyvinut tento kmen e. coli, je, že farmaceutičtí giganti ho vytvořili ve svých vlastních laboratořích. Kdo jiný má přístup k veškerým antibiotikům a vybavení potřebnému k vytvoření cílených mutací potenciálně tisíců kolonií e. coli? Lékové společnosti mají jedinečné postavení k tomu, jak provést tuto akci a mít z ní prospěch. Jinými slovy, mají jak prostředky, tak motivaci, aby se angažovaly speciálně v podobných akcích. Mimo lékové společnosti jsou tu snad i regulátoři infekčních nemocí, kteří mají podobnou laboratorní kapacitu. Například CDC by to pravděpodobně mohla také provést, kdyby skutečně chtěla.

Důkaz, že někdo bioinženýrsky vytvořil tento kmen e. coli, je zapsán přímo v DNA bakterie, Je to lékařský soudní důkaz, a to, co odhaluje, nelze popřít. Tento kmen prošel opakovanými a dlouhodobými vystaveními osmi různým třídám antibiotik, a pak se nějakým způsobem objevil v potravinách. Jak jinak je toto možno provést, než důkladně naplánovaným schématem provedeným grázlovskými vědci? Není možno, aby vznikla

"spontánní mutace" v kmenech tak, aby byl odolný nejvyšším osmi třídám značkových antibiotických léků, které jsou dnes prodávány Big Pharmou. Takové mutace musí být záměrné. A opakuji, pokud nesouhlasíte s tímto tvrzením, pak to znamená, že říkáte NE, nebylo to uděláno záměrně ... stalo se to náhodou! Což je, jak znovu říkám, ještě děsivější! Protože to znamená, že antibiotická kontaminace našeho světa je na tak extrémním stupni, že kmen e. coli může být v přírodě nasycen osmi různými

druhy antibiotik natolik,

že se přirozeně vyvine ve smrtící superbaktérii. Pokud tomu lidé věří, tak je to ještě děsivější teorie než bioinženýrské vysvětlení!

Začala nová éra: Biologické zbraně v naší stravě

Ale v obou případech - nezáleží na tom, čemu věříte - je prostou pravdou, že svět nyní čelí nové éře globálních kmenů superbaktérií, které nelze léčit žádnými známými léky.

Samozřejmě mohou být snadno zabity koloidním stříbrem, což je právě důvod, proč v posledních letech FDA a světoví regulátoři zdraví zuřivě napadali společnosti vyrábějící koloidní stříbro. Nemohou dopustit, aby veřejnost měla v rukou přírodní antibiotikum, které skutečně funguje. To by zničilo celý jejich záměr, aby všichni lidé byli nemocní.

Ve skutečnosti tyto kmeny e. coli mohou být snadno léčeny kombinací přírodních plnospektrálních antibiotik z rostlin jako je česnek, zázvor, cibule a léčivé rostliny. Navíc probiotika mohou pomoci vyrovnat flóru trávicího systému a "vytěsnit" smrtící e. coli, která by mohla být současně přítomna. Zdravý imunitní systém a dobře fungující trávicí trakt může zvítězit nad infekcí superbakterie e. coli, ale je tady ještě jedna věc, o které lékařská komunita nechce, abyste věděli. Dávají absolutní přednost tomu, abyste zůstali bezmocnou obětí ležících v nemocnici a čekajících na smrt, bez jakýchkoli možných vyhlídek. Přesně to je "moderní medicína". Způsobují problémy a prohlašují, že je léčí, a pak vás nedokážou léčit ničím, co by skutečně fungovalo.

Téměř všem úmrtím, která se dnes přičítají propuknutí e. coli, se dá snadno a lehce zabránit. Jsou to úmrtí z nevědomosti. Ale ještě spíše to mohou být také úmrtí na novou éru biologických zbraní v potravě, vypuštěných buď skupinou šílených vědců, anebo systémovou institucí, která vyhlásila válku lidské populaci.

+++++

Zdravím Vas!

Niektu mi poslal tuto nezmyselnú kacicu. A pretoze som prakticky lekar, nedalo mi , aby som sa k nej nevyjadril. Mrzi ma, ze niekto moze vymyvat mozgy laikov takymito kravinami, vyuzivajuc ich neznalost v danej problematike.

V prvom rade mi lezu na nervy taketo kospiracne teorie. A dalej, pisatel tychto nezmyslov nepodal absolutne ziadne dokazy o tom, ze tato superbakteria bola vyrobena bioinziniersky. Tieto "dokazy" sa "vynoruju" asi tak maximalne v jeho vlastnej hlave.

Na to, ako vzniká takáto „superbakteria“ E. Coli mám ja oveľa jednoduchšie a prozaickejšie vysvetlenie, ktoré vidávam takmer denne v mojej praxi. Taketo superodolne bakterie vznikajú najčastejšie u pacientov, ktorí nie sú schopní ovládať svoj močový mechúr. Sú to spravidla paralyzovaní pacienti s leziou miechy po urazoch, alebo pacienti s vrodenými vadami dolnej miechy, ako sú napr. spina bifida. Niekedy ich najdeme aj u starsích hospitalizovaných pacientov s chronickými katetrami v močovom mechúre. Títo pacienti majú veľmi často chronické infekcie močového mechúra. Lekári im potom, chtiac-nechtiac, musia predpisovať dlhodobé antibiotiká, ak ich nechcú nechať zomrieť na infekčné choroby pochádzajúce z ich vlastného mechúra. A v priebehu niekoľkých rokov, po obmieňaní mnohých antibiotík, vznikajú potom u týchto pacientov taketo superbakterie.

A ako sa tieto bakterie potom dostali do zeleniny? Jednoducho. Hnojením poli ľudskými výkalmi. Podľa posledných správ nemeckých lekárskejších inštitúcií sa tieto bakterie skutočne dostali do stravy znečistením zeleniny pochádzajúcej od miestnych nemeckých dodávateľov. (Alebo si niekto naozaj myslí, že farmaceutické konglomeráty, či americká

FDA, poslali svojich agentov na nemecke polia, aby tam znečistovali zeleninu ich superodolnou King-Kong megabakteriou?)

Toto je podľa mňa oveľa jednoduchšie a realističšie vysvetlenie, ako vznikla táto superodolná baktéria.

+++++

A tu je ten dotyčný článok:

Vynořujú se lékařské důkazy, že evropská superbakterie E. coli byla vyrobena bioinženýrsky, aby zabíjela lidi.

2011-06-06

Hra s obviňováním zeleniny nadále pokračuje v celé EU, kde superodolný kmen e. coli postihuje pacienty a plní nemocnice v Německu, ale naprosto nikdo nemluví o tom, jakým kouzlem se e. coli mohla stát odolnou vůči osmi různým třídám antibiotik a pak se náhle objevit v potravinách.

Tato variace E. coli patří do kmene O104, a kmeny O104 nejsou normálně téměř nikdy odolné vůči antibiotikům. Aby získaly tuto odolnost, musejí být opakovaně vystavovány antibiotikům, aby na ně byl vyvíjen "mutační nátlak", který je donutí k úplné odolnosti proti lékům.

Jste-li zvědaví na původ takového kmene, musíte především sledovat, jak probíhala inženýrská změna e. coli a dosti přesně determinovat, kterým antibiotikům byla baktérie vystavena během svého vývoje. A tento krok byl učiněn (viz níže), a když se podíváte na genetické dekódování tohoto kmene O104, který nyní ohrožuje konzumenty potravy po celé EU, objeví se fascinující obraz, jak muselo dojít k jejímu vzniku.

Genetický kód odhaluje historii kmene

Když vědci v německé Institutu Roberta Kocha dekodovali genetickou stavbu kmene O104, zjistili, že je odolný všem následujícím antibiotikům a jejich kombinacím:

- penicillins
- tetracykline
- nalidixic acid
- trimethoprim-sulfamethoxazol
- cephalosporins
- amoxicillin / clavulanic acid
- piperacillin-sulbactam

- piperacillin-tazobactam

Navíc tento kmen O104 má schopnost produkovat speciální enzymy, které mu dodávají to, co by se dalo nazvat "bakteriální superschopnosti", technicky známé jak ESBL.

"Extended-Spectrum Beta-Lactamases (ESBL) jsou enzymy, které mohou být produkovány bakterií a učinit je odolnou vůči cefalosporinům, jako cefturoxim, cefotaxim a ceftazidim - to jsou nejužívanější antibiotika v mnoha nemocnicích", vysvětluje [Agentura ochrany zdraví v UK](#).

K tomu má tento kmen O104 navíc dva geny - TEM-1 a CTX-M-15, před nimiž se "chvějí lékaři již od 90. let," jak píše [The Guardian](#). Proč se lékaři před nimi chvějí? Protože jsou tak smrtelné, že u mnoha jimi nakažených lidí dojde ke kritickému selhání orgánů a oni prostě zemřou.

Jak se bioinženýrsky vyrábí superbaktérie

Jak tedy přesně dojde k tomu, že vznikne kmen bakterií odolný více než tuctu antibiotik v osmi různých kategoriích léků, obsahující dvě smrtelné mutace genů plus schopnosti enzymu ESBL? Je skutečně jenom jeden způsob, jakým se to může stát (a jeden jediný) musíte vystavit tento kmen e. coli všem osmi třídám antibiotických léků. Obvykle se to nedělá najednou, samozřejmě: nejprve ji vystavíte penicilínu a vezmete přeživší kolonie, které jsou odolné penicilínu. Pak je dále vystavíte tetracyklinu. Přeživší kolonie jsou nyní odolné jak penicilínu, tak tetracyklinu. Pak je vystavíte sulfaléku a posbíráte přeživší kolonie, a tak dále. Je to proces genetické selekce, prováděný v laboratoři, za účelem požadovaného výsledku. Takto vznikají některé biozbraně vyráběné americkou armádou ve [Ft. Detrick](#), Maryland

I když skutečný proces je trochu složitější, závěrem je, že vytvoření kmene bakterie e. coli, který je odolný osmi třídám antibiotik, vyžaduje opakované a vytrvalé vystavování těmto antibiotikům. Je skutečně nemožné si představit, jak by k tomu mohlo dojít samo od sebe v přírodním světě. Například, kdyby tato bakterie pocházela z jídla (jak nám tvrdí), kde potom získala všechny tyto odolnosti vůči antibiotikům, když je faktem, že na zelenině se antibiotika nepoužívají?

Když vezmeme v úvahu genetické důkazy, které nyní stojí před námi, je těžké si představit, jak by se toto mohlo odehrát "divoce". Zatímco resistance na jedno antibiotikum je běžná, vytvoření kmene a. coli odolného osmi různým třídám antibiotik - v kombinacích - prostě popírá zákony genetické permutace a kombinace v přírodě. **Jednoduše řečeno, tato superbaktérie e. coli nemohla vzniknout přirozeně. A zbývá tedy jediné vysvětlení, odkud může pocházet: z laboratoře.**

Kmen byl vytvořen uměle a pak vypuštěn do světa

Důkazy nyní ukazují na to, že tento smrtící kmen e. coli byl uměle vytvořen a pak buď uměle vypuštěn do potravin, anebo nějak unikl z laboratoře a vstoupil do potravin sám. Pokud nesouhlasíte s tímto závěrem, a to klidně můžete, pak musíte najít vysvětlení, jak se tato **oktobiotická bakterie** (imunní vůči 8 druhům antibiotik) vyvinula sama od sebe ...

A tento závěr je ještě děsivější nežli "bioinženýrské" vysvětlení, protože by znamenalo, že oktotbiotické bakterie se prostě mohou objevit kdekoliv kdykoliv bez příčiny. A to by byla dosti exotická teorie.

Můj závěr dává lepší smysl: Tento kmen e. coli byl téměř jistě vytvořen uměle a pak vypuštěn do potravin se specifickým cílem. Jaký cíl by to mohl být? Zdá se mi, že je to evidentní.

Současně tu působí problém, reakce a řešení. Nejprve způsobit **PROBLÉM** (smrtící kmen e. coli v potravinách). Pak počkat na veřejnou **REAKCI** (obrovské pozdvižení, protože lidé jsou terorizováni e. coli). Jako odpověď na to přijde žádoucí **ŘEŠENÍ** (totální kontrola nad globální zásobou potravin a postavení mimo zákon syrové potravy, syrového mléka a syrové zeleniny).

A o tom to celé je, samozřejmě. FDA (Americký úřad pro potraviny a léky) se spolehl na stejný jev v USA, když prosazoval svůj nedávny "Zákon o modernizaci bezpečnosti potravin", který v podstatě staví mimo zákon malé rodinné organické farmy, pokud nelíží holínky regulátorů FDA. FDA byl schopen zničit svobodu farmářství v Americe tím, že zahrál na strunu široce rozšířeného strachu, který následoval po vypuknutí nákazy e. coli v amerických potravinách. Když se lidé bojí, samozřejmě, není obtížné přimět je, aby souhlasili s téměř každým stupněm regulační tyranie. A způsobit, aby se lidé báli svého jídla, je velmi

snadné ... stačí několik tiskových prohlášení vlády poslaných e-mailem mainsteramovým médiím a je to.

Nejprve zakážeme přírodní medicínu, potom zaútočíme na potraviny

Uvědomte si , že toto vše se děje vzápětí poté, co EU zakázala léčivé rostliny a potravní doplňky - zákaz, který staví mimo zákon nutriční terapie, které pomáhají udržet lidi zdravé a bez nemocí. Nyní, když jsou tyto byliny a dpolňky zakázány, dalším krokem je způsobit, aby lidé měli strach z čerstvé potravy. To proto, že čerstvá zelenina je léčivá, a dokud má veřejnost právo koupit si čerstvou zeleninu, může vždy zabránit nemoci.

Ale pokud můžete způsobit, **aby se lidé BÁLI čerstvé zeleniny** - nebo postavit ji vůbec mimo zákon - pak můžete donutit veškerou populaci, aby žila z mrtvé stravy a předzpracované stravy, která podporuje degenerativní nemoci, a tak posílit postavení mocných farmaceutických společností.

To vše je součástí stejného plánu, jak vidíte: udržet lidi v nemocech, odepřít jim přístup k léčivým bylinám a doplňkům, a pak využít jejich utrpení prostřednictvím globálních farmaceutických kartelů.

Geneticky modifikované potraviny hrají samozřejmě podobnou roli: jsou vytvořeny k tomu, aby kontaminovaly naše potraviny genetickým kódem, který způsob širocerozšířenou neplodnost

mezi lidstvem. A ti, kteří ještě budou schopni se rozmnožovat i po vystavení GMO, budou natolik trpět degenerativními nemocemi, že jejich "léčba" opět bude obohacovat lékové společnosti.

Vzpomínáte si, která země byla nedávno postižena hrozbou e. coli? Španělsko. Proč Španělsko? Vzpomeňte si na uniklé zprávy z Wikileaks, které odhalily, že Španělsko odolalo zavedení

GMO do svého zemědělského systému, i když mu americká vláda skrytě vyhrožuje politickou odvetou za jeho odpor. Falešné obvinění Španělska z rozšíření e. coli je pravděpodobně onou pomstou za španělskou neochotu naskočit do geneticky [modifikovaného vagónu](#).

To je příběh, který stojí za ekonomickým zničením španělských rolníků pěstujících zeleninu. Je to jedna ze zápletek, které probíhají ve schématu událostí kolem e. coli.

Potraviny jako válečná zbraň vytvořená Big Pharmou

Mimochodem, nejpravděpodobnějším vysvětlením, kde byl vyvinut tento kmen e. coli, je, že farmaceutičtí giganti ho vytvořili ve svých vlastních laboratořích. Kdo jiný má přístup k veškerým antibiotikům a vybavení potřebnému k vytvoření cílených mutací potenciálně tisíců kolonií e. coli? Lékové společnosti mají jedinečné postavení k tomu, jak provést tuto akci a mít z ní prospěch. Jinými slovy, mají jak prostředky, tak motivaci, aby se angažovaly speciálně v podobných akcích.

Mimo lékové společnosti jsou tu snad i regulátoři infekčních nemocí, kteří mají podobnou laboratorní kapacitu. Například CDC by to pravděpodobně mohla také provést, kdyby skutečně chtěla.

Důkaz, že někdo bioinženýrsky vytvořil tento kmen e. coli, je zapsán přímo v DNA bakterie, Je to lékařský soudní důkaz, a to, co odhaluje, nelze popřít. Tento kmen prošel opakovanými a dlouhodobými vystaveními osmi různým třídám antibiotik, a pak se nějakým způsobem objevil v potravinách. Jak jinak je toto možno provést, než důkladně naplánovaným schématem provedeným grázlovskými vědci? Není možno, aby vznikla

"spontánní mutace" v kmenech tak, aby byl odolný nejvyšším osmi třídám značkových antibiotických léků, které jsou dnes prodávány Big Pharmou. Takové mutace musí být záměrné.

A opakuji, pokud nesouhlasíte s tímto tvrzením, pak to znamená, že říkáte NE, nebylo to uděláno záměrně ... stalo se to náhodou! Což je, jak znovu říkám, ještě děsivější!

Protože to znamená, že antibiotická kontaminace našeho světa je na tak extrémním stupni, že kmen e. coli může být v přírodě nasycen osmi různými druhy antibiotik natolik,

že se přirozeně vyvine ve smrtící superbakterii. Pokud tomu lidé věří, tak je to ještě děsivější teorie než bioinženýrské vysvětlení!

Začala nová éra: Biologické zbraně v naší stravě

Ale v obou případech - nezáleží na tom, čemu věříte - je prostou pravdou, že svět nyní čelí nové éře globálních kmenů superbakterií, které nelze léčit žádnými známými léky. Samozřejmě **mohou být snadno zabity koloidním stříbrem, což je právě důvod, proč v posledních letech FDA a světoví regulátoři zdraví zuřivě napadali společnosti vyrábějící**

koloidní stříbro. Nemohou dopustit, aby veřejnost měla v rukou přírodní antibiotikum, které skutečně funguje. To by zničilo celý jejich záměr, aby všichni lidé byli nemocní.

Ve skutečnosti tyto kmeny e. coli mohou být snadno léčeny kombinací přírodních **plnospektrálních antibiotik z rostlin jako je česnek, zázvor, cibule a léčivé rostliny**. Navíc probiotika mohou pomoci vyrovnat flóru trávicího systému a "vytěsnit" smrtící e. coli, která by mohla být současně přítomna. Zdravý imunitní systém a dobře fungující trávicí trakt může zvítězit nad infekcí superbakterie e. coli, **ale je tady ještě jedna věc, o které lékařská komunita nechce, abyste věděli. Dávají absolutní přednost tomu, abyste zůstali bezmocnou obětí ležící v nemocnici a čekající na smrt, bez jakýchkoli možných vyhlídek**. Přesně to je "moderní medicína". Způsobují problémy a prohlašují, že je léčí, a pak vás nedokážou léčit ničím, co by skutečně fungovalo.

Téměř všem úmrtím, která se dnes přičítají propuknutí e. coli, se dá snadno a lehce zabránit. **Jsou to úmrtí z nevědomosti**. Ale ještě spíše to mohou být také úmrtí na novou éru biologických zbraní v potravě, vypuštěných buď skupinou šílených vědců, anebo systémovou institucí, která vyhlásila válku lidské populaci.

Zdroj, CZ preklad: <http://orgo-net.blogspot.com/>

Warfare.blog.cz

http://dolezite.sk/Vynoruji_se_lekarske_dukazy_ze_evropska_superbakterie_E_160.html

Čítajte viac:

http://dolezite.sk/Vynoruji_se_lekarske_dukazy_ze_evropska_superbakterie_E_160.html#ixz1OZImIFWd

+++++

Zo slovenskej tlače • Jún (I.) 2011

http://www.pilis-slovak.hu/index.php?option=com_content&task=view&id=399&Itemid=71

Facky: nebezpečné a škandalózne vyjadrenia - Stiahnuť veľvyslanca? - László Kövér o vzťahoch so Slovákami - Výročie Trianonu - Otvoria most cez Ipeľ - Majú vedieť lekári po maďarsky alebo pacienti po slovensky? - Maďarsko kritizovalo slovenský zákon o jazykoch menšín - Slovensko odmieta exteritoriálne účinky maďarskej ústavy

Sajtószemle • Szlovák vonatkozású cikkek

http://www.pilis-slovak.hu/index.php?option=com_content&task=view&id=398&Itemid=71

Kiborultak a szlovák ellenzéki pártok Kövér interjújától - Kövér: Minden szlovák politikusban ott rejtiőzik Slota - 160 ezer euró a pilisszentkereszti Szlovák Házra - FÜEN: Egységes

európai kisebbségjogi szabályozást! - Trianon-émléknep: De mi az üzenet? - A Fidesz küzdelme a magyar történelemmel - Mértéktartást és arányérzéklet!

Zo slovenskej tlače • Jún (I.) 2011

Facky: nebezpečné a škandalózne vyjadrenia - Stiahnuť veľvyslanca? - László Kövér o vzťahoch so Slováckmi - Výročie Trianonu - Otvoria most cez Ipel' - Majú vedieť lekári po maďarsky alebo pacienti po slovensky? - Maďarsko kritizovalo slovenský zákon o jazykoch menšín - Slovensko odmieta exteritoriálne účinky maďarskej ústavy

Vybral a zostavil: Imrich Fuhl

Smer: Je načas reagovať na facky od Budapešti

7. júna 2011 - (SITA)

Smer kritizuje vládu, že nereagovala na výroky predsedu maďarského parlamentu Lászlóa Kövéra v rozhovore pre české Hospodárske noviny. Človek nemusí byť skúseným diplomatom, aby vedel čítať signály, ktoré prichádzajú od vrcholných predstaviteľov Maďarska. „Z Budapešti sme dostali facku štipľavú ako feferónka. Je na čase reagovať,“ vyhlásila na tlačovej besede tieňová ministerka zahraničných vecí Smeru Oľga Algayerová. Smer kritizuje vládu Ivety Radičovej ako aj postup šéfa diplomacie Mikuláša Dzuridnu, že nereagovali na výroky predsedu maďarského parlamentu Lászlóa Kövéra v rozhovore pre pondelkové vydanie českého denníka Hospodárske noviny. Kövér tam vyhlásil, že maďarský národ sa nemôže vzdať žiadnej svojej súčasťi a Maďari na Slovensku patria k maďarskému národu v kultúrnom aj duchovnom zmysle. „Slovensko sa veľmi rýchli dočkalo odpovede na svoju ústupčivú až servilnú zahraničnú politiku,“ vyhlásil Maďarič.

Maďarič: Sú to nebezpečné a škandalózne vyjadrenia

Podľa Algayerovej mala vláda zbystriť pozornosť už pri dvojakom občianstve, keď s nami Maďarsko odmietlo diskutovať o navrhovaných zmenách. Za nebezpečný signál považuje Smer aj zrušenie stretnutia parlamentných výborov Slovenska a Maďarska, a to len deň pred ich zasadnutím. Kövér okrem iného pre Hospodárske noviny povedal, že Maďari môžu vytvoriť a udržať jednotu národa bez ohľadu na hranice. Podľa vlastných slov sa cíti rovnako doma v maďarskom Komárome i slovenskom Komárne. Podpredseda Smeru Marek Maďarič považuje za nebezpečné a škandalózne vyjadrenia maďarského predsedu parlamentu o použití vojenskej sily voči Slovensku. „Tým len potvrdil revizionistického ducha maďarskej politiky a neúctu k suverénnej Slovenskej republike,“ povedal Maďarič. Za ešte neprijateľnejšie považuje Kövérove výroky, že pri výstavbe vodného diela Gabčíkovo - Nagymaros slovenská strana údajne zmenila hranice a maďarský štát vtedy mohol v takej situácii použiť vojenskú silu. „Smer nevie robiť inú zahraničnú politiku, než politiku napätia a tú občania SR odmietajú. Ministerstvo zahraničných vecí bude aj naďalej robiť zodpovednú zahraničnú politiku silného a sebavedomého Slovenska,“ reagoval hovorca rezortu Ľuboš Schwarzbacher.

Slota: Slovensko by malo stiahnuť veľvyslanca z Budapešti

Vyjadrenia predsedu maďarského parlamentu a predstaviteľa Fideszu Lászlóa Kövéra považuje predseda SNS Ján Slota za nehorázne, ponížujúce slovenský národ a privlastňujúce si slovenskú pôdu. „Sú to myšlienky vypovedané predstaviteľom Fideszu s jasným zámerom,“ nazdáva sa Slota. Podobne ako Smer, aj SNS si myslí, že súčasná vláda nedostatočne odpovedá na nebezpečné výroky z Budapešti. „Na hlboké pováženie je klasické mlčanie slovenskej diplomacie i slovenskej vlády, ktoré by azda nereagovali ani vtedy, keby po nich z Budapešti už rovno strieľali! Bezodkladne treba stiahnuť z Budapešti slovenského

veľvyslanca, bezodkladne treba zrušiť Zmluvu a priateľstve a spolupráci medzi SR a MR, ktorú maďarská strana neustále hrubo a arogantne porušuje,” vyhlásil Slotu. SNS odmieta zasahovanie Maďarska do suverenity Slovenska. „Tou, ktorá potrebuje v strednej Európe dohľad a kontrolu, je jednoznačne Maďarská republika, a je najvyšší čas v tomto smere konať nielen zo strany slovenskej politickej reprezentácie, ale aj všetkých európskych inštitúcií,” uvádza Slotu vo svojom vyhlásení. Podľa neho Kövér zavádza a bagatelizuje aktivity oficiálnej výkonnej moci Maďarska vo vzťahu k Trianonskej mierovej zmluve, ale aj napríklad k dvojakému občianstvu.

László Kövér: Maďari potrebujú duchovnú a morálnu obnovu

6. júna 2011 - (TASR)

Fidesz začal po vlašajšom víťazstve vo voľbách otvárať tému Trianonu, pretože Maďari potrebujú duchovnú a morálnu obnovu, píše Hospodárske noviny. Aj kvôli spojeniu s Maďarskom by zahraniční Maďari mali dostať volebné právo, vysvetľuje pre denník HN šéf maďarského parlamentu a vládneho Fideszu László Kövér. „Keď prejdem po moste z Komáromu do severného Komárna, tak som tam rovnako doma ako v južnej časti”, tvrdí Kövér v rozhovore pre Hospodárske noviny. Predstavitel Fideszu zdôrazňuje, že každý slovenský politik má v sebe, hoci aspoň v malej miere Jána Slotu. „Ficov Smer je radikálnejšia strana ako maďarský Jobbik”, citujú v titulku článku Kövéra na prvej strane HN. „Slovenskí kolegovia by mali mať väčšiu sebadôveru. Chápeme, že sa nemôžu vzdať území, ktoré dostali vďaka Trianonskej zmluve, a na ktorých vzniklo Slovensko. Ale maďarský národ sa nemôže vzdať žiadnej svojej súčasťi. Maďari na Slovensku v kultúrnom zmysle patria k nám”, uzatvára Kövér:

Každý váš politik má v sebe kúsok Slotu

Šéf maďarského parlamentu László Kövér o vzťahoch so Slováckmi pre Hospodárske noviny

6. júna 2011 - (MARTIN EHL - HOSPODÁRSKÉ NOVINY)

- Prečo sa prvé kroky Fideszu po vlašajšom volebnom víťazstve týkali trianonskej mierovej dohody a maďarských menšín?
- Po prvé preto, že vlni bolo 90. výročie Trianonskej zmluvy. Po druhé, na tieto symbolické kroky bolo treba menej prípravnej práce než je potrebné v ekonomike. Po tretie, keď nebude istá duchovná a morálna obnovu, tak nebudeme schopní obnoviť celú maďarskú spoločnosť.
- Čo je hlavným dôvodom, aby Maďari v zahraničí mali dostať volebné právo, aj keď žijú a pracujú niekde úplne inde?
- Mali by ho dostať z rovnakých dôvodov ako Maďari žijúci v západných krajinách, alebo zahraniční Chorváti či napríklad Rumuni v Maďarsku, ktorí v čase volieb stoja v rade pri veľvyslanectve v Budapešti - cítia spojenie.
- Dokážete pochopiť slovenských kolegov, že táto politika im môže spôsobiť problémy, hoci to nie sú nacionalisti typu Jána Slotu?
- Bohužiaľ, každý slovenský politik má v sebe - aspoň v malej miere - Jána Slotu. Aj keď možno nie v hĺbke duše, ale pretože sa práve obávajú politikov typu Jána Slotu, tak na neho berú ohľad. Slovenskí kolegovia by mali mať väčšiu sebadôveru. Chápeme, že sa nemôžu vzdať území, ktoré dostali vďaka Trianonskej zmluve, a na ktorých vzniklo Slovensko. Ale je jasné, že maďarský národ sa nemôže vzdať žiadnej svojej súčasťi, že Maďari na Slovensku v

duchovnom a kultúrnom zmysle patria k nám. A tiež sa nemôže vzdať tej časti svojich dejín a kultúry, ktoré sa spájajú s týmto územím.

- Dá sa vôbec v dnešnej Európe nájsť riešenie tejto otázky?

- Jednotu národa môžeme vytvoriť a udržať bez ohľadu na hranice, najmä v Európe, ktorá sa zjednocuje. Keď prejdem po moste z Komáromu do severného Komárna, tak som tam rovnako doma ako v južnej časti. Alebo na hlavnom námestí v rumunskom Kluži som tiež doma. Je to v duchovnom, kultúrnom či historickom zmysle aj moja vlasť.

- Slováci by zase mohli namietat', že v každom maďarskom politikovi je trochu „veľkomadžarskosti“. Ako susedov upokojiť, že toto myslíte len v historickej a kultúrnej rovine?

- Keď sa stavalo Vodné dielo Gabčíkovo - Nagymaros, tak slovenská strana veľmi brutálne zmenila hranice. Maďarský štát hľadal riešenie prostredníctvom medzinárodného práva namiesto vojenskej sily, ktorú by vlastne mohol v takej situácii použiť. Pokiaľ ide o maďarské menšiny, tak maďarská menšina na Slovensku je v najlepšej situácii. Žijú kompaktné a v blízkosti maďarských hraníc. Je ich relatívne veľa v rámci celkového počtu obyvateľov Slovenska. A keď došlo k rozpadu Československa, tak táto menšina by bez všetkého mohla povedať - prepáčte, ale parížska mierová zmluva sa vzťahovala na Československo, no toto je nová situácia. Ale neurobili to ani oni, ani my. Od podpísania maďarsko-slovenskej zmluvy počas vlády premiéra Gyulu Horna Maďarsko veľa ráz opätovne uznalo platnosť existujúcich hraníc. Ide o to, že v domácej slovenskej politike je nacionalizmus silnou hracou kartou.

- Treťou najväčšou parlamentnou stranou v Maďarsku je ultranacionalistický Jobbik. Aká je úloha nacionalizmu v maďarskej politike?

- Je tu jasný rozdiel - Jobbik nie je koalíčnou vládnu stranou, na rozdiel od Slotovej strany, ktorá bola členom prechádzajúcej vládnej koalície. A Slotá síce pije oveľa viac, než šéf Jobbiku Gábor Vona, ale hovoril také veci, ako „sahneme do tankov a zastavíme sa až v Budapešti.“ Také výroky nie je možné nájsť u žiadneho maďarského takzvané nacionalistického politika. V maďarskej komunite na Slovensku sa Slováci snažia vyvolávať rôzne obavy, diskriminovať ju a asimilovať rôznymi prostriedkami vrátane ekonomických. Jobbik nebol úspešný preto, že ho volili kvôli úzkemu vzťahu k menšinám v zahraničí, ale kvôli konfliktom s rómskou menšinou v Maďarsku, ktorá nie je integrovaná.

- Kde a v čom teda môžeme vidieť nacionalizmus v maďarskej politike?

- Bezpochyby vo verbálnych prejavoch opozičnej strany Jobbik. Ale ich radikalizmus sa nedá porovnať s tým, čo produkovala strana Jána Slotu alebo Roberta Fica. V Maďarsku národná otázka v tomto zmysle nie je nosnou témou, nemá mobilizačnú silu. Ľudia venujú čas a energiu predovšetkým sociálnym problémom.

Na výročie Trianonu Maďari rozdávali občianstvo

6. júna 2011 - (PRAVDA)

Maďarsku počas víkendu pribudlo štyristo občanov. Krajania, ktorí oň požiadali, skladali slávnostnú prísahu na oslavách Dňa národnej spolupatričnosti. Tento nový sviatok zaviedla vláda Viktora Orbána pred rokom ako jedno zo svojich prvých opatrení po víťazných voľbách. Maďari si ním pripomínajú výročie Trianonskej mierovej zmluvy, ktorá v júni 1920 spečatila rozpad Uhorska. Zákon, ktorý od začiatku tohto roka umožňuje udeľovať občianstvo Maďarom žijúcim v okolitých krajinách, podľa predsedu parlamentu Lászlóa Kövéra zmenil charakter výročia Trianonu. O občianstvo už požiadalo 90-tisíc maďarských krajanov. „V tento deň nedržíme smútok pre našu trianonskú roztrúsenosť, ale oslavujeme prežitie, nový začiatok a spolupatričnosť Maďarov,“ citovala Kövéra agentúra MTI. Šéf parlamentu tiež sľúbil, že hoci technické detaily ešte treba dopracovať, každý maďarský občan dostane

volebné právo nezávisle od toho, či žije v Maďarsku. „Rozhodnutie o volebnom práve pre zahraničných Maďarov sa v hlavách a duši členov vládnej koalície už zrodilo,” vyhlásil na slávnosti vo vojvodinskej Subotici. Ako prvý z maďarských vládnych politikov Kövér pripustil aj možnosť integrovania krajanov do maďarského systému sociálneho poistenia s tým, že by doň zahraniční Maďari prispievali. Na slávnostnom vztýčení štátnej vlajky v Budapešti na námestí pred parlamentom, ktorým sa v sobotu začali celoštátne oslavy, sa zúčastnil aj premiér Viktor Orbán. On sám na výročie Trianonu nepredniesol prejav. Jeho hovorca Péter Szijjártó sa však o to viac rozohňal v Komárome, na celoštátnom zraze vysídlencov zo Slovenska. „Ani Tretia ríša, ani Sovietsky zväz, ani Československo už neexistujú. My však, hoci aj verejnoprávne posekaní na kúsky, sme silný, jednotný a vzťahujúci sa národ,” uviedol podľa MTI. Svoje vlastné podujatie si v Budapešti usporiadali krajne pravicové združenia. Vyše tisícpäťsto jeho účastníkov na záver zhromaždenia v sprievode prešlo okolo veľvyslanectiev Slovenska, Rumunska a Srbska. Skandovali heslo Preč s Trianonom! a niesli transparent s anglickým nápisom Spravodlivosť pre Maďarsko. Na zhromaždení prehovoril predseda iredentistického Mládežníckeho hnutia 64 žúp László Toroczka, podľa ktorého 4. jún nemôže byť dňom národnej spolupatričnosti. „Otázku Trianonu nemožno odbaviť udelením dvojakého občianstva. Nesmieme sa vzdať ani piade maďarskej zeme,” citoval ho portál Hir24.hu.

Maďarský veľvyslanec dostal na ministerstve list a nótu

1. júna 2011 - (TASR)

Slovenské ministerstvo žiada Maďarsko o stanovisko k ďalšiemu spôsobu poskytovania finančnej podpory menšinám. Maďarský veľvyslanec Antal Heizer dostal na Ministerstve zahraničných vecí list pre maďarského ministra a nótu, v ktorej slovenské MZV žiada o stanovisko k ďalšiemu spôsobu poskytovania finančnej podpory menšinám. TASR informovala riaditeľka Tlačového odboru MZV SR Petra Greksová. Generálny riaditeľ Sekcie európskych záležitostí MZV SR František Ružička dnes maďarskému veľvyslancovi odovzdal list ministra zahraničných vecí SR maďarskému partnerovi, v ktorom žiada o stanovisko k návrhu medzištátnej zmluvy medzi Slovenskom a Maďarskom o úprave niektorých otázok týkajúcich sa štátneho občianstva. Slovenská strana ich predložila 15. februára 2011. „Slovenská diplomacia opätovne potvrdila pripravenosť rokovať o predmetnej zmluve,” informovala Greksová. Ružička podľa nej zároveň odovzdal nótu, v ktorej MZV SR žiada o stanovisko a vysvetlenie maďarskej strany k ďalšiemu spôsobu realizácie finančnej podpory. Maďarská republika ju poskytuje v súlade s Dohodou medzi slovenskou a maďarskou vládou o vzájomnej podpore národnostných menšín v oblasti vzdelávania a kultúry z 12. decembra 2003.

+++++

Na výstavbu Slovenského domu v Mlynkoch pôjde 160.000 eur

1. júna 2011 - (TASR)

Na výstavbu a vnútorné zariadenie nového Slovenského domu v Mlynkoch pôjde z rezervy vlády SR 160.000 eur. S ich vyčlenením dnes súhlasil kabinet. Premiéri Slovenskej a Maďarskej republiky Iveta Radičová a Viktor Orbán sa 14. decembra minulého roka dohodli na navýšení prostriedkov na postavenie centra Slovákov v Mlynkoch. Obe vlády chceli vyčleniť toľko peňazí, koľko bude na zrealizovanie tohto zámeru potrebné. Dom, ktorý bude inštitúciou Celoštátnej slovenskej samosprávy (CSS), má slúžiť aj Slovákom žijúcim v

pilíšskom regióne. Stavba sa realizuje z finančnej podpory oboch vlád. Budova by sa mala kolaudovať v letných mesiacoch. Maďarská strana už prostriedky uvoľnila. Obecná samospráva na jar 2008 rozhodla, že z pôvodného Slovenského domu na Hlavnej ulici sa miestna slovenská samospráva a ďalšie organizácie Slovákov musia vystaňovať, pretože obec potrebuje priestory domu. Odovzdanie nového domu Slovákov plánovali pôvodne na jún 2009.

Simon dotuje maďarský spolok

7. júna 2011 - (MÁRIA MIHALIKOVÁ - SME)

Ministerstvo pôdohospodárstva platí budovanie centra pre podnikateľov na dedine a prednášky o estetike. Minister pôdohospodárstva Zsolt Simon z Mosta-Híd dal štátnu dotáciu Združeniu za spoločné ciele, ktorého riaditeľkou je členka SMK Erzsébet Pogány. Vyše 53-tisíc eur od štátu pôjde na projekt, ktorý má zvýšiť konkurencieschopnosť malých a stredných podnikov v prihraničnej oblasti. Simon poprel, že jeho bývalá straníčka kolegyňa Pogányová si uňho dotáciu vybavila. Tvrdí, že štátnu podporu musel dať, lebo projekt podporilo Maďarsko ako riadiaci orgán programu cezhraničnej spolupráce. „Slovensko je povinné spolufinancovať, čo riadiaci orgán schváli,“ povedal Simon. Na čo sa peniaze minú, nevie. „Keby som mal vedieť, na čo budú použité peniaze vo všetkých projektoch, to by som bol pomaly génius.“ Združenie podľa Pogányovej zaktualizuje svoju databázu podnikateľov a vyškolí tých, ktorí prejavia záujem. Podľa zmluvy, ktorú v polovici mája uzavrelo so Simonom, mu zostane časť dotácie, takmer 19-tisíc eur. Zvyšok majú dostať dvaja partneri, obec Perín-Chym v okrese Košice-okolie a občianske združenie Rovás, ktoré vedie maliar Otto Szabó. Dedina so zhruba 1500 obyvateľmi má zinkasovať necelých 30-tisíc eur. „Úlohou obce bude vytvoriť informačné centrum pre malých a stredných podnikateľov v obecnej budove,“ povedala starostka Adriana Baranová, ktorá kandidovala s podporou Smeru a Mosta. Szabó hovorí, že za 4300 eur sa postará o „dovzdelávanie a prednášky v oblasti estetiky“. Simon má o projekte pochybnosti. Maďarsko podľa neho dáva príliš veľa peňazí na niektoré aktivity združenia, ktoré musí Slovensko spolufinancovať. Sľubuje, že ich dá ministerským kontrolórom preveriť. Centrum a prednášky sú podľa Pogányovej súčasťou väčšieho projektu, z ktorého Slovensko platí iba 15 percent peňazí. „Celkový rozpočet je 1,7 milióna eur.“ Podieľať sa na ňom majú aj ďalšie neziskovky. Hlavným cieľom je podľa nej oprava troch budov, kde vznikne školiace centrum a klub podnikateľov.

Minister: Platili SMK

Zsolt Simon obviňuje Združenie za spoločné ciele, že financuje SMK. Strana to popiera. Združenie za spoločné ciele má blízko k SMK. Členom predsedníctva je bývalý poslanec Miklós Duray z SMK. Združenie prevádzkuje internetové noviny felvidek.ma, v ktorých propaguje tváre SMK, napríklad bývalého poslanca parlamentu Ivána Farkasa. Minister pôdohospodárstva Zsolt Simon z Mosta-Híd naznačil, že združenie dávalo SMK peniaze. „Mám informácie, ktoré nasvedčujú takémuto konaniu.“ „Nie je to pravda,“ hovorí šéf SMK József Berényi. Rovnako aj šéfkou združenia Erzsébet Pogány: „Pán minister sa mýli.“ Simon bol podpredsedom SMK, stranu opustil v apríli 2009, neskôr vstúpil do Mosta-Híd.

Dotované Združenie za spoločné ciele: Alap Czel

- funguje od roku 2001,
- na základe krajského zákona koordinovalo na Slovensku vydávanie preukazov zahraničných Maďarov,
- riaditeľkou je členka SMK Erzsébet Pogány,

- v predsedníctve sedí bývalý poslanec Miklós Duray.

Slota sa na výročie strany sťažoval na médiá i homosexuálov

4. júna 2011 - (SITA)

Šéf Slovenskej národnej strany Ján Slota si dnes v Martine počas osláv 140. výročia založenia strany poťažkal na slovenské médiá i homosexuálov. Médiám zazlieva, že už niekoľko rokov vyťahujú na SNS len špinu a vôbec sa nevenujú hrozbe maďarizácie či pozitívnym veciam, ktoré strana pre slovenský národ robí. Podľa Slotu je tu stále udržiavaný akýsi večný príbeh o nástenkovom tendri a o emisiách a ministromi vnútra Danielovi Lipšicovi preto odkazuje, aby sa radšej pozrel na najnovšie kauzy. „Ktoré jeho koalíční partneri robia- jak rozkrádajú, síce sofistikovane, ale jednoznačne rozkrádajú majetok Slovenskej republiky,“ povedal Slota. Homosexuálov Slota vníma ako veľmi chorých ľudí a myslí si, že tak by sa na nich mala pozerat' aj slovenská spoločnosť. „Slovenské médiá už nie sú slovenské, radšej sa venujú lezbám a homosexuálom pochodujúcim po Slovensku, čo je najsmutnejšie. A na druhej strane tu najstaršia politická strana oslavuje svoje 140. narodeniny a bohužiaľ ten záujem médií je minimálny. Taktiež bohužiaľ musím konštatovať, že SNS musí aj po 140 rokoch zápoliť s tvrdou a nekompromisnou maďarizáciou. Čiže SNS má prečo existovať, má za čo bojovať a bude bojovať za svoj národ a za slovenskú štátnosť,“ povedal šéf SNS. Na budove Matice slovenskej dnes šéf SNS Ján Slota spoločne s predsedom Matice slovenskej Mariánom Tkáčom odhalili pamätnú tabuľu venovanú prijatiu Memoranda slovenského národa spred 150. rokov, ale i založeniu Slovenskej národnej strany o desať rokov neskôr. Tkáč je pripravený rovnako vyvesiť tabuľu ktorejkoľvek parlamentnej strany. „Matica slovenská je ustanovizňou všetkých občanov Slovenska, ak by chceli na túto budovu dať pamätnú tabuľu hociktorá z parlamentných politických strán, tak sme pripravení to urobiť,“ povedal Tkáč a dodal, že na oslavy výročia podpisu memoranda pozval predstaviteľov všetkých politických strán, ktoré sú v parlamente. „V podstate z každej niekto prišiel, akurát pán Bugár nereagoval.“

Chmel: Mám jazdiť po Slovensku na alegorickom voze?

4. júna 2011 - (SME.SK)

Podpredseda vlády pre menšiny Rudolf Chmel z Mosta-Hídu dnešný Dúhový pochod podporuje, hoci sa na ňom nezúčastní. Za väčšie práva pre homosexuálov by podľa neho nebola ani väčšina jeho strany:

<http://www.sme.sk/c/5922406/chmel-mam-jazdit-po-slovensku-na-alegorickom-voze.html>

Veľvyslanci dúhy

3. júna 2011 - (VLADIMÍR PALKO - BLOG)

Dvadsať veľvyslancí krajín, pôsobiaci na Slovensku podporili „Dúhový Pride 2011“ v Bratislave. Vo svojom vyhlásení píše: „Stojíme obrazne aj doslovne na strane účastníkov pochodu, ktorí sa pokojne zhromaždia, aby sa verejne zastali svojich ľudských práv.“

<http://blog.aktualne.centrum.sk/blogy/vladimir-palko-.php?itemid=981>

Dobrá správa pre Maďarsko aj Rakúsko, kontaminované vzorky nenašli

3. júna 2011 - (TASR)

Na území Maďarska nezaznamenali doteraz ani jeden prípad črevnej nákazy, ktorá sa z Nemecka rozšírila už do viacerých členských štátov Európskej únie. Skúmanie všetkých 35 vzoriek, ktoré doteraz skúmali v Celoštátnom epidemiologickom centre, prinieslo negatívne výsledky. Informovali o tom na tlačovej konferencii v Budapešti predstavitelia ústredných hygienických orgánov. Podľa ich slov v Maďarsku nehrozí epidémia ochorenia, ojedinelé prípady sa však môžu vyskytnúť. Z Rakúska prišla pozitívna informácia, podľa ktorej tamojšie kontroly neodhalili ani po testovaní 111 z celkove 130 vzoriek potravín - stiahnutých z troch desiatok predajní s bioproduktami - v žiadnej z nich enterohemoragické baktérie, spájané so súčasnou vlnou vážnych ochorení. Medzi skúmanými výrobkami figurovala aj zelenina španielskej proveniencie.

Ministri poľnohospodárstva EÚ o dopadoch smrtiacej baktérie

3. júna 2011 - (SITA)

Európski ministri poľnohospodárstva by sa mali zísť v Luxemburgu a rokovať o dopadoch šírenia smrtiacej baktérie *Escherichia coli* (*E. coli*) na farmárov v únii. Maďarsko, ktoré do konca mesiaca predsedá EÚ, v piatok uviedlo, že plánuje zvolať mimoriadne zasadnutie ministrov poľnohospodárstva 16. alebo 17. júna. Rozhodnutie by malo padnúť v „pondelok alebo v utorok”, povedal hovorca predsedníctva Márton Hajdú. Eurokomisár pre poľnohospodárstvo Dacian Cioloș v utorok prisľúbil, že zváži možnú pomoc európskym farmárom po stratách, ktoré utrpeli po vypuknutí epidémie spôsobenej smrtiacou baktériou *E. coli*, ktorá si doteraz vyžiadala 18 obetí a takmer 1800 ochorení. Ako však komisár povedal „pomoc bude limitovaná”. Epicentrum ochorenia sa nachádza v severonemeckom meste Hamburg. Na základe informácií od nemeckých úradov vydala Európska komisia minulý týždeň varovanie, že zdrojom baktérie spôsobujúcej hemoragicko-uremický syndróm sú uhorky z fariem v okolí španielskych miest Almeria a Málaga, odkiaľ ich doviezli do Nemecka. Komisia svoje varovanie pre spotrebiteľov v stredu zrušila, keďže testy nepreukázali výskyt patogénu spôsobujúceho spomínanú chorobu. Informácia spôsobila veľké straty španielskym farmárom. Obyvatelia následne prestali kupovať surovú zeleninu, čo pociťujú farmári v celej únii. Dovoz zeleniny z krajín EÚ zakázali vo štvrtok Rusko a v piatok Libanon.

Maďarsko je pripravené zvolať mimoriadnu schôdzu

3. júna 2011 - (TASR)

Maďarsko je ako úradujúca predsednícka krajina Európskej únie pripravené zvolať mimoriadnu schôdzku ministrov pôdohospodárstva členských štátov, na ktorej by sa analyzovali dopady črevnej nákazy z Nemecka na zeleninárske i ovocinárske odvetvie. Predpokladom je zhromaždenie dostatočného množstva materiálov a analýz, aby sa o problematike mohlo rokovať vecne a komplexne. Pre maďarskú tlačovú agentúru MTI to potvrdil Márton Hajdú, jeden z hovorcov predsedníctva. Podľa jeho slov padne rozhodnutie o zvolaní mimoriadneho zasadania pravdepodobne začiatkom budúceho týždňa. Iné zdroje informovali, že zvolanie schôdzky je prakticky isté - myšlienku údajne podporuje značná časť členských štátov únie. Za prípadné dejisko mimoriadneho rokovania sa označuje Luxemburg, ktorý je tento mesiac dejiskom všetkých riadnych schôdzok EÚ na ministerskej úrovni. Možným termínom je 17. jún. Práve metropola Luxemburska bude v dňoch 27.-28. júna i

dejiskom riadneho zasadania ministrov pôdohospodárstva členských štátov únie. Maďarský minister rozvoja vidieka Sándor Fazekas už na neformálnej schôdzke šéfov agrárnych rezortov členských štátov únie v Debrecíne signalizoval, že predsedajúca krajina je v záujme rýchleho konania pripravená zvolať aj mimoriadne zasadanie. Libanon je druhou krajinou po Rusku, ktorá uvalila kvôli črevnej nákaze zákaz na dovoz surovej zeleniny z celej Európskej únie. Európska komisia to podobne - ako v prípade Ruska vo štvrtok - označila za „neprimeraný“ krok. Rozhodnutia Moskvy a Bejrútu narazili v Bruseli na neporozumenie.

Odkiaľ pochádza baktéria E.coli?

Je to teroristický útok, myslia si Nemci

4. júna 2011 - (ČTK)

Je to otázka, ktorú si v Nemecku kladie snáď každý: Odkiaľ pochádza baktéria EHEC? Potom, čo sa ukázalo, že zdrojom nákazy nie sú španielske uhorky, pokračujú dohady, píše agentúra DPA. Zatiaľ čo vedci pátrajú po pôvode črevnej baktérie, prispieva existujúca neistota ku spriadaniu sprisahaneckých teórií: Mohlo by ísť o teroristický útok biologickými zbraňami, pýtajú sa ľudia na internete a rozširujú svojrázne správy, ktoré úrady okamžite popierajú. „Spolkové ministerstvo vnútra s teroristickým útokom pomocou EHEC počítalo už v roku 2006,“ píše sa napríklad na internete. Alebo: „Nemecká spravodajská služba vo veci EHEC vyšetruje v Paríži.“ Ukázať na podozrivých je jednoduché. Len nedávno bol zabitý Usama bin Ládin, takže by EHEC mohlo byť pomstou fanatických islamistov. Tento takzvaný „fekálny džihád“ je ale len jednou z mnohých podobných teórií. Zatiaľ čo je zrejmé, že takéto dohady sú nepodložené, špekulujú aj vedci o tom, či mohol niekto EHEC vypustiť zámerne. Kým sa nepodarí nájsť zdroj, „nedá sa vylúčiť ani veľmi nepravdepodobná, ale teoreticky mysliteľná možnosť, že niekto baktérie vypustil zámerne,“ napísal v novinách Tagesspiegel uznávaný mikrobiológ Alexander Kekulu z univerzity v Halle. DPA zároveň pripomína, že v Česku sa o rozruhu postaral minister poľnohospodárstva Ivan Fuksa so svojou teóriou, že niekto mohol zeleninu otráviť v sklade, čo by podľa neho „bolo na hranici teroristického útoku“. Oficiálne miesta však úvahy o útokoch jednoznačne odmietajú: „Nič neukazuje na bioteroristické pozadie (prípady),“ vyhlásil hovorca nemeckého ministerstva vnútra. Neuskutočnila sa ani žiadna „tajná schôdzka“ v Paríži, ktorej by sa zúčastnila nemecká tajná služba. Tiež zo Spolkového úradu pre bezpečnosť potravín znie: „Nemáme žiadny náznak, že ide o útok.“ Táto ubezpečenia ale so zástancami sprisahaneckých teórií vôbec nepohnú. Dôvodov pre útok je podľa nich dostatok. Čo napríklad mäsový priemysel? Nečakal snáď po problémoch s BSE, skazeným mäsom a dioxínmi na okamih, keď nejaký škandál postihne producentov zeleniny? Podozrivý je tiež - ako už v prípade prasacej a vtácej chrípky - farmaceutický priemysel, ktorý by si výrobou drahých liekov mohol prísť na veľké peniaze. Aj v Španielsku, kde poľnohospodári kvôli „uhorkovému poplachu“ prišli o stovky miliónov eur, sa hľadajú vinníci. Podľa Ramóna Mampela z jedného zo španielskych poľnohospodárskych zväzov za všetko môžu konkurenti. „Som si istý, že sa za postojom Nemecka skrývajú iné záujmy. K nim môžu patriť napríklad dodávateľské zmluvy s Marokom alebo juhoamerickými štátmi.“ Rus Pavel Grudinín, šéf jedného z najväčších producentov zeleniny v krajine, má podobný názor. Podľa neho ide o obchodnú vojnu, na konci ktorej majú trh ovládať Turecko a Čína. Niektorí za všetkým vidia jadrovú lobby. Podľa rakúskeho servera wahrexakten.at, ktorý sa bežne zaoberá napríklad otázkami o votrelcoch z vesmíru, sa jadrový priemysel zámerne snaží preniesť pozornosť k iným témam. V Nemecku sa totiž v posledných týždňoch o budúcnosti jadrových elektrární diskutovalo a vláda nakoniec rozhodla o ukončení ich prevádzky do roku 2022.

Nakazené uhorky spustili v Európe epidémiu

29. mája 2011 - (ČTK / TASR / HN)

Kontaminovaná zelenina sa dostala nielen k našim susedom. Nákaza sa šíri ďalej. Bio uhorky zo Španielska, paradajky aj hlávkový šalát. Črevná baktéria EHEC spôsobujúca ťažké krvácajúce hnačky od minulého týždňa postihla viac než tisíc ľudí. Na následky zomrelo do nedeľného poludnia desať infikovaných. Nákaza, ktorú pred niekoľkými dňami oznámilo Nemecko, sa rozšírila aj do ďalších krajín. Chorých hlási Švédsko, Dánsko, Veľká Británia, Francúzsko aj Holandsko. Na český trh sa mohlo dostať až 120 kusov uhoriek, časť išla do predajní firmy Country Life, časť zrejme ďalším odberateľom, tvrdí Štátna poľnohospodárska a potravinárska inšpekcia. Firme Country Life boli rizikové uhorky minulý týždeň dovezené z Nemecka, inšpektori SZPI vo firme dnes vykonávajú kontrolu. Do Českej republiky bola v minulých dňoch dovezená šarža šalátových uhoriek zo Španielska. Inšpekcia sa informáciu dozvedela z úniijného systému rýchleho varovania (RASFF). Experti zistili, že črevnú infekciu spôsobuje baktéria zvaná Enterohemoragická Escherichia coli. Nemecko už hlási prvé obeť. Podľa hovorca inšpekcie išlo o dodávku bio uhoriek. „Uhorky boli dodané českej spoločnosti Country Life s ro, Nenačovice, Benešov. Podľa Nemcov boli distribuované aj do Maďarska, Rakúska a Luxemburska, „povedal Spáčil:

<http://hnonline.sk/c1-51963650-nakazene-uhorky-spustili-epidemiu>

Koncom júna otvoria most cez Ipeľ do Maďarska

31. mája 2011 - (TASR)

Most a príslušné komunikácie budú v správe maďarskej strany. Ďalší most cez Ipeľ, ktorý je vo výstavbe medzi Rárošom a Rárospusztou, bude potom v správe slovenskej strany. Prvý most cez Ipeľ, ktorý spojí obce Peťov na slovenskej a Pösténypusztu na maďarskej strane slovensko-maďarskej štátnej hranice, už čoskoro odovzdajú do prevádzky. Ako pre maďarskú tlačovú agentúru MTI uviedol spolupredseda slovensko-maďarskej zmiešanej komisie pre obnovu ipeľských mostov András Serfz, most bude po technickej stránke dokončený koncom júna. Pracuje sa na tom, aby do jeho uvedenia do prevádzky neuplynulo následne priveľa času. Predchádzať tomu bude kontrola oboch zainteresovaných strán, ako aj Európskej únie. Zodpovední zaslali pozvánky na slávnostné odovzdanie mostu cez Ipeľ do prevádzky premiérom oboch krajín ešte v januári, pričom za termín navrhli 25. alebo 26. jún. Pokryvanie povrchu mosta a prístupových komunikácií asfaltom prebieha v súčasnosti na slovenskom území, o niekoľko dní by sa mechanizmy a pracovné čaty mali presunúť na maďarskú stranu štátnej hranice. Spomínaný most a príslušné komunikácie budú v správe maďarskej strany. Ďalší most cez Ipeľ, ktorý je vo výstavbe medzi Rárošom a Rárospusztou, bude potom v správe slovenskej strany. Práve tento most, ktorého projekt sa zrodil ako prvý, mal byť odovzdaný do prevádzky ešte vlni v novembri. Dokončenie prác tam však mešká v dôsledku povodní z jara 2010. Očakáva sa, že do prevádzky by ho mohli odovzdať v októbri 2011, vplynulo zo slov Andrása Serfza.

Jelšava má záujemcu o kaštieľ z Maďarska

1. júna 2011 - (ŠTEFAN RIMAJ - PRAVDA)

Historický coburgovský kaštieľ v Jelšave mesto po rokoch márneho hľadania kupca možno predá. O objekt s rozlohou 4 800 štvorcových metrov prejavila záujem súkromná spoločnosť

z Maďarska, zaoberajúca sa nehnuteľnosťami. Jej zástupcovia sa včera stretli s primátorom Milanom Kolesárom. Ten má z rokovania zatiaľ dobrý dojem. Považuje ich zatiaľ za najserióznejších záujemcov, s ktorými doteraz o predaji kaštieľa rokoval. Za vzácnu pamiatku mesto pýta 78-tisíc eur, na toľko ju ohodnotil znalec. Cena je nízka pre schátraný stav. „Proti cene Maďari nenamietali, skôr ich nepotešil technický stav objektu. Podľa odhadu treba do opravy kaštieľa investovať minimálne 6 miliónov eur,“ povedal Kolesár. Mesto na to nemá, preto sa pokúša kaštieľa zbaviť. Či Maďari kaštieľ kúpia, majú dať Kolesárovi vedieť v krátkej dobe. Čas nespresnili. Pre náklady na opravu však cúvli z obchodu všetci kupci, ktorí v posledných rokoch oň prejavili záujem. Nepomohlo ani to, že istý čas núkala Jelšava kaštieľ aj za symbolickú jednu korunu. Pre mesto s 3 300 obyvateľmi sa budova na námestí, ktorá bola naposledy využívaná pred rokom 1989, stáva čoraz väčšou záťažou. Vlni kaštieľ pred zatekaním a zničením zachránili výmenou strechy za 10-tisíc eur. Aby objekt nerozkrádali zloději, platia Jelšavčania súkromnú bezpečnostnú službu, ktorá ho chráni pred zloďejmi. „Za stráženie platíme mesačne 1 600 eur. SBS stráži aj ďalšie historické budovy v centre,“ vysvetlil Kolesár. Kaštieľ je z bezpečnostných dôvodov pre turistov uzavretý. Miestni obyvatelia si ho vedia po oprave predstaviť ako domov dôchodcov či hotel.

Nechceme Ajku na Slovensku, vyhlásil minister Nagy

31. mája 2011 - (SITA)

Priemysel súhlasí so zákonom o envirozáťažiacich, podľa ministra Nagya je to šanca, aby Slovensko nepostihla podobná katastrofa ako v maďarskej Ajke. Tripartita súhlasí s návrhom zákona o identifikácii environmentálnej záťaže a určení zodpovednej osoby za environmentálnu záťaž. „Teší ma, že aj priemysel prijal svoj podiel na odstránení tohto dedičstva. V okolitých štátoch to bolo financované z príjmov z privatizácie, napríklad v Českej republike cez Fond národného majetku. Na Slovensku len niekoľko svedomitých podnikov likviduje envirozáťaž na vlastné náklady. Je to šanca. Nechceme Ajku na Slovensku,“ reagoval minister životného prostredia József Nagy. Nový zákon určí zodpovednosť, a to aj vzhľadom na zmeny vlastníctva podnikov či pozemkov. V prípade, že zodpovedná osoba nebude identifikovaná, štát preberie zodpovednosť. Zákon ďalej odstraňuje možnosť špekulatívnych prevodov aj retrospektívne a dáva právomoc riešiť záťaž aj bez súhlasu nezodpovedného majiteľa pozemku. „Veľká fabrika, baňa či elektrárne nemôžu mať lepšie PR, ako keď zneškodnia haldu, ktorá straší okolie desaťročia. Prijatie zákona o záťažiacich bude preto veľkým krokom k takej spoločnej zodpovednosti firiem a štátu, ktorú vidíme na západe. Verím, že Slováci sú zrelí oceniť túto námahu firiem v prospech nás všetkých. Štát im bude pomáhať aj prostredníctvom EÚ fondov,“ dodal Nagy. Maďarskú obec Ajka zasiahol 4. októbra minulého roka jedovatý kal z pretrhutej sedimentačnej nádrže. Ekologická katastrofa si vyžiadala desať obetí a vyše 120 ľudí utrpelo zranenia. Katastrofa zničila približne 400 domov a spôsobila obrovské škody.

Slovensko spojí s Maďarskom svoj trh s elektrinou

31. mája 2011 - (SITA)

Národné trhy s elektrinou Slovenska, Českej republiky a Maďarska sa dohodli na vytvorení jednotného európskeho trhu s elektrinou. Predstavitelia národných regulačných úradov, prevádzkovateľov prenosových sústav a inštitúcií zodpovedných za organizovanie národných trhov s elektrinou podpísali memorandum o spolupráci pri vytváraní integrovaného jednotného európskeho trhu s elektrinou. „Signatári memoranda sa, v snahe urobiť krok

dopredu pri dosahovaní regionálnej integrácie trhu s elektrinou, dohodli na začlenení trhovej oblasti Maďarska s elektrinou k prepojenému trhu s elektrinou Českej republiky a Slovenska počas roka 2012, s použitím metodológie prepojenia trhov prostredníctvom jednotnej ceny,” informoval hovorca Úradu pre reguláciu sieťových odvetví SR Miroslav Lupták. Krajiny považujú toto prepojenie za logický medzi krok pred pripojením k regiónu západnej Európy.

Maďarsko chce potvrdiť rovnú daň ústavným zákonom

3. júna 2011 - (SITA)

Základné princípy rovnej dane z príjmov osôb majú byť v Maďarsku potvrdené zákonom, ktorého schválenie si vyžaduje dvojtretinovú parlamentnú väčšinu, vyhlásil v piatok maďarský minister hospodárstva György Matolcsy. Dva základné princípy sú, že osobné príjmy sa zdaňujú jednotnou sadzbou a daňový režim má uprednostňovať rodiny s deťmi, povedal Matolcsy pre internetový portál www.fn.hu. Minister ďalej vyjadril osobný názor, podľa ktorého by mal zákon garantovať, že sadzba rovnej dane nebude vyššia ako súčasných 16 %. Matolcsy uviedol, že mimoriadnu daň zo ziskov bánk chce vláda zachovať na polovici súčasnej úrovne aj po roku 2012. Podmienkou je, že dovedy nevznikne nová banková daň s platnosťou v celej EÚ. O budúcnosti mimoriadnych daní chce vláda s bankami rokovať v druhej polovici roka 2012, dodal Matolcsy.

Novela Ústavy SR z dielne Smeru-SD

je v 2. čítaní aj vďaka hlasom KDH

31. mája 2011 - (TASR)

Návrh zmeniť Ústavu SR vyvolaný najmä novou maďarskou ústavou dnes prešiel do druhého čítania. Rozhodli o tom poslanci Národnej rady SR, ktorí iniciatívu z dielne Smeru-SD podporili 77 hlasmi. Kladne hlasovali aj piati poslanci KDH, ako aj nezávislí Igor Matovič a Andrej Ďurkovský. Strana Roberta Fica chce novelizáciou základného zákona štátu zdôrazniť, že Slovensko zaručuje individuálne a nie kolektívne práva a slobody. V Ústave SR majú pribudnúť dve nové vety. Podľa prvej SR „zaručuje základné individuálne práva a slobody”. Druhou zmenou malo byť doplnenie článku 34 o vetu, že „SR uznáva len princíp individuálneho výkonu práv osôb patriacich k národnostným menšinám”. Pri definitívnom júnovom hlasovaní o návrhu bude na jeho schválenie potrebných až 90 hlasov. Autori novely, Marek Maďarič a Róbert Madej (Smer-SD), v dôvodovej správe tvrdia, že vládna politika Maďarskej republiky, najmä od nástupu súčasnej vlády Viktora Orbána podniká voči Slovensku znepokojujúce kroky, ktoré sa dotýkajú našich životných záujmov a majú charakter exteritoriálnych účinkov. „Je nevyhnutné, aby SR na ne reagovala adekvátnym spôsobom,” upozornili. V novej maďarskej ústave, ktorá vstúpi do účinnosti 1. januára 2012, sa okrem iného uvádza, že Maďarsko nesie zodpovednosť za osud Maďarov žijúcich mimo jeho hraníc a podporuje uplatnenie ich kolektívnych práv a vytvorenie ich kolektívnych samospráv. „Tieto ustanovenia o podpore kolektívnych práv Maďarov žijúcich v zahraničí musíme vnímať kriticky,” tvrdia poslanci Smeru-SD. Opierajú sa pri tom aj o medzinárodné právo, ktorého tzv. kolektívne práva menšín nepozná. „Ľudské práva majú v medzinárodnom práve všeobecne uznávaný individuálny charakter a koncepcia kolektívnych práv sa nepresadila ani v Európe ani inde a nenašla si miesto v žiadnom ľudskoprávnom dokumente OSN, Rady Európy, OBSE alebo EÚ,” argumentujú. Myslia si preto, že po schválení novej maďarskej ústavy už nestačí zo strany Slovenska len deklarovanie, že odmietame uplatnenie

právných noriem akéhokoľvek štátu na území SR, ktoré by zasiahlo do nášho ústavnoprávneho poriadku. „Právna odpoveď na nový ústavný stav v Maďarsku je pre Slovenskú republiku nevyhnutnosťou,“ tvrdia Maďarič a Madej.

SR na summite premiérov V4 ukončí svoje ročné predsedníctvo

31. mája 2011 - (TASR)

Summit predsedov vlád Vyšehradskej štvorky v Bratislave zavíši ročné predsedníctvo Slovenska v tomto zoskupení. Vo štvrtok 16. júna sa spoločne stretnú Iveta Radičová (SR), Petr Nečas (ČR), Viktor Orbán (MR) a Donald Tusk (PR). Premiéri budú rokovať o spolupráci krajín V4 v rôznych oblastiach a vyhodnotia plnenie ročného programu predsedníckej krajiny. Neobídu ani otázky súvisiace s členstvom jednotlivých krajín v EÚ. Slovensko predsedá V4 od 1. júla minulého roka do konca júna. Rotujúci post prevezme od neho Česká republika. Predchádzajúce stretnutie šéfov exekutív vyšehradskej skupiny sa uskutočnilo 15. februára v Bratislave. Na rozšírený summit, ktorý sa konal pri príležitosti 20. výročia vzniku tohto regionálneho združenia stredoeurópskych štátov, pricestovali aj nemecká kancelárka Angela Merkelová, rakúsky kancelár Werner Faymann a ukrajinský premiér Mykola Azarov. História Vyšehradskej štvorky sa začala písať v severomaďarskom mestečku Vyšehrad (Visegrád) na Dunaji. Prezidenti Václav Havel (ČSFR), Lech Walesa (Poľsko) a premiér József Antall (Maďarsko) tam podpísali 15. februára 1991 deklaráciu o úzkej spolupráci troch krajín na ceste k európskej integrácii.

Koncert venovaný pápežovi maďarským prezidentom

27. mája 2011 - (TKKBS.SK)

V piatok o 18. hodine sa v aule Pavla VI. vo Vatikáne uskutočnil koncert vážnej hudby, ktorý venoval maďarský prezident Pál Schmitt pápežovi Benediktovi XVI. Koncert sa konal pri príležitosti 200. výročia narodenia skladateľa Franza Liszta a súčasného európskeho predsedníctva Maďarskej republiky. Skladby tohto skladateľa a klavírneho virtuóza zazneli v podaní Maďarského národného orchestra, Národného speváckeho zboru a sólistu Istvána Horvátha, pod taktovkou svetoznámeho maďarského klaviristu, skladateľa a dirigenta Zoltána Kocsisa. V programe koncertu bol Slávnostný pochod, ktorý Ferenc Liszt zložil v roku 1849 pri príležitosti stého výročia narodenia Johana Wolfganga Goetheho, Ave Maria a 13. žalm, zhudobnený Lisztom počas rokov pobytu v Tivoli a v Ríme. Pred samotným koncertom sa Svätý Otec osobne stretol v jednej zo sál Auly Pavla VI. s prezidentom Maďarskej republiky. Po skončení koncertu Benedikt XVI. vo svojom príhovore k všetkým prítomným pripomenul pozadie vzniku a obsah jednotlivých diel Franza Liszta, predvedených na koncerte. Osobitne pripomenul 13. žalm, ktorým autor vyjadril svoju hlbokú vieru. Ako hovorí Svätý Otec, „Je to žalm, v ktorom sa modliaci nachádza v ťažkej situácii, je obklúčený nepriateľom, a cíti sa opustený Bohom. Toto vyjadruje slovami „Dokedy Pane?“, ktoré štyrikrát zaznejú v speve tenoristu. Je to zvolanie človeka a celého ľudstva, ktoré cíti ťažobu zla existujúceho vo svete. Lisztova hudba nám sprostredkuje precítenie tejto ťažoby a úzkosti. Avšak Boh neopúšťa. Vie to žalmista a vie to aj Franz Liszt ako muž viery. Z tejto úzkosti sa rodí plná dôvera, ktorá vedie k radosti. „Moje srdce sa teší z tvojej pomoci. Budem spievať Pánovi, že ma zahŕňa dobrodeniami.“ V tomto momente sa Lisztova hudba premieňa: tenor, chór a orchester intonujú hymnus plnej dôvery v Boha, ktorý nikdy nezradí, nikdy nezabúda a nikdy neopúšťa.“ Na záver svojho príhovoru Benedikt XVI. dodal, že „veľký maďarský hudobník sa

tento žalm viac modlil ako komponoval, alebo lepšie povedané, modlil sa ho skôr ako ho skomponoval.“

Bryndzové halušky prišli navariť aj Maďari a Chorváti

29. mája 2011 - (SITA)

Slovenské bryndzové halušky prišli do Terchovej navariť aj Maďari a Chorváti. Sedemnásť ročník Majstrovstiev sveta vo varení a jedení bryndzových halušiek prilákal v sobotu 33 súťažných družstiev. Napriek vytrvalému dažďu ich prišlo do Jánošíkovho rodiska povzbudiť vyše päťtisíc ľudí z celého Slovenska. V súťažili štvorčlenných družstiev išlo nielen o rýchlosť, ale najmä o chuť. Jeden z tímu halušky varil, ostatní udržiavali oheň, poriadok a pripravovali škvarky. Z dvoch kilogramov zemiakov musel kuchár pripraviť 3,5 kila chutných bryndzových halušiek. Rozhodcovia fajšmekri bodovali okrem rýchlosti prípravy a chute halušiek aj čistotu pracovného priestoru, prípadné poranenia pri strúhaní zemiakov či dodržanie váhy už hotových halušiek. „Naozaj dobré bryndzové halušky by mali byť nie veľmi veľké, nie veľmi tvrdé a dá sa povedať, že by mali obsahovať dosť bryndze. A hlavne by nemali byť prihorené škvarky,“ hovorí riaditeľ pretekov Milan Holák. Haluškový šampionát sa musel presťahovať z Tureckej do Terchovej po 16 úspešných ročníkoch. Starostovi a poslancami stredoslovenskej obce Turecká podľa organizátorov nevyhovoval tradičný termín na prelome mája a júna, s odvolaním sa na lepšie počasie im ponúkli iné - júlové a augustové termíny. Majstrovstvá sveta sa vypracovali postupne z dedinskej súťaže založenej miestnym krčmárom na populárne medzinárodné podujatie. Od roku 1999 všetkých 16 doterajších ročníkov majstrovstiev sveta hostila Turecká. „Mne je to zvlášť ľúto, lebo ja som obyvateľ Tureckej. Ale myslím si, že je to pre nás, ako pre občianske združenie len prínosom. Pretože v Tureckej sme mali dosť „také“ podmienky, tam sa veľmi akcie neorganizujú, tu v Terchovej je to predsa len lepšie,“ povedal predseda občianskeho združenia Halušky Turecká Ivan Makovník.

Prieskum: Voľby by vyhral Smer, zostavil by sám vládu

31. mája 2011 - (SME.SK)

Ak by sa parlamentné voľby konali v máji, vyhrala by ich strana Smer s viac ako 47 percentami hlasov. Smer by získal 80 poslaneckých kresiel a mohol by sám zostaviť vládu. SDKÚ by ako najsilnejšia zo strán súčasnej koalície získala približne 12 percent hlasov. Vyplýva to z prieskumu agentúry Focus, ktorý sa uskutočnil v máji na výberovej vzorke 1049 respondentov. KDH by získalo približne 9 percent hlasov, nasledovala by SNS s viac ako 8-percentnou podporou. Do parlamentu by sa dostali aj Most-Híd so šiestimi a SaS približne piatimi percentami hlasov. SMK ani HZDS by päťpercentnú hranicu potrebnú na vstup do parlamentu neprekročili.

Majú vedieť lekári po maďarsky alebo pacienti po slovensky?

26. mája 2011 - (PRAVDA)

Pre jazyk ide na juhu Slovenska niekedy o život. „Často prídu pacienti, ktorí nevedia po slovensky. My s doktorkou zas nevieme po maďarsky,“ hovorí zdravotná sestra **Olga Raučinová** z detskej nefrologickej ambulancie v Nových Zámkoch. Dorozumievajú sa rukami, nohami a zostáva im len dúfať, že pacient porozumel radám a upozorneniam. Lekárka

ich po vypísaní správy potom požiada, aby vo svojom okolí oslovili lekára, ktorý im to preloží. Podľa Raučinovej by sa tlmočníci, ktoré pôvodne navrhovala novela zákona o menšinách, aj zišli, ale zároveň sa pýta, kto ich zaplatí. Zadlžené nemocnice? „Budú schopní prísť okamžite v akútnych prípadoch? Bude mať každá ambulancia svojho?“ kladie sestrička ďalšie otázky, na ktoré nečaká odpovede. S jazykovou bariérou sa stretáva ešte častejšie odvtedy, čo v okolitých nemocniciach zrušili pre nedostatok peňazí oddelenia a do Nových Zámok začali chodiť aj pacienti zo vzdialenejších miest, ktorí ovládajú len maďarčinu. Napríklad zo Štúrova. „Ostávajú dokonca nemilo prekvapení, že tu v Nových Zámokoch sa nájde niekto, kto nevie po maďarsky,“ hovorí sestrička. Myslí si, že najväčší problém je v tom, „či niekto chce, alebo nechce ovládať jazyk krajiny, v ktorej žije“. Množstvo pacientov, ktorí vedú len po maďarsky, majú aj v nemocnici v Lučenci. Na zmeny súvisiace s prijatím nového zákona sa však nijako špeciálne nepripravujú. „Toto nie je podľa nás otázka dňa. Kvôli nedorozumeniu u nás doteraz nedošlo k žiadnym problémom. Ak sa niekedy u nás objaví pacient, ktorý vie len po maďarsky, vždy sa v personáli nemocnice nájde človek, ktorý sa s ním dohovoria v maďarčine,“ hovorí riaditeľ Július Höffer. Zdôraznil, že prepúšťacie správy určite nebudú písať dvojjazyčne. „Skôr v nich popri slovenčine používame medicínsky zaužívanú latinčinu,“ dodal Höffer.

Maďarský jazyk rozvíril vody... Na pohotovosti sa pohádali s lekárkou

2. júna 2011 - (TV JOJ)

Namiesto vyšetrenia v ambulancii lekárskej služby prvej pomoci v **Nových Zámokoch došlo k slovnej prestrelke. A to poriadne ostrej!** Nešlo však o hádku kvôli diagnóze aj keď mladého pacienta z Nesvád už tri dni trápili vysoké horúčky. Lekárka latisnkoamerického pôvodu a pacient, ktorý rozprával po maďarsky, nenašli spoločnú reč. Najmä keď sa do toho zamiešal chlapcov otec, tlmočník... „**Nechápete, že nevie rozprávať po slovensky.** Ja som prišiel ako tlmočník, lebo aj v parlamente hovoria, že každý môže zobrať tlmočníka,“ vysvetľuje otec pacienta. „Ja som jej hovoril, že buďte taká dobrá, on je chorý a nie, aby sme rozprávali, kto vie maďarsky a kto slovensky. Ja som začal tak nahlas rozprávať, lebo človek je už nahnevany... **Nepatrí tam hentá ženská, ja by som ju kopol, nech ide tam, domov, jak sú ťavy,**“ rozčúlil sa nad jednaním lekárky. Aj napriek tomu, že napokon sa lekárka po nedorozumeniach podujala pacienta vyšetriť, otec ho vyzdvihol a odviezol na pohotovosť v nemocnici. Podľa sestričky v ordinácii lekárky bol vulgárny otec. „**Škaredo ju urážal, dokonca na jej farbu pleti. Ona je z Panamy...**“ A ako reagovala lekárka? Pozrite si videoriport:

<http://udalosti.noviny.sk/z-domova/01-06-2011/madarsky-jazyk-rozviril>

[-vody-na-pohotovosti-sa-pohadali-s-lekarkou.html](#)

Budapešť kritizuje novelu slovenského jazykového zákona

31. mája 2011 - (SITA)

Maďarsko malo v súvislosti so slovenskou novelou veľké očakávania. Výslednou podobou zákona je však sklamanie. Maďarská vláda v utorok kritizovala novelu slovenského jazykového zákona, ktorý je podľa nej vo viacerých ohľadoch „krokom vzad“. Ako sa uvádza v stanovisku vládneho úradu pre národnú politiku, Maďarsko malo v súvislosti so slovenskou novelou veľké očakávania, no výslednou podobou zákona je sklamané. Hoci novela slovenského jazykového zákona má aj pozitívne aspekty, prispieva „k zachovaniu neistoty“ v otázkach týkajúcich sa maďarskej menšiny a prispieva k „atmosfére strachu“. Hlavným problémom pre maďarský úrad pre národnú politiku je to, že zákon štátu viaceré opatrenia

prospievajúce menšinám iba umožňuje, no neukladá. Maďarsko je podľa úradu „hlboko sklamané” aj tým, že zákon neukladá miestnym úradom v obciach s vysokým podielom menšinového obyvateľstva zamestnať pracovníka hovoriaceho jazykom menšiny. Maďarsko je podľa tohto vyhlásenia pripravené na ďalší konštruktívny dialóg so slovenskou vládou, ktorého cieľom by malo byť zaistenie dodržiavania menšinových práv. Novela slovenského jazykového zákona, ktorú predkladal podpredseda vlády pre ľudské práva a národnostné menšiny Rudolf Chmel a parlament ho schválil koncom mája, vyžaduje na priznanie dvojjazyčného statusu prekročenie 15-percentnej hranice podľa výsledkov v dvoch po sebe nasledujúcich sčítaniach ľudu. Doteraz bola táto hranica 20-percentná. Na odňatie dvojjazyčnosti bude po novom potrebné, aby podiel príslušníkov národnostných menšín v obci tri razy po sebe klesol pod 15 percent, čo prostredníctvom pozmeňujúceho návrhu presadili poslanci zo skupiny Obyčajní ľudia. Obyčajní ľudia tiež dosiahli, aby zabezpečenie komunikácie v menšinových jazykoch nebolo v zdravotníckych zariadeniach a zariadeniach sociálnych služieb povinné, ale len dobrovoľné.

Maďarsko kritizovalo slovenský zákon o jazykoch menšín

31. mája 2011 - (TASR)

Sklamanie v súvislosti s novelou slovenského zákona o používaní jazykov národnostných menšín vyjadril dnes odbor pre národnú politiku na ministerstve verejnej správy a spravodlivosti v Budapešti, ktorý ho označil za „krok späť”. Informoval o tom maďarský server hirado.hu. „Maďarsko pristupovalo k novele zákona o používaní jazykov národnostných menšín s veľkým očakávaním. Slovenský parlament prijal 25. mája novelu tohto zákona, ktorý je v niekoľkých ohľadoch pozitívny, naďalej však vzbudzuje pochybnosti, pretože v mnohých prípadoch sa odvoláva na možnosti, a nie na povinnosti v súvislosti so zabezpečením používania jazykov národnostných menšín,” uviedol odbor vo vyhlásení. Podľa odboru znamená viacero bodov novely krok späť v porovnaní s doterajšou praxou a zachováva také body, ktoré používateľov jazykov národnostných menšín privádzajú do nevýhodnej situácie, citoval server hirado.hu. „S hlbokým sklamaním” prijal odbor informáciu o tom, že na základe pozmeňujúceho návrhu z novely vypadla povinnosť zdravotníckych zariadení mať tlmočníka alebo zamestnanca ovládajúceho menšinový jazyk. Odbor ďalej podľa servera zdôraznil, že je aj v záujme Slovenska, keď budú príslušníci národnostných menšín môcť používať svoj materinský jazyk na základe základných ľudských práv a medzinárodne platných predpisov.

Strach z Maďarov opäť zvíťazil

30. mája 2011 - (ANDREJ DORIČ - AKTUALITY.SK)

Zákon o jazyku menšín prešiel zosekaný a niektoré problémy iba odsúva do budúcnosti. Svedčí o malosti našich politikov a zažratom nacionalizme aj v radoch koalície. V prvom rade schválený zákon odsunul do budúcnosti strach nacionalistov z toho, že by nedajbože pribudol nový maďarský (Rusínov sa nacionalisti neboja, tí sa žiaľ pekne asimilujú a Rómov radšej nespomínajú) nápis pri nejakej dedine na južnom Slovensku. Nápis v obci pribudne len ak bude Maďarov viac ako 15 percent dva sčítania po sebe. Teda v tomto roku a o desať rokov. Nápis naopak zmizne ak Maďarov bude menej ako 15 percent až tri sčítania po sebe. Čo bude s našimi Maďarmi o desať či dvadsať rokov nikto nevie presne predpovedať. Ale dá sa predpokladať, že ich počet bude klesať, či už prirodzenou asimiláciou v zmiešaných manželstvách, sťahovaním sa za prácou na sever Slovenska alebo odchodom do zahraničia a

to nielen Maďarska. Prijalo sa rozšírenie používania menšinových jazykov v úradnom styku. Maďari si nebudú musieť všetko prekladať do slovenčiny, ale písať žiadosti v rodnom jazyku. Na juhu Slovenska to problém nebude. Inde si úrady asi zabezpečia prekladateľa. Pre nacionalistov je to problém. Pre normálnych ľudí len trocha práce navyše a ústretové gesto k menšinám. **Dvojazyčné by mali byť aj rodné či úmrtné listy.** Prečo nie? Ved' na každom výrobku máte dnes viac ako 10 jazykov a firmy to radi robia, aby získali viac zákazníkov. Na Slovensku by to mal byť len malý ústupok k tomu, aby sa tu cítili menšiny ako doma, a nie ako podradní občania. Dvojazyčné budú aj nápisy na železničných stanicach. Ak cestujem po južnom Slovensku som rád, ak vidím aj maďarský nápis obce a vôbec ma to nevyrušuje. Ak boli názvy dvojazyčné na cestách prečo nie aj tu? Ale opäť sa prejavila malosť našich politikov. Slovenský nápis musí byť prvý a väčší. To, aby si Maďari nemysleli, že sú rovnoprávni s nami väčšinovými Slovákami. Pokiaľ by mali naši politici hlavy otvorené, tak by možno schválili aj dobrovoľnú výučbu maďarčiny na školách na juhu Slovenska. O povinnej sa neodvážim ani uvažovať. I keď vo Fínsku sa všetci Fíni učia povinne švédštinu lebo majú ani nie 10 percentnú švédsku menšinu. A to ich Švédi dlhé stáročia okupovali. Takže istá paralela s nami tu je. Lenže Fíni sú veľkorysejší. Som zvedavý koľko žiakov by sa na taký nepovinný predmet prihlásilo. Ale možno by ich bolo dosť. Dvojazyčnosť totiž nie je na škodu, I keď maďarčina nie je svetový jazyk. Ale v strednej Európe sa hodí. V zákone neprešlo povinné zabezpečenie komunikácie v jazyku menšín v nemocniciach. Bude len dobrovoľné. Opäť, v nemocniciach na juhu Slovenska sa vždy nájde lekár či sestrička, ktorí sa dohovoria s babičkou, ktorá nevie po slovensky. A dobrovoľne. Ak niekto nemá ochotu sa dohovoriť, nepomôže mu ani zákon. Načo takú vec riešiť zákonom? **Neviem si predstaviť, že príde chorý Maďar do nemocnice kde je len slovenský lekár a bude trvať na komunikácii v maďarčine. Chce byť liečený a nie sa hádať.** Na obecných rokovaníach zákon dovoľí používať aj menšinový jazyk, ale len so súhlasom všetkých. V poriadku, i keď to sa už dávno deje. V obci kde je 99 percent Maďarov sa rokuje po maďarsky. Ak sú poslanci tolerantní tak kvôli jednému či dvom Slovákom rokujú aj po slovensky. Ak nie, je to vizitka ich obmedzenosti. Napokon zákon nezrušil hlúpe pokuty za jeho nedodržanie. A reči poslancov Smeru, ktorí sa zmenili na ultranacionalistov horších ako Slotovci sa komentovať ani neoplatí. Názory, že tento zákon utvorí na južnom Slovensku jazykové geto či bude diskriminovať Slovákov sú scestné. Rozumný Maďar na Slovensku sa po slovensky naučí, už len kvôli uplatneniu v práci. Kto sa štátny jazyk nenaučí je to jeho voľba. Načo ho k tomu nútiť?

Čaplovič: Jazyková novela pomáďarčí juh Slovenska

29. mája 2011 - (AKTUALNE.SK)

Novela zákona o jazykových menšinách, ktorá prešla tento týždeň v parlamente, vytvára predpoklady pre pomáďarčovanie slovenského juhu. Slováci sú na južnom Slovensku diskriminovaní už teraz. Vyhlásil to podpredseda strany Smer-SD Dušan Čaplovič v diskusnej relácii televízie Markíza Na telo. Novela jazykového zákona, ktorú odklepla Národná rada, prináša zmenu percentuálneho kvóra na to, aby príslušníci národnostnej menšiny mohli vo svojom trvalom bydlisku používať materinský jazyk. Percento sa zníži z 20 na 15 percent. Šéf strany Most-Híd Béla Bugár hovorí, že parlament prijal rozumný kompromis. A to aj napriek tomu, že jeho strana chcela znížiť kvórum na desať percent. Opozícia zmenu kritizuje. Podpredseda najsilnejšej parlamentnej strany Smer-SD Dušan Čaplovič je presvedčený, že slovenskí občania na juhu krajiny budú diskriminovaní. „Táto novela zakonzervováva daný stav, vytvára predpoklady pre ďalšie pomáďarčovanie slovenského juhu. Na druhej strane vytvára predpoklady pre pokračujúcu diskrimináciu slovenských občanov, ktorí neovládajú maďarský jazyk. Vieme, ako to funguje v Komárne, tam sú vážne problémy,“ vyhlásil

Čaplovič v diskusnej relácii. Podľa Čaploviča novela vytvorí mikroregióny, v ktorých sa bude hovoriť iba po maďarsky. Opozičník je presvedčený, že už v súčasnosti sú Slováci žijúci na juhu diskriminovaní. Čaplovič hovorí, že poriadok v tejto oblasti môže nastoliť novelizácia ústavy. Chcel by, aby každý občan Slovenska ovládal oficiálny jazyk a používal ho v oficiálnom styku a občania národnostných menšín by mohli používať svoj materinský jazyk v súkromí. „To je vyváženie práv a povinností,” povedal Čaplovič. „Viete, keď povieme, že každý musí ovládať oficiálny jazyk, tak podaktorí poslanci v parlamente, a ešte aj zo SNS, by museli ísť na preskúšanie,” zareagoval na to Béla Bugár. Bugár Čaplovičovi pripomenul, že zákon umožňuje používať popri štátnom jazyku jazyk menšín a najprv sa komunikuje v jazyku štátnom, až potom v menšinovom. „Neexistuje, aby bol niekto diskriminovaný. Ak také niečo sa deje, tak je to výnimka a tú výnimku treba napraviť,” dodal predseda strany Most-Híd.

Chmel by v otázkach národnostnej identity zakázal hlasovanie

30. mája 2011 - (PRAVDA)

„Vždy obdivujem ľudí z väčšiny, ktorí vedia, čo nepotrebuje menšina,” odpovedal podpredseda vlády pre menšiny Rudolf Chmel na margo poznámok čitateľov Pravda.sk, v ktorých ho kritizovali za prílišnú ústretovosť voči minoritám. „V otázkach jej národnostnej identity by som dokonca zakázal hlasovanie, akúkoľvek majorizáciu. Je to priveľmi privátna a citlivá vec na to, aby sa stala predmetom plebiscitu ľudí s veľmi povrchným poznaním jej problému,” povedal. Na margo práv a zákonov pre neheteroexuálne menšiny Chmel uviedol, že „v dlhodobej perspektíve Slovensko takéto zákony bude musieť prijať a politici sa nebudú môcť donekonečna vyhovárať na to, že slovenská verejná mienka ešte nie je dostatočne pripravená”

Slovenský parlament v stredu schválil novelu zákona o jazykoch menšín. Prešiel však len v oklieštenej podobe, ktorú presadili Obyčajní ľudia. Zoznam viacjazyčných obcí sa do roku 2021 nerozšíri napriek tomu, že od júla sa zákonné kvórum zníži z 20 na 15 percent. Na druhej strane padla v koalícii dohoda, že do roku 2031 žiadna obec o viacjazyčný status nepríde. Chmel sa v posledných dňoch stal viackrát terčom slovných útokov. Najprv Igor Matovič z Obyčajných ľudí povedal, že „opičiou láskou” národnostným menšinám viac škodí, ako pomáha, cez víkend si vlnu kritiky vyslúžil aj od predsedu SNS Jána Slotu. Ten ho počas návštevy rómskej osady pri Humennom obvinil, že sa zaoberá „iba maďarskými problémami a hlúposťami, ale na problémy cigánskych spoluobčanov kašle.”

Odpovede Rudolfa Chmela:

<http://spravy.pravda.sk/odpovede.asp?t=CHMEL>

V jazykoch menšín sa podľa Bugára dosiahol rozumný kompromis

28. mája 2011 - (SITA)

Dosiahli sme rozumný kompromis, myslí si predseda Most-Híd a podpredseda Národnej rady SR Béla Bugár o tohtotýždňovom prijatí novely zákona o používaní jazykov národnostných menšín. „Ale nemôžem povedať, že od radosti skáčeme,” dodal. Ako ďalej upozornil v dnešnej diskusnej relácii Slovenského rozhlasu Sobotné dialógy, rozšírenie práv používať menšinový jazyk nijako nekráti práva Slovákov. Pritom počet príslušníkov menšín v obciach klesá. Podobu novely označil za „maximum, čo vedeli dosiahnuť”. Najdôležitejším prínosom

nového znenia zákona je podľa Bugára zníženie kvóra z 20 na 15 percent. Poslanec parlamentu a podpredseda Smer-SD Dušan Čaplovič si myslí, že príslušníkov menšín netrápia jazykové, ale najmä ekonomické a sociálne problémy. Zákon o používaní jazykov národnostných menšín považuje za politickú agendu strany Most-Híd, ktorá je podľa Čaploviča pod tlakom SMK, pričom SMK je zas previazaná na maďarského premiéra Viktora Orbána. Novelu z dielne podpredsedu vlády pre ľudské práva a národnostné menšiny Rudolfa Chmela (Most-Híd) schválila Národná rada SR v stredu 25. mája hlasmi 78 koalíčných poslancov, platiť by po podpísaní prezidentom Ivanom Gašparovičom mala od 1. júla 2011. Podľa novely zoznam viacjazyčných obcí sa do roku 2021 nerozšíri, a to napriek tomu, že od júla sa zákonné kvórum zníži z 20 na 15 percent. Na druhej strane sa však koalícia po dlhých rokovaníach dohodla, že do roku 2031 žiadna obec o viacjazyčný status nepríde. Novela, o ktorej sa viedla v parlamente dvojdná diskusia, rozširuje právo používať menšinový jazyk v úradnom styku. Okrem iného tiež zavádza pri prehreškoch voči jeho ustanoveniam pokuty od 50 do 2 500 eur. Správne delikty bude prerokúvať Úrad vlády SR, pričom najprv musí upozorniť na nedostatky. Ak sa v danej lehote neudeje náprava, môže pokutovať. V súvislosti s vyhlásením Národnej rady (NR) SR k prijatiu novej maďarskej ústavy Dušan Čaplovič (Smer-SD) tvrdí, že je povinnosťou Slovenska monitorovať aj situáciu v susedných štátoch, pokiaľ sa tam objavujú veci, ktoré smerujú k tomu, aby občanov suverénneho štátu ovplyvňovali politici zo susedného štátu. Nechce, aby sa v budúcnosti stala slovensko-maďarská hranica „volebným korzom“. Niektoré výzvy z Maďarska totiž podľa jeho názoru ohrozujú suverenitu Slovenska. Čaplovič zároveň v diskusii Slovenského rozhlasu pripomenul, že ústavy mnohých štátov hovoria o tom, že každý občan je povinný naučiť sa štátny jazyk a toto slovenskej ústave chýba. „Toto je len politické cvičenie a podľa mňa zbytočné,“ konštatoval k téme vyhlásenia NR SR k novej maďarskej ústave Bugár. Tiež však zdieľa obavy z niektorých zmien vyplývajúcich z vládnej politiky v Maďarsku. Situáciu však podľa lídra Most-Híd treba riešiť keď bude aktuálna. Domnieva sa, že väčšina poslancov, a to aj miestnych zastupiteľstiev, nevie, čo presne je v maďarskej ústave.

Péter Vörös: Maďarov sa netreba báť, ale s nimi spolupracovať

Maďarov sa podľa poslanca NR SR za Most-Híd Pétera Vörösa netreba báť, ale treba s nimi spolupracovať. „Naším záujmom je, aby na Slovensku vládla normálna, priateľská atmosféra a aby sa vytvoril rovný partnerský vzťah medzi Slovákami a tu žijúcimi národnosťami. Pretože takto je to ľudské a pre nás prirodzené,“ uviedol dnes pre agentúru SITA Vörös. V Národnej rade Slovenskej republiky už podľa neho býva zvykom, že otázky, ktoré sa akýmkoľvek spôsobom týkajú národnostných menšín na Slovensku, vyvolávajú hysterické reakcie hlavne opozičných poslancov. „Opozícia naďalej zneužíva túto príležitosť na rozdúchavanie vášní a šírenie nenávisťi. Robí to aj tým, že sa snaží zavádzať o jednotlivých ustanoveniach zákona a silou mocou sa snaží presviedčať verejnosť o tom, že zákon uprednostňuje jazyk národnostných menšín pred štátnym jazykom,“ upozornil Vörös. To je však podľa neho jednoznačné klamstvo a zavádzanie. „Tento zákon nesmeruje proti nikomu. Tento zákon má jeden jediný účel: Tam, kde žije určitý počet príslušníkov národnostnej menšiny, umožniť používať aj jazyk národnostnej menšiny v úradnom styku,“ dodal. Vörös upozornil, že najviac sa pri prerokovávaní zákona hovorilo o jeho zbytočnosti a nepotrebnosti, pretože existujúce zákony dostatočným, ba nadštandardným spôsobom upravujú používanie jazykov menšín. „To, či doterajšia právna úprava dostatočným spôsobom zabezpečovala menšinám žijúcim na území Slovenskej republiky možnosť používať svoj jazyk v úradnom styku a na verejnosti, môžu potvrdiť len samotní príslušníci týchto menšín. Oni totiž najviac pociťujú túto potrebu a nie opoziční poslanci. Keď niekto vyhlási, že tento zákon je zbytočný, tak hovorí aj to, že národnostné menšiny na Slovensku sú zbytočné,“ povedal Vörös. Podľa neho bolo by

žiaduce, keby už niekto jasne povedal, čo je vlastne „štandard“ v oblasti jazykových práv. „Takýto „štandard“, spoločná legislatíva, ani smernica, ktorá by sa týkala tejto problematiky totiž v Európe okrem Európskej charty regionálnych a menšinových jazykov neexistuje. Aj Charta znamená len odporúčanie, z ktorého si každý jeden štát dá také predsavzatia, ktoré považuje za vhodné. V jednotlivých členských štátoch existujú len lepšie a horšie príklady na riešenie používania jazykov,“ uviedol. Podľa neho je mnoho príkladov, keď legislatíva daného štátu ide vysoko nad rámec slovenskej legislatívy, či už ide o Fínsko v prípade švédskej menšiny, Španielsko v prípade Kataláncov, Taliansko v prípade Nemcov v Južnom Tirolsku. „Samozrejme, slovenská právna úprava nie je najhoršia v Európe. Ale komu za to môžeme vďačiť? Tieto pozitívne zákony a právne úpravy sa prijali za prvej a druhej Dzurindovej vlády,“ dodal. Ak by Slováci boli diskriminovaní na národnostne zmiešaných územiach, ako niektorí tvrdia, tak by podľa Vörösa národnostné menšiny pri sčítaní obyvateľov neboli vystavené hrozbe, že ich počet všade klesá. „Ich počet totiž výrazne klesol aj pri poslednom sčítaní, a o tom sa veľmi málo hovorí. Napríklad v prípade maďarskej menšiny bol medzi počtom podľa sčítaní v roku 1991 a 2001 rozdiel až 47 000 ľudí. Je to obrovské číslo a obávame sa, že teraz to môže byť ešte horšie,“ zdôraznil. Podľa neho spoločným záujmom by malo byť, aby si národnostné menšiny na Slovensku zachovali svoju identitu, svoju kultúru, aby mohli bez obáv používať a pestovať svoj jazyk.

Vladimír Maňka: EP sa bude v júni zaoberať novou maďarskou ústavou

Európsky parlament sa bude podľa europoslancu Vladimíra Maňku (Smer-SD) na blížiacom sa júnovom plenárnom zasadnutí v Bruseli zaoberať novou maďarskou ústavou. Ako uviedol dnes pre agentúru SITA Maňka, maďarské opozičné strany, ako aj maďarské, európske a medzinárodné mimovládne organizácie, európske a medzinárodné orgány ako Benátska komisia, osobitní spravodajcovia OSN, predstavitelia vlád a parlamentov členských štátov a dokonca aj generálny tajomník OSN vyjadrili vážne obavy, pokiaľ ide o postup, ktorý bol pritom použitý, a zlučiteľnosť navrhovaného textu ústavy so základnými právami a zásadami právneho štátu a demokracie, ktoré sa zakladajú na vhodnej kontrole a vyvážení a na ochrane menšín pred dominanciou väčšiny. „Tieto hodnoty tvoria základ Európskej únie, pretože sú všeobecnými ústavnými princípmi, ktoré sú spoločné pre všetky členské štáty a v prípade ktorých sa EÚ musí snažiť, aby boli v Európe rešpektované, chránené a presadzovali sa,“ zdôraznil Maňka. Novú ústavu schválil maďarský parlament 18. apríla 2011. Maďarský prezident ju podpísal 25. apríla. Ústava má vstúpiť do platnosti 1. januára 2012.

Slovensko odmieta exteritoriálne účinky maďarskej ústavy

27. mája 2011 - (SITA)

Slovenský parlament odmieta exteritoriálne účinky maďarskej ústavy či iných zákonov a uznáva len práva získané na individuálnom základe. Vyhlásenie s takýmto obsahom dnes na základe návrhu koalíčných poslancov z ústavnoprávneho výboru prijala Národná rada SR 75 hlasmi koalíčných zákonodarcov. Z vyhlásenia na návrh nezaradeného poslanca Igora Matoviča vyškrtli vetu o tom, že parlament prijatie maďarskej ústavy berie na vedomie. Snemovňa reagovala na prijatie novej maďarskej ústavy, v ktorej sa uvádza, že Maďarsko nesie zodpovednosť za osud zahraničných Maďarov a chce podporovať ich úsilie o uplatňovanie kolektívnych práv. Nový ústavný text južného suseda, ktorý má platiť od roku 2012, tiež vytvára priestor na priznanie volebného práva zahraničným Maďarom. Vlastné, ostrejšie znenie vyhlásenia predložili aj poslanci za Slovenskú národnú stranu (SNS), plénum ho však odmietlo. Podľa neschváleného návrhu mala Národná rada Slovenskej republiky

vyjadriť „rozhorčené, odmietavé stanovisko nad sériou protislovenských aktov a exteritoriálnej legislatívy narušujúcej zvrchovanosť SR“, „ostrý protest proti nemiestnym opakujúcim sa výrokom predstaviteľov Maďarska proti suverenite Slovenska“, „principiálne odmietavé stanovisko k snahám o historický revizionizmus“ a „dôrazný apel na dodržiavanie medzinárodných zmlúv.“ Národníari chceli tiež maďarské národné zhromaždenie vyzvať, aby zrušilo alebo upravilo zákony, ktoré sa dotýkajú zvrchovanosti okolitých krajín a uviedlo ústavu do súladu s demokratickými európskymi princípmi a tradíciami.

Ján Slota: Vyhlásenie NR SR „podlieza Budapešti“

27. mája 2011 - (AKTUALITY.SK / TASR)

Národná rada SR dnes prijala koalíčné vyhlásenie k maďarskej politike, ktoré je však vágne, nič nerieši, „maximálne tak podlieza Budapešti“. Takto komentoval Ján Slota vyhlásenie k maďarskej ústave, ktoré dnes prijal parlament. „Dúfam len, že občania Slovenskej republiky budú pozorne vnímať meno každého poslanca Národnej rady SR, ktorý zaň zahlasoval, a budú od neho žiadať zodpovednosť za to, čo v budúcnosti spôsobí a ako sa ďalej budú rozvíjať po Slovensku chápadlá Budapešti,“ zdôraznil Slota. „Trvám na tom, že návrh vyhlásenia SNS bol komplexnejší, analyzoval i konkrétne riešil a čistil slovensko-maďarské vzťahy, napriek tomu parlament neodsúhlasil ani len to, aby sa o našom návrhu hlasovalo,“ dodal. Prijatie koalíčného vyhlásenia k maďarskej politike vníma SNS podľa predsedu národníarov ako zradu slovenského parlamentu na slovenskom národe a občanoch Slovenskej republiky. Vo vyhlásení k prijatiu najvyššieho maďarského zákona, ktoré dnes schválila Národná rada SR, sa konštatuje, že slovenský parlament odmieta akékoľvek exteritoriálne účinky maďarskej ústavy. „NR SR ubezpečuje všetkých občanov SR, že na jej území platia a budú platiť výlučne Ústava SR, jej právny poriadok a medzinárodnoprávne záväzky, ktoré prijala Slovenská republika,“ uvádza sa vo vyhlásení, ktoré podporili všetci prítomní koalíční poslanci, opoziční boli proti. Okrem iného dokument potvrdzuje záujem na rozvoji dobrých susedských vzťahov s Maďarskou republikou v duchu moderného európanstva, hodnôt, na ktorých je založená EÚ a Zmluvy o dobrom susedstve a priateľskej spolupráci medzi oboma krajinami. Parlament zároveň potvrdzuje záväzok rozvíjať Slovensko na princípe individuálnych práv ako zvrchovaný štát zaručujúci slobodu a rovnosť pred zákonom všetkým jednotlivcom nachádzajúcim sa pod jeho jurisdikciou. V pôvodnom texte koalíčného vyhlásenia Národná rada SR tiež deklarovala, že berie na vedomie prijatie maďarskej ústavy. Parlament však schválil pozmeňovací návrh nezávislého poslanca Igora Matoviča, ktorý túto formuláciu z dokumentu vypustil. V hre bol aj opozičný návrh vyhlásenia z dielne SNS, ktorého text bol ostrejší. Poslanci ho odmietli. Národníari okrem iného žiadali, aby parlament vyjadril „rozhorčené odmietavé stanovisko nad sériou protislovenských aktov a exteritoriálnej legislatívy narušujúcej zvrchovanosť SR, ostrý protest proti nemiestnym opakujúcim sa výrokom predstaviteľov Maďarska proti suverenite Slovenska, principiálne odmietavé stanovisko k snahám o historický revizionizmus a dôrazný apel na dodržiavanie medzinárodných zmlúv“. SNS chcela tiež vyzvať maďarský parlament na zrušenie alebo úpravu zákonov, ktoré sa dotýkajú zvrchovanosti a suverenity okolitých štátov tak, aby stratili exteritoriálne účinky a platnosť. Maďarskí poslanci mali tiež uviesť svoju ústavu do súladu s demokratickými európskymi princípmi a tradíciami.

R. Rafaj: Nebuďme naivní, veď už dnes u nás platia maďarské zákony

28. mája 2011 - (AKTUALITY.SK)

Kým koalícia nepovažuje maďarskú ústavu za vážnu hrozbu pre Slovensko, SNS je podľa jej podpredsedu Rafaela Rafaja presvedčená, že ide o vážne zasahovanie do našej suverenity s cieľom územnej autonómie Maďarov.

- V čom je maďarská ústava nebezpečná pre Slovensko?

- Nebezpečná je v tom, že prijatím najvyššieho zákona, ktorým sa budú riadiť ústavní činitelia, zadáva podporu pre kolektívne práva, ktoré Slovensko, ani medzinárodné spoločenstvo neuznáva. Ďalej podporuje kolektívne samosprávy, čo je vlastne územná autonómia. Je tam deklarácia o spolupatričnosti celého maďarského národa, to sú tie tézy o 15 miliónovom maďarskom národe, no tentokrát už majú legislatívnu oporu. Ústavné orgány Maďarskej republiky budú môcť pokračovať a prijímať nadstavbové zákony, pretože je tu aj zmienka o možnosti volebného práva pre zahraničných Maďarov. Znepokojujúcim a rovnako neprijateľným je článok R odsek 3, tzv. interpretačné pravidlá, ktoré sa majú vykladať aj s národným krédom, teda niečo, čo je na úrovni preambuly. No nie je to len obyčajná preambula. Týmto ustanovením je obsiahnutá nadväznosť na kontinuitu historickej ústavy, tej, ktorá platila od začiatku 20 - tých rokov v Maďarsku.

- V parlamente ste vystúpili s tým, že nová maďarská ústava nenadväzuje na ústavu z roku 1949? Čo to znamená?

- Oni majú tzv. ústavné vákuum od 19. marca 1944 do 2. mája 1990, je to tam výslovne napísané a to môže spochybnit' garanciu medzinárodných zmlúv a záväzkov, ktoré v tomto období Maďarsko prijímalo. V tomto období boli prijímané napríklad Parížske mierové zmluvy v roku 1947, ktoré usporiadali pomery po II. svetovej vojne, vrátane tých záväzkov a vysporiadaní s bývalým Československom, vrátane hraníc so Slovenskom, ktoré sa vrátili späť na pôvodné miesto. Po Viedenskej arbitráži sme prišli o vyše 10 - tisíc kilometrov štvorcových územia. Viedenská arbitráž bola pritom prijatá v roku 1938, teda v čase, ktorý oni uznávajú. Pýtam sa, či potom platí zmluva o Vodnom diele Gabčíkovo z roku 1977, či platia Štrbské protokoly z roku 1949, ktoré definitívne vysporiadali právne náležitosti občanov, pričom Maďarská republika bola zaviazaná pre tých občanov, ktorí tu zostali a boli nejakým spôsobom postihnutí, aby ich vysporiadala. A samozrejme evokuje to aj na možný výklad na veľké Maďarsko, pretože je tam zmienka, že opäť urobia Maďarsko veľkým. Je to veľmi sofistikovaný, rafinovaný a nebezpečný dokument, na ktorý by sme mali nielen my, ale aj okolité štáty primerane reagovať. Verím, že aj medzinárodné spoločenstvo. Napríklad pri volebnom práve je podmienka dlhodobého trvalého pobytu. Samotné Maďarsko dáva trvalý pobyt až po ôsmich rokoch, no je tam výnimka na základe jazykovej alebo historickej príbuznosti. Voči tomu sa ohradzuje napríklad jedno z Bolzanských odporúčaní, ďalej sa tu nerešpektuje suverenity štátu v prípade jeho plnej jurisdikcie nad občanmi, ktorí sa hlásia k menšinám, pretože Maďarsko chce za nich prevziať zodpovednosť. Už v 90 - tých rokoch povedal Ján Čarnogurský, že tzv. Koložvárske zhromaždenie sa snažilo vyňať časť občanov spod pôsobnosti zákonov Slovenskej republiky a mám za to, že teraz to robí samotná Maďarská ústava.

- Vy hovoríte, že kolektívne samosprávy, ako o tom má písať maďarská ústava, sú o územnej autonómii. No má dnes ešte zmysel hovoriť o územnej autonómii, keď Slovensko aj Maďarsko sú členmi Európskej únie?

- Veď tieto požiadavky boli vznesené napríklad vo Vojvodine, ale aj v Sedmohradsku a Rumunsko je členom Únie. A príklad Kosova tiež hovorí, že keď sa prelomí istá bariéra, či už politická, alebo psychologická, tak ten proces je nezadržateľný. A oni sami operujú územnými autonómiami, ktoré sú v Španielsku, v južnom Tirolsku, alebo v iných oblastiach Európy, ktoré však vznikali za iných okolností, ale precedens tu už je. Môžeme vidieť, že Maďarsko dlhodobo sleduje cieľ revízie Trianonu. Najskôr je to prijatie jazykovej zvrchovanosti. Po schválení zákona o jazykoch menšín sa má vytvoriť jazyková homogéna na území. Tam žijúci ľudia budú mať taký komfort, aj čo sa týka jazyka, že odtiaľ je len

krôčik k tomu, aby sa vyčlenili spod platnosti zákonov a utvorili si vlastné, a to je ustanovenie územnej autonómie.

- Ako si vysvetľujete text v ústave, že domovský štát, teda Maďarsko, preberá zodpovednosť za Maďarov žijúcich za hranicami?

- Predošlá textácia bola, že za Maďarov cítia zodpovednosť, čiže bolo to len na takej deklaratórnej, pocitovej báze, ale to, že teraz za nich Maďarsko nesie zodpovednosť, je z gramatickej aj právnej stránky veľmi imperatívny záväzok. Nesú zodpovednosť za vývoj, za ochranu, za práva a keď to sklíbime so zákonom o dvojacom občianstve, nepôjde už len o ochranu menšiny v cudzom štáte, ale o ochranu konkrétnych zahraničných občanov Maďarského štátu. Je tam vysoká pravdepodobnosť, že mnohí požiadajú o takéto občianstvo a tam je to zdvojené aj na tú občiansko - právnu rovinu. Ak by sa tu náhodou vygenerovala nejaká nová kauza Malinová, tak potom by tento prípad dostal úplne inú dimenziu a maďarské orgány by sa mohli dovolávať ochrany cudzích štátnych občanov, čiže sme pri klasickom vyňatí spod jurisdikcie. Mohli by žiadať medzinárodné spoľičenstvo o zásah na území Slovenska. Pôsobnosť práva pritom patrí krajine, v ktorej menšina žije.

- Minister zahraničných vecí Mikuláš Dzurinda vyhlásil, že voči maďarskej ústave máme dostatok politických aj právnych nástrojov a nemusíme sa jej báť. Jeho hlavná výhrada sa týkala volebného práva pre zahraničných Maďarov. Nedramatizujete v SNS, keď hovoríte o maďarskej ústave ako o veľkom nebezpečenstve?

- Odpoviem praktickými ukázkami a faktami. Ak si niekto myslí, že je tu nejaký plot na Dunaji, kde končí pôsobnosť maďarských zákonov, tak je na omyle a je veľmi naivný. Pozrite sa napríklad na krajský zákon prijatý pred desiatimi rokmi, kde sme nevedeli zabrániť, aby tisíce občanov požiadali o maďarský preukaz, nevedeli sme zabrániť, aby Budapešť zbierala na Slovensku údaje o našich štátnych občanoch a nevieme, čo s nimi je a ako sa s nimi ďalej nakladá. Nevieme zabrániť podpore pre deti a rodičov, ktorí dajú svoje deti do škôl s vyučovacím jazykom maďarským a vieme, že takéto prípady sú. Takisto nevieme zabrániť účinkom zákona o dvojacom občianstve, keďže už aj Berényi a ďalší priznali, že požiadali o dvojaké občianstvo a pravdepodobne ho už majú, tak, ako ho má už 7 - tisíc občanov Ukrajiny a 26 - tisíc občanov Rumunska. Čiže vidíme na týchto prípadoch, že exteritoriálna legislatíva je nielen platná, ale aj účinná na našich štátnych občanov a naše orgány tomu nevedia zabrániť.

Dzurinda sa Maďarov nebojí, lebo máme dobré pasy

27. mája 2011 - (ANDREJ KOLESÍK - BLOG.AKTUALNE.CENTRUM.SK)

Absurdností spojených z prijatím zákona o jazykoch menšín je viacero. Do parlamentu prišiel zatlieskať aj maďarský veľvyslanec. Zákon si v stredu schválila vládna koalícia hlasom 78 poslancov v Národnej rade SR. „Som presvedčený, že nás Maďari nemôžu ohroziť,“ tvrdí minister zahraničných vecí Mikuláš Dzurinda. Uviedol aj niekoľko argumentov, napríklad to, že máme dobré pasy, teda že ich bonita je (keďže sme členom EÚ, NATO a Schengenského priestoru) vysoká a preto slovenskí občania maďarskej národnosti nebudú mať dôvod chcieť byť maďarskými občanmi. Skutočne argumenty hodné ministra zahraničných vecí. A keby sme náhodou chceli Dzurindu brať vážne, bonita maďarských pasov z uvedených dôvodov je presne rovnaká. Minister Dzurinda sa pochválil aj dobrými vzťahmi s poprednými európskymi diplomatmi. Vlastne iba s jedným, vysokým komisárom OBSE pre otázky národnostných menšín Knutom Vollebaekom, ktorému sa, ako uviedol v NR SR, zdôveril s problémami medzi Slovenskou a Maďarskou republikou. Vollebaek mu vraj o mesiac odpísal. Asi ho tiež berie vážne. Úbohé postavenie nášho ministra zahraničných vecí potvrdil vo večernej relácii správy a komentáre na STV aj politológ Peter Horváth, ktorý Dzurindu

označil za dobrého politika na domácej scéne, ale slabého diplomata vo svete, ktorý na rozdiel od maďarskej lobby v Bruseli a v USA pre Slovensko nedokázal získať na medzinárodnom poli žiadnych spojencov. Určite s spomeniete, koho nominoval do tejto funkcie za svojej vlády SMER - SD. Ján Kubiš i Miroslav Lajčák sú diplomatmi európskeho formátu. A tí, čo najviac volali po odbornosti dnes tlačia politických nominantov kde sa len dá. Nezabúdajme, že to bol Dzurinda, koho vláda v roku 1999 súhlasila s preletmi dopravných prostriedkov NATO a pridala sa tak k vraždeniu civilistov v Juhoslávii. Dnes by tento minister zahraničných vecí mal hľadať pomoc práve u balkánskych národov, ktoré sú veľkomaďarským revizionizmom ohrozené rovnako ako my. Dzurindove vystúpenie v NR SR obsahovalo aj ďalšie perličky a trvalo dlho, poslanec Číž ho označil za prejav žiaka 9. triedy základnej školy. Pritom to celé stačilo povedať jednou vetou: Chceme vládnuť za každú cenu a národnoštátne záujmy Slovenska sú pre nás nízkou protihodnotou za to, aby sme udržali stranu Most - Híd v koalícii. Iveta Radičová sa rokovania nezúčastnila. Pri dokonaní diela skazy by snáď chýbal už len jej symbolický hlas. Nebolo by prvý krát, čo hlasovala proti slovenským národnoštátnym záujmom, ba dokonca proti slovenskej štátnosti. A možno by zahlasovala aj za nejakú kolegyňu.

A. Heizer prišiel podľa Slotu skontrolovať blbcov z Felvidéku

26. mája 2011 - (TASR)

Najabsurdnejším momentom stredajšieho prerokovania novely zákona o používaní jazykov menších bola podľa predsedu SNS Jána Slotu prítomnosť maďarského veľvyslanca Antala Heizera na balkóne Národnej rady (NR) SR. „Prišiel skontrolovať blbcov z Felvidéku, či poslúchajú Budapešť,“ vyhlásil Slot, ktorý zároveň označil novelu za „nehanebnú“. „Hoci som nepredpokladal, že by ma súčasná vládna koalícia ešte niečím mohla prekvapiť, od niektorých koalíčných poslancov som neočakával, že by mohli zahlasovať za takýto paškvil,“ uviedol predseda SNS. „Sme znechutení aj prístupom strany Smer, ktorej na takomto dôležitom hlasovaní chýbali traja poslanci,“ konštatoval. Podľa Slotu konanie vládnej koalície len potvrdzuje, že sa „snaží vlastizradným spôsobom o maďarizáciu južného Slovenska a na pokyn Budapešti bude skúšať zájsť ešte ďalej“. „Slovensko sa skláňa pod maďarským korbáčom ako za Apónyho čias na prelome 19. a 20. storočia,“ vyhlásil predseda Slovenskej národnej strany. Vládna koalícia sa napokon po dlhých rokovaniach dohodla, jej poslanci 25. mája definitívne 78 hlasmi schválili novelu zákona o používaní jazykov národnostných menších z dielne vicepremiéra Rudolfa Chmela (Most-Híd). **Hlasovanie si na balkóne osobne pozrel aj maďarský veľvyslanec na Slovensku Antal Heizer.** Poslanci Smeru reagovali pokrikmi a piskotom. Výsledná podoba právnej normy, ktorá má byť účinná od 1. júla, je výrazne oklieštená oproti pôvodnému zámeru strany Bélu Bugára. Zmeny spôsobil schválený rozsiahly pozmeňovací návrh nezávislého poslanca Igora Matoviča.

Slota: Spišiak je napojený na maďarskú tajnú službu

7. júna 2011 - (AKTUALNE.SK)

SNS Jána Slotu chce, aby Národný bezpečnostný úrad (NBÚ) opätovne preveril udelenie previerky na prísne tajné policajnému prezidentovi Jaroslavovi Spišiakovi. Spišiak podľa Slotu spolupracoval počas svojho pôsobenia v Slovnafte s maďarskou tajnou službou a táto spolupráca pokračuje. Okrem toho sa má kamarátiť s vrahmi a mafiánmi. Od jedného z nich si mal podľa Slotu „údajne“ zobrať pôžičku tristotisíc korún. Okrem toho mal Spišiak štyrikrát ukradnúť benzín zo služobného auta. Len dvakrát ho pritom mali prichytiť. A nešlo o liter, ale

o dvakrát po päť litrov. Napriek tomu, keď si NBÚ vyžiadal spisy od polície a SIS na Spišiaka, prišli podľa Slotu na úrad len prázdne papiere. Všetko bolo vymazané. „Keď pracoval v Slovnafte, samozrejme, podľa všetkého spolupracoval aj s maďarskou tajnou službou a táto spolupráca možno doteraz funguje,” tvrdí Slota. Podľa neho však podstatné je, že sa Spišiak priznal, že kradol služobný benzín. „Keď hovoril, že je to liter, nebol to liter. Dva razy ho prichytili pri tom, ako kradol päť litrov benzínu a dva razy ho neprichytili, keď kradol ďalší benzín,” tvrdí Slota. Okrem toho mal mať Spišiak dve nehody so služobnými autami, v rokoch 2001 a 2002, ktoré mal zakamuflovať, že sa nestali. „Tibor Pápay, hlava zločineckého gangu v Dunajskej Strede, údajne navštívil pána Spišiaka v Dunajskej Strede, položil mu na stôl tristotisíc Sk, ktoré si údajne Spišiak ponechal. V prípade, že by to chcel Spišiak poprieť, existuje zvukový záznam, ktorý bol odovzdaný aj SIS. Prečo sa toto všetko zamietlo pod koberec?” hovorí Slota. Jedného nájomného vraha, s ktorým sa mal Spišiak podľa Slotu kamarátiť, mal nechať súčasný policajný prezident dokonca chrániť kukláčmi. Blízky vzťah mal mať Spišiak aj s majiteľom pozemku, kde polícia našla zavraždené telá bratov Raiszovcov, podozrivých z vyvraždenia gangu Pápayovcov. Policajný prezident Jaroslav Spišiak sa k iniciatíve Slotu vyjadriť nechcel. „Čo s tým mám ja robiť? Ako mám na to reagovať? Nebudem to nijak komentovať,” zareagoval pre Aktuálne.sk Spišiak. „Policajný prezident sa pozná s nájomným vrahom, kryje chlapíka, ktorý pestuje marihuanu. Na poli tam má pomaličky pohrebisko zavraždených ľudí. A nie je vyšetrovaný, všetko je v poriadku. Mám dojem, že tento štát, resp. ministerstvo vnútra riadi nejaká mafia. Koho chcú, toho obvinia, koho chcú toho neobvinia. Vrah, nájomný hrah, alebo tí, ktorí vrahom pomáhali, sú na najvyšších postoch policajného zboru,” uzavrel Slota.

Galbavý prirovnal debatu v parlamente k mýtom, voči ktorým sa ťažko bojuje

25. mája 2011 - (TASR)

Všetko, čo odznelo v diskusii o vládnej novele zákona o používaní jazykov národnostných menšín, sú mýty, proti ktorým sa ťažko bojuje. Uviedol v závere rozpravy o danej legislatívnej úprave poslanec Tomáš Galbavý (SDKÚ-DS). Parlament rokuje o novele vicepremiéra Rudolfa Chmela (Most-Híd) už druhý deň. V rozprave vystúpila asi dvadsiatka zákonodarcov, v pléne zaznelo množstvo faktických poznámok. Galbavý si uvedomuje, že ide o citlivú a emotívnu tému. Podľa jeho názoru vyslovené podozrenia voči norme sú za hranicou zdravého rozumu. Menšiny sú prezentované ako nepriateľ národa, Galbavý sa však nedomnieva, že by zástupcovia maďarskej menšiny boli zlí vlastenci alebo rozbíjači štátnosti. „Chytiť voliča na nenávisť je ťažšie, ako ho presviedčať, že si má niekoho vážiť a mať ho rád,” tvrdí koalíčný poslanec. Nemyslí si, že schválením normy dôjde k diskriminácii väčšinového národa. Poukázal na to, že nemožno podceňovať inteligenciu menšín, ktorých predstavitelia, ak sa chcú uplatniť na území SR, sa musia naučiť po slovensky. Poslanec Jozef Viskupič zo združenia Obyčajní ľudia (OL) žiadal podporu pre návrh, ktorý dnes predložil jeho kolega Igor Matovič. Bol by rád, keby sa našlo dostatok hlasov naprieč politických spektrom, teda nielen v koalícii, ale aj v opozičných radoch. „Aby sme urobili zadosť snahe tých ľudí, ktorí hovoria, že je potrebná daná úprava,” uviedol. Na margo pozmeňujúceho návrhu poznamenal, že si vybrali zložitejšiu cestu, podrobili ho analýze a dospeli k tomu, že existujú výhrady, ktoré slovenská verejnosť považuje za podstatné. „Snažili sme sa z toho urobiť balík a upraviť normu tak, aby bola prijateľná,” zdôraznil. Opozičný poslanec Ján Senko (Smer-SD) sa domnieva, že OL a poslanci KDH hrajú na pôde parlamentu veľké divadlo, ktorého výsledkom je Matovičov návrh. Úpravy však považuje za „kozmetické”, v duchu predloženého návrhu zákona. „Dokonca status quo, o ktorom hovoríte,

je spôsobom, ktorý v budúcnosti bude zhoršovať postavenie väčšinového obyvateľstva na zmiešaných územiach,” prezentoval svoj názor poslanec Senko.

Maďarsko sa rozlúčilo so zosnulým exprezidentom Mádlom

7. júna 2011 - (MTI - TASR)

Maďarsko sa rozlúčilo s bývalým prezidentom Ferencom Mádlom, ktorý zomrel 29. mája vo veku 80 rokov. Štátny pohreb s vojenskými poctami na cintoríne v hlavnom meste krajiny priblížila v priamom prenose maďarská verejnoprávna televízia MTV. Súčasný najvyšší predstaviteľ krajiny, prezident Pál Schmitt označil vo vystúpení na pohrebe v Budapešti Mádlu za človeka so silným charakterom, za osobnosť, ktorá nielen prostredníctvom vlastného osudu posilňovala národ. Maďarský prezident vyzdvihol aj vzdelanosť, morálnu veľkosť, pripravenosť pomáhať niekdajšej hlavy štátu. Pál Schmitt sa so zosnulým rozlúčil v mene verejnosti a v mene nástupcov mu poďakoval za celoživotné dielo, príkladnosť života a duchovné i morálne dedičstvo, ktoré zanechal. Niekdajší renomovaný vedecký pracovník a uznávaný univerzitný profesor, akademik Ferenc Mádl vstúpil do politiky po spoločenských zmenách v krajine. V období rokov 1990-1993 bol ministrom bez kresla, následne šéfom rezortu školstva a vzdelávania (1993-1994). Za prezidenta krajiny ho zvolili ako nástupcu Árpáda Göncza v roku 2000, na poste hlavy štátu pôsobil do roku 2005. Bazilika sv. Štefana v Budapešti bude dnes večer dejiskom zádušnej sv. omše. Tento obrad priblíži divákovi v priamom prenose televízia Duna TV, obyvatelia Budapešti ho budú môcť sledovať aj na veľkoplošných obrazovkách priamo na námestí pred chrámom.

Zomrel maďarský exprezident Ferenc Mádl

29. mája 2011 - (SITA)

Bývalý maďarský prezident Ferenc Mádl zomrel v nedeľu vo veku 81 rokov. Informoval o tom šéf prezidentskej kancelárie Norbert Kiss. Kondolencie rodine už vyslovila vládna strana Fidesz a jej predseda Viktor Orbán ako aj opozičná Socialistická strana. Mádl bol hlavou Maďarska v rokoch 2000 až 2005. Bol druhým prezidentom Maďarska, pričom na tento post ho nominovala strana Fidesz. Jeho predchodcom bol prezident Árpád Göncz a jeho následníkom László Sólyom. Predtým, v rokoch 1993 a 1994 pracoval Mádl ako minister školstva vo vláde konzervatívneho premiéra Józsefa Antalla.

Ferenc Mádl - Lojálny prezident

4. júna 2011 - (PETER MORVAY - SME)

Druhý demokraticky zvolený prezident Maďarskej republiky po páde komunizmu bránil politiku Fideszu do konca. Vyštudoval právo na budapeštianskej univerzite Loránda Eötvösa, v rokoch 1961 až 1963 študoval medzinárodné právo v Štrasburgu. Pred vstupom do politiky či v prestávkach politickej kariéry bol obľúbeným profesorom, uznávaným odborníkom na medzinárodné súkromné a hospodárske právo. Často prednášal aj na univerzitách vo Francúzsku, Nemecku či v Spojených štátoch. V roku 1993 sa stal riadnym členom Maďarskej akadémie vied. Vydal dvadsať kníh, najmä učebníc, a zbieral medzinárodné uznania, patril napríklad medzi redaktorov hamburskej Medzinárodnej porovnávacej právnej encyklopédie. Vo vláde premiéra Józsefa Antalla v rokoch 1990 až 1993 bol Ferenc Mádl (29. 1. 1931 - 29. 5. 2011) ministrom bez kresla pre oblasť Európy a vedy, súbežne krátko aj

ministrom privatizácie. Ku koncu vlády sa na rok stal ministrom školstva. Výrazne prispel k postkomunistickej transformácii a vytvoreniu nového právneho rámca vedy a školstva i k prispôbeniu maďarského práva k európskemu. V Maďarsku volí prezidenta parlament a opozičné národno-konzervatívne strany. Mádla na tento post prvý raz navrhli v roku 1995. To však ešte nemal šancu proti kandidátovi vládnych strán, prezidentovi Árpádovi Gönczovi. Mádla sa nato stal predsedom konzervatívneho Spolku maďarskej občianskej spolupráce, blízkeho strane Fidesz. Ako sivá eminencia zohral podstatnú úlohu v zblížení strany Viktora Orbána s maloroľníkmi a vzniku prvej Orbánovej vlády v roku 1998. Nová vládna väčšina ho v roku 2000 zvolila prezidentom. Na čele štátu vynikol najmä lojálnou podporou strany, ktorej vďačil za kreslo a nemal výhrady k už vtedy sa prejavujúcim nedemokratickým tendenciám politiky Fideszu. Po odchode z funkcie odišiel do ústrania. Aj v poslednom rozhovore z januára tohto roku však bránil nový mediálny zákon, ktorý vraj v podstate zodpovedá európskym normám. Útoky na zákon v zhode s vládnuou rétorikou vysvetľoval nespokojnosťou s tým, že v Maďarsku ako v jedinej krajine regiónu kresťanské sily získali dvojtretinovú väčšinu v parlamente.

Sociológ Pavel Haulík: SNS a Belousovovej nová strana

si rozdelia súčasný elektorát SNS

25. mája 2011 - (TASR)

Slovenská národná strana (SNS) a nová strana poslankyne Anny Belousovovej si rozdelia súčasných voličov národniarov, prípadne takých, ktorí SNS podporovali v nedávnom čase a dnes sú nerozhodnutí. Bolo by prekvapivé, keby niektorá z nich začala získavať aj voličov iných strán. Pre TASR to povedal sociológ Pavel Haulík, podľa ktorého bude pri tomto delení nová strana Anny Belousovovej v nevýhode. „Nemyslím si, že sa bude opakovať presne scenár z roku 2001, keď vznikli dva subjekty približne rovnakej váhovej kategórie z hľadiska preferencií,” povedal Haulík. „Tentoraz značka SNS, ktorá ostane Jánovi Slotovi zohrá významnejšiu úlohu,” dodal. Keďže však súčasné preferencie SNS len tesne prekračujú hranicu zvoliteľnosti, konečný výsledok môže byť rovnaký ako v roku 2002, keď sa obidva národniarske subjekty nakoniec do parlamentu nedostali. Haulík neočakáva, že nová strana Anny Belousovovej dokáže osloviť aj voličov mimo tradičného elektorátu SNS. „Skúsiť to môže, ale šanca uspieť je malá. Pani Belousovová je príliš jednoznačne spätá s SNS a politikou SNS, ktorej možno pripísať skutočnosť, že SNS dnes má existenčné problémy, respektíve, že sa dostala do rizikového pásma,” dodal sociológ. „Predpoklad, že by si potenciálni voliči dokázali pani Belousovovú vyseparovať z obrazu SNS, je malý,” povedal s tým, že šanca novej strany podľa neho nie je väčšia, ako mali Konzervatívni demokrati Slovenska, ktorí sa oddelili od KDH. Zároveň ale upozornil, že v tejto chvíli je ešte ťažké analyzovať novú stranu, o ktorej okrem faktu, že ju pripravujú poslanci Anna Belousovová a Rudolf Pučík, nie je známe takmer nič. „Neviem odpovedať na otázku, v čom bude modifikovať politiku SNS nový subjekt pani Belousovovej, aký program má SNS, na ktorý chce nadviazať. Tam okrem tej jednej témy (slovensko-maďarské vzťahy, pozn. TASR) nič iné nie je,” uzavrel Haulík. Poslanci Anna Belousovová a Rudolf Pučík 23. mája vystúpili z poslaneckého klubu Slovenskej národnej strany. Belousovová uviedla ako dôvod založenie nového politického subjektu, o ktorom chce zverejniť podrobné informácie, vrátane názvu, ešte tento týždeň. Zbierať podpisy pre jeho vznik začnú po tlačovej konferencii, ktorá by sa mala uskutočniť v piatok 27. mája. Pučík bude nasledovať Belousovovú do novej strany a vystúpi z SNS.

Pravica dláždí maďarskú cestu, pre Fica

3. júna 2011 - (ARPÁD SOLTÉSZ - HN)

Ak Radičová s Dzurindom nebudú schopní spolupracovať, pokles ich preferencií sa stane trendom. Súčasná koalícia nevládne ani rok a Robert Fico by už dokázal samostatne zostaviť vládu. Podľa májového prieskumu agentúry Focus by získal jednoznačnú parlamentnú väčšinu. Nárast preferencií Smeru sa stal v tomto roku vyrovnaným trendom. V prieskume získal 47,1 percenta hlasov, čo by po ich prerozdelení znamenalo 80 kresiel. Teda ešte o jedno viac, ako má dnes celá súčasná koalícia. Líder koalície, SDKÚ, sa nemôže utešovať ani tým, že pokles jej preferencií je vyrovnaný. Zaznamenala dramatický prepád, rovnako ako Sulíkova SaS, ktorá sa drží len dve desatiny nad hranicou zvoliteľnosti. Sulíkova SaS len prechádza tým vývojom, ktorý bol predvídateľný už pred voľbami. V júnových voľbách získala 12,14 percenta hlasov, presne v súlade s očakávaniami, ktoré končili na čísle 12,4. Ale už v septembri sa prepadli jej preferencie na 8,3 percenta. Liberálnym marketingom postaveným na témach ako dekriminalizácia marihuany či registrované partnerstvá dokázala nová strana nadchnúť veľké množstvo voličov, ktorí si nad ekonomikou a politikou hlavy nelámu. Jednoducho by len chceli žiť vo svojom mikrosvete o niečo slobodnejšie. Slobodní a solidárni však spláchli všetko, čo bolo v ich programe slobodné a solidárne skôr, ako sa začali skutočné koalíčné rokovania. Navyše ich líder, ktorý šiel do volieb so starostlivo pestovaným imidžom ekonomického génia, sa poslušne nechal upratať na druhú najvyššiu ústavnú funkciu, v ktorej pôsobí mimoriadne neohrabane. Z reformátorského mága ostala len ďalšia postavička, ktorá vynikajúco zapadá medzi svojich predchodcov. Po sklamaní nadšených ešte ostali SaS voliči, ktorí premyslene, s rozvahou a pragmaticky volili zásadnú zmenu spravovania našich peňazí. Veľmi rýchlo sa však ukázalo, že ministri SaS pravidelne narážajú nielen na stratu politickej odvahy tradičných pravicových strán, ale aj na osobu premiérky. Iveta Radičová, pokiaľ ide o jej hodnoty a osobné postoje, je totiž paradoxne asi jedinou skutočnou sociálnou demokratkou na slovenskej politickej scéne. Pragmatizmus a politikárčenie skúsených matadorov, ako sú Mikloš, Dzurinda, ale aj figeľovské krídlo v KDH a silná aura obyčajnej ľudskej slušnosti, ktorú vyžaruje Radičová, sú pre šikovných ekonómov, ale zároveň úplných politických diletantov z SaS neprekonateľnou bariérou. Tým sa stávajú pre premýšľavejšiu, ale stabilnejšiu skupinu svojich voličov nezaujímavými a v tomto roku začali prudko padať. Už sa ocitli na hranici parlamentnej smrti a momentálne neexistuje dôvod predpokladať, že ju neprekročia. Preferencie SDKÚ dosiaľ nikdy výrazne nepadli pod jej reálny volebný výsledok. Odhliadnuc od obdobia formovania koalície a vlády strana až doposiaľ nepadla pod pätnásťpercentnú hranicu. Čo by sa dalo v prvom roku vládnutia označiť za jednoznačný úspech. Nestabilná koalícia však vyprodukovala viac efektívnych mediálnych prestreliet ako efektívnych riešení, ktoré by mohli niekoho bolieť. Náhly prepád SDKÚ na 12,2 percenta ešte nemožno označiť za trend. Pravdepodobne ide o znechutenie voliča, ktorého unavujú sústavné politické boje medzi premiérkou a vedením strany. Nateraz môžeme len hádať, či by dnes nešiel voliť SDKÚ pragmatický volič, ktorý sa už zmieril s tým, že k strane patria aj klientelistické kauzy, ale je sklamaný z nekonečne sa vlečúcich a zmätočných reformných opatrení, alebo je to hodnotový volič, ktorý vidí, že Radičová nedokáže presadiť vyššiu mieru politickej kultúry a slušnosti ani vo svojej vlastnej strane. Čo je napokon jedno. Ak Dzurindov pragmatizmus a Radičovej hodnoty, namiesto toho, aby vo vzájomnom súlade budovali slušnejšiu a efektívnejšiu správu vecí verejných, budú pôsobiť proti sebe, prepád preferencií sa trendom stane. Potom už Robert Fico naozaj nebude musieť robiť nič. Stačí, ak počká, kým mu vládna koalícia vydláždí „maďarskú cestu“ k vláde jednej strany. Ak bude ľavica ďalej takýmto tempom stúpať a pravica takto prudko padať, nedočkáme sa po najbližších voľbách len jednofarebnej vlády, ale aj jednofarebného

parlamentu. Optimisti sa utešujú tým, že Ficov volebný zisk býva menší ako jeho predvolebné preferencie. Čo je, žiaľ, typický príklad spomienkového optimizmu, ktorý je v priamom rozpore s realitou. Preferencie Smeru v poslednom predvolebnom prieskume klesli pod tridsaťpercentnú hranicu, na 29,5 percenta. To, čo napokon získal navyše, by stačilo ďalšej strane na vstup do Národnej rady. Jeho volebný výsledok (34,79) bol viac ako o päť percent vyšší ako posledný odhad. Podobne na tom bola aj SDKÚ, ktorá sa z 12,1 percenta nameraných v prieskume vyhrabala až na 15,42. Je to strana, ktorá vyvoláva vo svojich voličoch najviac znechutenia, dokonca aj keď je v opozícii. Zároveň je však dostatočne stabilná, aby dostala hlasy tých, ktorí sa rozhodli voliť proti Ficovi a chceli stavať na istotu. Tento vývoj sa však zrejme opakovať nebude. Fico je v opozícii, čo je pre neho v časech globálnej krízy mimoriadne výhodná pozícia. Ťažké časy sú pre populistov mimoriadne krušné, pretože oni si naozaj nemôžu dovoliť bolestné reformy. Alebo sa vzdajú populizmu a volič ich opustí, alebo ekonomicky skrachujú a zmetie ich vlna sociálnych nepokojov. Vláda Ivety Radičovej však tiež nemá tú reformátorskú odvalu, ktorú mala druhá vláda Mikuláša Dzurindu. Hoci boli jej reformy úspešné a priniesli hmatateľné výsledky, strana sa po ich realizácii ocitla v opozícii. A terajšia vláda ani len nemá nádej, že v súčasnej globálnej ekonomickej situácii prinesú rzné a nepopulárne opatrenia jej voličovi citeľné zlepšenie. Za cenu veľkých obetí síce dokáže ochrániť štát pred „gréckou cestou“, no výrazný rast nedosiahne. Tlak na populárnejšiu politiku je vnútri koalície citeľný, tým sa však tlačí na politický trh, ktorý je plne obsadený a pre pravicu nedobytný. Prichádza tým o svojho typického voliča, ktorý je pripravený vopred zaplatiť za svoju budúcnosť a nechce ju prejsť už dnes.

Slováci najčastejšie dovolenkujú u susedov

7. júna 2011 - (SITA)

Slováci počas letnej turistickej sezóny tradične najviac cestujú do susedného Poľska, Česka, Rakúska či Maďarska. Populárne destinácie sú aj Chorvátsko, Egypt či Taliansko a Bulharsko. Rezort diplomacie očakáva, že tento rok za hranice vycestuje okolo 660-tisíc našich občanov, čo by bol oproti minulému roku nárast o 60-tisíc. Pri rozhodovaní sa o mieste dovolenky by však tento rok mali Slováci myslieť aj na výrazné politické zmeny, ktoré sa udiali najmä v arabskom svete. Počas leta sa koná vo viacerých európskych krajinách viacero medzinárodných podujatí, ktoré môžu pritiahnúť pozornosť aj slovenských turistov. Od 16. do 21. augusta budú v španielskom Madride Svetové dni mládeže. Na prelome augusta a septembra organizuje Litva majstrovstvá Európy v basketbale mužov. „Slovensko sa na majstrovstvá neprebojovalo, zastupiteľský úrad v Rige však aj tak očakáva zvýšený počet slovenských fanúšikov,“ uviedol tlačový odbor ministerstva zahraničných vecí. „Štáty exotické ako Afganistan alebo Pakistan nech občania veľmi zvažia a nech vôbec necestujú do hraničných oblastí, kde dochádza k rôznym nebezpečným situáciám,“ varoval dnes na tlačovej konferencii ministerstva zahraničných vecí o nadchádzajúcej letnej sezóne vedúci Strediska pomoci a služieb občanom MZV Jozef Cibula. Viac ako zvyčajne musia turisti dbať na svoju bezpečnosť aj v Egypte, tradičnej destinácii, ktorá však nedávno prešla výraznými spoločensko-politickými zmenami. „Odporúčam slovenským občanom, aby sa pred cestou informovali na stránke ministerstva zahraničných vecí o bezpečnostnej situácii v krajine. Občania by mali rešpektovať príkazy dané miestnymi orgánmi a vyvarovať sa výstredného obliekania či navštevovania nebezpečných miest,“ dodal Cibula. Rekreačné oblasti ako Sharm el Sheikh by mali byť bezpečné rovnako ako aj predtým, uzavrel.

Rast maďarskej priemyselnej výroby sa spomalil

7. júna 2011 - (SITA)

Maďarská priemyselná produkcia podľa neupravených údajov v apríli medziročne posilnila o 6,9 %. Ide o spomalenie po tom, ako v marci vzrástla o 9,2 %. Informoval o tom v utorok štatistický úrad krajiny. Priemysel tak nenaplnil očakávaní analytikov oslovených v prieskume agentúry Reuters, ktorí predpokladali, že posilní o 9,3 %. Podľa kalendárne upravených údajov však aprílová priemyselná výroba Maďarska medziročne posilnila o 9,5 % po tom, ako sa v marci zväčšila o 9,2 %. Aprílová kalendárne upravená výroba oproti marcu vzrástla o 0,5 %, pričom v marci medzimesačne o 3,6 % klesla. „Medziročný rast podľa neupravených údajov o 6,9 % a podľa kalendárne upravených údajov o 9,5 % je zhruba v súlade s našimi očakávaniami. Za celý rok stále predpokladáme rast výroby o 6,5 %,“ povedal György Barta, analytik CIB Bank. „Očakával som väčší rast. Tento údaj je miernym sklamaním. Nepovedal by som však, že výhľad je teraz oveľa horší. V každom prípade sme očakávali, že rast produkcie sa v tomto roku vráti na úroveň jednociferných čísel,“ konštatoval Zoltan Arokszállasi, analytik Erste Bank.

Fitch zlepšila výhľad ratingu Maďarska

6. júna 2011 - (AP - TASR)

Ratingová agentúra Fitch dnes zlepšila výhľad ratingu Maďarska z negatívneho na stabilný v očakávaní, že plány vlády v oblasti zlepšenia stavu verejných financií majú šancu priniesť ovocie. Aj keď agentúra ponechala rating krajiny na úrovni BBB-, čo je len jeden stupeň nad špekulatívnym pásmom, uviedla, že opatrenia vlády „zvýšili presvedčenie“, že rozpočtový deficit Maďarska klesne v budúcom roku pod 3 % hrubého domáceho produktu (HDP). Fitch zároveň dodala, že dlh štátu by mal do konca roku 2013 klesnúť na 71 % HDP. V minulom roku ešte presiahol hranicu 80 % HDP.

Prezentácia románu

Pétera Hunčíka: Hraničný prípad

V slovenskom preklade Magdy Takáčovej a Marty Ličkovej • V pondelok 30. mája 2011 o 18.00 v kultúrnom centre Dunaj • V prítomnosti autora knihu predstavia Pavol Rankov a Daniel Hevier. Moderuje Martin Bútora.

V duchu ballekovského označenia by sa mohol román Pétera Hunčíka nazvať ďalšou, no zároveň inou „knihou o Palánku“, svojráznom meste na južnej hranici. Teda vlastne o Šahách, ktoré v čase románového príbehu boli miestom mnohých komických i tragických situácií zasahujúcich do ľudských osudov - maďarských i slovenských. Hunčík je bytostný rozprávač s darom irónie aj humoru, okoreneného silou detského údivu pri vnímaní komplikovanej reality mnohonárodnostného priestoru v časoch druhej svetovej vojny, povojnového vysídľovania, mierových zmlúv, ale aj ponížovania ľudskej dôstojnosti. Postavy Hunčíkovho mesta - Slovákov aj Maďarov - spája spoločná história aj vzájomné ľudské vzťahy. Vnímanie spoločnej minulosti aj prítomnosti je však neraz odlišné - aj preto je pravda jedných pre tých druhých často nepochopiteľná. Hraničný prípad je prvým beletristickým dielom Pétera Hunčíka, ktorý sa v ňom predstavuje ako brilantný a otvorený, „bezbariérový“ rozprávač.

Mám plán pre vaše letisko, tvrdí Podolay pre prečo nie?!

26. mája 2011 - (HNONLINE.SK)

Interview s **prezidentom Nemecko-slovenskej hospodárskej únie** • Začínal pri transplantácii, dnes chce vdýchnuť život bratislavskému letisku. Slovák Pavol Podolay.

- Tvrдите, že Slovensko má veľa spoločné s Bavorskom. Čo napríklad?
- Slovensko bolo, tak ako kedysi aj Bavorsko, chudobný agrárny štát so silnou kresťanskou tradíciou. Až neskôr prišiel ťažký priemysel. A na príklade Bavorska vidíte, čo sa dobrou politikou dá v jednej krajine dosiahnuť. Niečo podobné by som si veľmi prial aj pre Slovensko. Aj čo sa týka vlastností, sú si Slováci a Bavori dosť podobní. Ďalej na sever sú Nemci preda len viac „nemeckejší“.
- Ako často chodíte na Slovensko?
- Podľa potreby. Niekedy aj sedem-, osemkrát za rok. Bol ale aj rok, keď som tu bol šesťkrát.
- Ste prezidentom Nemecko-slovenskej hospodárskej únie a snažíte sa podporovať rozvoj hospodárstva na Slovensku a budovanie obchodných vzťahov s Nemeckom. Kde u nás vidíte najväčší problém?
- Je tu obrovský nevyužitý potenciál, napríklad v oblasti cestovného ruchu. Dlhú dobu bolo tak, že keď zacítili, že ste cudzinec, išli z vás zodrať kožu. To sa ale už vstupom do EÚ zmenilo.
- Ale z vášho prejavu necítiť, že ste cudzinec.
- Z prejavu to nezistíte, ale napríklad podľa auta áno (smiech). V jednom hoteli v Piešťanoch sa mi stalo, že mi recepčná povedala: Jej, vy tak pekne viete po slovensky. Škoda, že máte nemecký občiansky preukaz, lebo vám musím dať cenu ako pre zahraničných turistov.
- A ste vôbec cudzinec? Ste viac Nemec alebo Slovák?
- To je veľká dilema. Cítim sa Slovákom s nemeckým pasom a navyše mám preukaz zahraničného Slováka. V našej rodine sa rozpráva len po slovensky, aj moje deti. To sa u veľa ľudí, ktorí emigrovali, nestalo, lebo každý sa chcel rýchlo integrovať a slovenčinu potláčal, kde sa dalo. Dnes to všetci ľutujú, že ich deti nevedia po slovensky. Moje deti aj vďaka tomu, že ovládajú slovenčinu, dostali veľmi zaujímavé pracovné miesta. Dnes je totiž východná Európa veľmi zaujímavá.

Celý rozhovor nájdete v magazíne PREČO NIE?! (príloha HOSPODÁRSKÝCH NOVÍN)

V Poľsku klesá záujem slovenských detí o slovenčinu

7. júna 2011 - (TASR)

V Poľsku klesá záujem slovenských detí o výučbu slovenčiny, okrem asimilácie a demografického úbytku Slovákov naň vplyva aj nesúlad školských zákonov dvoch susedných krajín a poľská národnostná politika. Predseda Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí (ÚSŽZ) Milan Vetrák sa v piatok 20. mája 2011 stretol počas 35. ročníka Zamagurských folklórnych slávností v Červenom Kláštore so skupinou siedmich učiteľov slovenčiny zo základných škôl a gymnázií v Poľsku, aby spoločne diskutovali o aktuálnych, ale aj roky pretrvávajúcich a doteraz nevyriešených problémoch v oblasti vzdelávania najmladšej generácie Slovákov v materinskom jazyku v postavení národnostnej menšiny v krajine nášho severného suseda. Počas dvojhodinového rokovania nastolili témy, od ktorých sa odvíja nie práve optimistický stav a perspektívy slovenského povedomia a zvyšovania záujmu o výučbu slovenčiny detí a žiakov z rodín, v ktorých sa rodičia, či aspoň niektorý z nich, hlási k slovenskej identite. Dôvody, prečo je tomu tak, možno rozdeliť z obsahového i praktického hľadiska do niekoľkých rovín. Na jednej strane aj v Poľsku vstupuje významne do života slovenskej komunity asimilačný faktor, lepšie podmienky pre životaschopnosť slovenskej národnostnej menšiny negatívne ovplyvňuje všeobecná finančná podvýživa, príznačná pre oblasť školstva v čase ekonomickej krízy, determinujúcimi aspektmi sú aj nastavené bilaterálne medzištátne zmluvy v oblasti školstva. Aj v tomto kontexte sa niesla debata, ktorá

môže byť impulzom tak pre poľskú ako aj slovenskú stranu v záujme harmonickejšieho uspokojenia potrieb Slovákov v Poľsku v oblasti efektívnejšej aplikácie možnosti vzdelávania a tým aj osvojenia si slovenského jazyka, čo priamo vplýva na vytváranie národného povedomia našich krajanov a ich vzťahu k Slovenskej republike. Hoci v súčasnosti v Poľsku nepôsobí na základných či stredných školách ani jeden učiteľ slovenského jazyka vyslaný ministerstvom školstva SR, vyučovací proces v slovenčine zabezpečujú kvalifikovaní učители slovenčiny, ktorí ukončili vysoké alebo stredné školy na Slovensku. Dominik Surma, jeden z najskúsenejších učiteľov, ktorí sa na stretnutí v Červenom Kláštore zúčastnili, ktorý je zároveň podpredsedom Spolku Slovákov v Poľsku, upozornil na tri ťažiskové problémy: neustále klesajúci počet žiakov na vyučovaní slovenčiny, permanentný nedostatok nových slovenských učebníc a spôsob problematickeho uvoľňovania slovenských učiteľov v Poľsku na školenia či pobytové tábory detí na Slovensku, v čom sa poľská národnostná politika veľmi podobá na toľko kritizovanú maďarskú. V Poľsku nie sú slovenské školy a slovenský jazyk sa v školách vyučuje ako voliteľný nepovinný predmet v rozsahu 3 hodín v týždni, čo je ešte horšia situácia ako v Maďarsku. V školskom roku 2010/2011 sa slovenský jazyk vyučuje v Poľsku na 6 základných školách: v Krempachoch (47 žiakov), Kacvine (19), Jurgove (44), Nedeci (19), Novej Belej (20) a Podviku (13), ako aj na troch gymnáziách: v Krempachoch (13 žiakov), Nižných Lapšoch (14) a v Bukovine Tatrzenskej (5). Okrem toho sa slovenčinu učia aj žiaci na lýceu v Jablonke, kde ju navštevuje 53 študentov. Podľa D. Surmu, negatívny posun nastal po zmene školského systému v Poľsku v roku 1999, v dôsledku ktorého len malý počet žiakov pokračuje vo výučbe slovenčiny na gymnáziu. Trvalým problémom zostáva nedostatok nových slovenských učebníc. Učitelia sa počas debaty zhodli v tom, že okrem učebníc pre žiakov základných škôl, najmä čítaniek, by potrebovali aj moderné edukačné prostriedky - didaktické hry pre žiakov, slovenské šlabikáre, digitálne pomôcky (DVD a CD) s ľudovými piesňami a koledami, filmy so slovenskými rozprávkami či počítačové učebné programy. Ministerstvo školstva SR však učebnice do Poľska dodať nemôže, pretože prísun učebníc do zahraničia znemožňuje slovenská legislatíva. Predseda M. Vetrák v kontexte rozvíjania jazykových zdatností žiakov v slovenčine upriamil pozornosť učiteľov na dotačný systém ÚSZZ, ktorý vytvára možnosti uchádzať sa o dotáciu s projektmi v oblasti vzdelávania. Rovnako pomáha finančnými prostriedkami z grantového systému ÚSZZ aj priamo deťom organizovaním poznávacích či pobytových letných táborov na Slovensku v spolupráci so Spolkom Slovákov v Poľsku a inštitúciami na Slovensku. Učitelia slovenčiny v Poľsku upozornili aj na problémy spojené s možnosťou zvyšovať si odbornosť výučby slovenčiny prostredníctvom školení na Slovensku. Priamo v poľských školách sa neorganizujú, keďže tie im nezabezpečujú metodického poradcu. Jedinou šancou pre učiteľov slovenčiny zostáva účasť na odborných školeniach a seminároch na Slovensku, lenže tu narážajú na neústretnosť vedení škôl, na ktorých pôsobia. Preto učitelia apelujú na ministerstvá školstva oboch krajín, aby sa tento problém vyriešil v rámci poľsko-slovenskej medzirezortnej bilaterálnej zmluvy. V tejto súvislosti možno poznamenať, že Ministerstvo školstva SR už poľskej strane navrhlo doplnenie platného programu spolupráce, ktorý bol pôvodne uzavretý na roky 2003-2006. Ak by bol tento návrh z poľskej strany akceptovaný, riešil by väčšiu časť problémov s nedostatkom učebníc a vysielaním učiteľov na školenia na Slovensku. Keďže doplnenie programu spolupráce musí prejsť riadnym vnútroštátnym schvaľovacím procesom, predmetný návrh môže byť schválený pravdepodobne až koncom roka 2011. Na Slovensku študuje v súčasnosti na VŠ iba jediný krajanský študent z Poľska. Tento stav však nie je prejavom nezájmu potenciálnych vysokoškolákov, podstata problému súvisí s odlišnosťou školských systémov v Poľsku a na Slovensku. Totiž v čase, keď sa v Poľsku ešte iba konajú maturity, na Slovensku už dávno uplynul termín podania prihlášok na vysokoškolské štúdium. Ide o rovnaký problém, na ktorý predsedu ÚSZZ upozornili aj krajanovia v Chorvátsku. Ide o systémový problém, nad ktorým je potrebné sa zamyslieť, keďže

v prípade krajanov z Poľska študujúcich na Slovensku, bola odjakživa návratnosť do domovskej krajiny - na rozdiel od absolventov z Dolnej zeme - stopercentná, čo v ekonomickom ponímaní znamená, že investícia, ktorú Slovensko vkladá do vzdelávania krajanov v Poľsku, by bola vskutku kapitálová, ak by sa podarilo tieto systémové rozdiely odstrániť. M. Vetrák na rokovaní s učiteľmi slovenčiny z Poľska vyzdvihol ich úsilie a obetavosť, keď napriek sťaženým podmienkam s láskavou trpezlivosťou obohacujú slovenskosťou nové generácie krajanov v Poľsku. Ubezpečil ich, že v dohľadnom čase bude niektoré ich závažné podnety i pripomienky tlmočiť na stretnutí s ministrom školstva, resp. so štátnym tajomníkom zodpovedným za riešenie uvedených otázok. Zároveň im prisľúbil v rámci možností ÚSZZ pomoc pri distribúcii detských a mládežníckych časopisov vydávaných na Slovensku pre školy, v ktorých sa učia deti krajanov, aby aj prostredníctvom tlače mohli rozvíjať svoju slovenčinu i vzťah ku krajine z druhej strany Tatier. TASR informácie poskytol hovorca Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí Ľudovít Pomichal.

<http://www.uszz.sk/index.php?ID=1552&l=sk>

V Nových Zámkoch vyhodnotia literárnu súťaž žiakov

Prečo mám rád slovenčinu, prečo mám rád Slovensko

7. júna 2011 - (USZZ.SK)

V stredu 8. júna 2011 sa o 10.00 h v budove Miestneho odboru Matice slovenskej v Nových Zámkoch začína celoslovenské slávnostné vyhodnotenie XIX. ročníka súťaže Prečo mám rád slovenčinu, prečo mám rád Slovensko, ktoré sa koná pod záštitou prezidenta Slovenskej republiky Ivana Gašparoviča. Ide o tradičnú literárnu súťaž - prehliadku vyznaní rodnému jazyku a rodnému kraju, ktorá potvrdzuje, že žiaci základných a stredných škôl zo Slovenska, ako aj deti krajanov, tvoriacich národnostné menšiny v Česku, Chorvátsku Maďarsku, Srbsku či Ukrajine, dokážu tvorivým spôsobom prejavovať svoj vzťah k materinskému jazyku či reči svojich predkov a vyjadriť v nich mnohorakosť myšlienok, vnemov, obrazov, emócií a súvislostí. Práve vrcholiaci XIX. ročník súťaže, do ktorej od jej zrodu v roku 1989 nebolo treba osobitne inšpirovať tisíce žiakov, stovky učiteľov a pedagógov doma a od roku 1995 i v slovenskom svete, sebavedome, smelo a nahlas kráča v ústrety jubilejnej dvadsiatke. Poznanie užitočnej inšpirácie pretavenej do stovák pozoruhodných literárnych prozaických dielok, iskrivých myšlienok či uchu lahodiacich poetických prvotín je o to cennejšie a svojim obsahom významnejšie, keď si uvedomíme dosah i vplyv súťaže, ktorou sa natrvalo zdobí nová éra slovenskej jazykovej, kultúrnej a národnej identity na prelome dvoch tisícročí. A tak aj pri vystavovaní účtu „preddveria dvadsiatky“ stojí nepochybné za povšimnutie i ocenenie fakt, že prozaické i poetické prejavy mladých ľudí k rodnej vlasti či domovine ich rodičov a prarodičov k materinskému jazyku, vykazujú rovnako vznešenosť precítienia ako zároveň aj unikátnosť štatistického sumáru. Aj podľa naslovovzatých odborníkov ide o oblasť, v ktorej sa témy tohto druhu utvrdzovania sa nastupujúcej generácie mladých ľudí v prejavoch ich vlasteneckého cítenia aj skrze jazyk - teda slovenčinu, žiaľ, v súčasnosti nenosia. O to potešiteľnejšie vyznieva skutočnosť, že globalizácia, našťastie, nie je schopná pohltiť, utlmiť a vygumovať úprimnosť a prirodzenosť národného cítenia tej časti slovenskej populácie doma i v zahraničí, ktorej prináleží emotívnu, praktickú i ľudskú väzbu k slovenčine a Slovensku naďalej chrániť, cibriť a rozvíjať. Do celoštátneho kola súťaže sa v školskom roku 2010/2011 prihlásilo 93 škôl z celého Slovenska. Z tohto počtu bolo 78 základných škôl vrátane dvoch cirkevných, jednej špeciálnej a jednej s vyučovacím jazykom maďarským (ZŠ s VJM v Jahodnej). Stredných škôl sa zúčastnilo 15 - z toho 10 gymnázií vrátane cirkevného a gymnázia s vyučovacím jazykom maďarským (Gymnázium s VJM na Dunajskej ulici v

Bratislave), štyri odborné školy a jedna umelecká škola. Celkove sa v súťaži škôl zo Slovenska hodnotilo v troch kategóriách 418 prác, pričom okrem čisto literárnych prác prišli do súťaže aj tri slovo-výtvarné. Zahraniční účastníci súťažili v 4. kategórii, ktorú organizačne zabezpečovala Matica slovenská a Úrad pre Slovákov žijúcich v zahraničí. V súťaži zaevidovali 124 prác z piatich krajín - z Chorvátska (ZŠ v Banovej Jaruge, ZŠ v Iloku, ZŠ J. Benešica v Iloku, ZŠ J. Kozarca v Josipovci, ZŠ kráľa Tomislava v Našiciach, ZŠ I. Filipoviča v Osijeku, ZŠ Mladost' v Osijeku, ZŠ Retfala v Osijeku, ZŠ Tina Ujeviča v Osijeku, ZŠ Ivana Brnika Slováka v Jelisovci, ZŠ v Solanoch, ZŠ vo Višnjevaci), Českej republiky (Gymnázium v Uherskom Hradišti), Maďarska (Slovenská ZŠ v Sarvaši, Slovenské gymnázium v Békešskej Čabe), Srbska (ZŠ J. Čajaka v Báčskom Petrovci, ZŠ L. Štúra v Kysáči, ZŠ maršala Tita v Padine, ZŠ J. Kollára v Selenči, ZŠ J. Čmelíka v Starej Pazove, Gymnázium J. Kollára v Báčskom Petrovci) a Ukajiny (21. ZŠ v Užhorode, Špecializovaná všeobecnovzdelávacia škola s vyučovacím jazykom slovenským a ukrajinským v Užhorode). Zoznam najlepších autorov, ako aj útržky a zaujímavé myšlienky z ocenených prác v kategórii zahraničných účastníkov, uvedieme po vyhlásení výsledkov. Vyhlasovateľmi XIX. ročníka súťaže Prečo mám rád slovenčinu, prečo mám rád Slovensko sú Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR, Ministerstvo kultúry SR, Matica slovenská, Jazykovedný ústav Ľ. Štúra SAV, Spolok slovenských spisovateľov, Slovenské pedagogické nakladateľstvo - Mladé letá, s.r.o., Štátny pedagogický ústav Úrad pre Slovákov žijúcich v zahraničí a Vydavateľstvo Matice slovenskej.

Prezident Nemecko-Slovenskej hospodárskej únie

Pavol V. Podolay sa stal novým členom zboru poradcov

2. júna 2011 - (USZZ.SK)

Predseda Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí (ÚSZZ) Milan Vetrák vymenoval Pavla V. Podolaya, krajana žijúceho a pôsobiaceho v Nemecku, za nového člena zboru poradcov. Čestný občan Bratislavského samosprávneho kraja (jeho predseda P. Frešo poctil týmto titulom P. V. Podolaya v novembri 2010) je od roku 2002 prezidentom Nemecko-Slovenskej hospodárskej únie v Mníchove, ktorú sám založil. Jeho aktivity v zbere poradcov budú nasmerované predovšetkým na rozvoj hospodárskych kontaktov medzi Slovenskom a zahraničím s akcentom na Nemecko, keďže práve tu môže zúročiť v prospech svojej niekdajšej vlasti stále čulé pracovné kontakty a svoj osobný diplomatický potenciál. Od roku 2003 pôsobí totiž aj ako honorárny reprezentant Bratislavského samosprávneho kraja v Slobodnom štáte Bavorsko. P. Podolay sa narodil v roku 1946 v Bratislave, kde ako kardiotechnik začal svoju pracovnú kariéru pri operáciách srdca na 2. chirurgickej klinike Lekárskej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave, ktorú viedol akademik MUDr. Karol Šiška. V roku 1968 bol P. Podolay v operačnom tíme, ktorý uskutočnil historicky prvú transplantáciu srdca nielen vo vtedajšej ČSSR, ale aj v celej strednej a východnej Európe. Na klinike pracoval aj na vývoji umelej srdcovej chlopne a iných technických zariadení v oblasti chirurgie srdca. Neskôr zakladal na Ústave lekárskej kozmetiky v Bratislave technické oddelenie, aby v čase spoločenského uvoľnenia, ešte pred vstupom okupantských vojsk Varšavskej zmluvy v roku 1968, využil možnosť pôsobenia technika na renomovanej univerzite ETH v laboratóriu jadrovej fyziky v Zurichu. Aj vďaka referenciám z ETH v rámci vývoja rôznych technických zariadení, našiel od roku 1985 P. Podolay uplatnenie na Technickej univerzite v Mníchove, kde pracuje dodnes. Pre život v zahraničí sa rozhodol P. Podolay v roku 1982, keď sa s celou rodinou vystáhoval do Nemecka na základe zmluvy, ktorá vtedy existovala medzi ČSSR a NSR a ktorá v jeho konkrétnom prípade umožňovala

vyst'ahovanie, keďže matka P. Podolaya bola Nemka. Motiváciou žiť a profesijne pôsobiť v demokratickej krajine sa P. Podolayovi začalo splňať aj poslanie rodiča, túžiaceho sprístupniť svojim deťom kvalitné vzdelanie ako aj plnohodnotný a zmysluplný život vo fungujúcej spoločnosti, uctievajúcej si hodnotový rebríček princípov humanizmu a tolerancie. V súčasnosti jeho osobné ambície naplňa práca technika v oblasti vývoja, výskumu a počítačov na Technickej univerzite v Mníchove, je spoluautorom dvoch patentov. Veľa času venuje rozvoju hospodárskych stykov Nemecka a spolkového štátu Bavorsko so Slovenskom s akcentom na účasť nemeckého kapitálu v slovenských firmách. Ako prezident Nemecko-Slovenskej hospodárskej únie vidí obrovský nevyužitý potenciál pre Slovensko aj v oblasti cestovného ruchu. Významné aktivity rozvíja P. Podolay aj ako senior partner v spoločnosti Paradigm Capital AG - súkromnej investorsko-spoluúčastníckej spoločnosti s vlastným fondom „European Micro Cap Value“, ktorá poskytuje aj poradenstvo a úspešne spravuje aj portfólio akcií. Vo svojej mnohostrannej profesijnej i záujmovej orientácii harmonizuje P. Podolay dispozície všestranného človeka - výskumného pracovníka, podnikateľa, politika, publicistu, ale aj bývalého slovenského automobilového pretekára, ktorý ako spoluzakladateľ Rallye Clubu Bratislavy ešte v roku 1969 staval so Studeničom, Rajnohom a ďalšími fundament rely športu na Slovensku, aby svoju manažérsku činnosť úspešne rozvíjal v automobilovom športe aj v Nemecku, kde umožnil vo vlastnom tíme dvom pretekárom z Česko-Slovenska účasť v pretekoch seriálu Formuly 3. Práve v Nemecku sa v 90. rokoch začal angažovať aj v kreovaní a činnosti krajanských spolkov, **až ho v roku 1998 zvolili za predsedu Slovensko-Nemeckej únie a v tom čase aj za hovorcu Európskej rady Svetového kongresu Slovákov.**

Na súťažnej prehliadke rozprávačov v Lodne premiérovo

zaznie aj Púbezná slovenčina krajanov zo Srbska

3. júna 2011 - (USZZ.SK)

Kysucké kultúrne stredisko v Čadci v zriaďovateľskej pôsobnosti Žilinského samosprávneho kraja a Obec Lodno pripravujú v dňoch 11. - 12. júna 2011 v Kultúrnom dome v Lodne už XIV. ročník celoštátnej súťažnej prehliadky rozprávačov známej pod názvom Rozprávačské Lodno. Poslaním prehliadky je odborne, metodicky i dokumentačne podporovať, rozvíjať, zaznamenávať a uchovávať estetické čaro, poznávacie a umelecké hodnoty pôvodného rozprávačstva, uchovávať krásu a pestrosť slovenskej reči a citlivo ju rozvíjať vo vlastnom ústnom podaní. Rozprávačské Lodno prezentuje okrem interpretačného daru prerozprávania príbehov aj autorskú dielňu duchaplnej invencie a fantázie. Na tohtoročné Rozprávačské Lodno sa v hojnom počte prihlásili rozprávači z rôznych kútov Slovenska: Žiliny, Ochodnice, Košíc, Gajár, Ružomberku, Krakovian, Turčianskych Teplíc, Partizánskeho, Prievidze a ďalších. Tento ročník svojím rozprávačským umením obohatia aj naši krajanovia žijúci v zahraničí, konkrétne zo Srbska, ako aj hostia z Moravy. Rozprávačské Lodno navštívia vďaka spolupráci KKS v Čadci s Úradom pre Slovákov žijúcich v zahraničí. Na prehliadke sa predstavia aj dvaja detskí rozprávači. Súťažiaci môžu rozprávať v slovenskom jazyku, v hovorovej reči alebo v nárečí, aby sa im umožnilo čo najlepšie prejavíť svoje rozprávačské schopnosti. V sobotu sa v popoludňajších hodinách predstavia pred odbornou porotou všetci zúčastnení rozprávači, z ktorých porotcovia vyberú a ocenia najlepších. Tí sa v nedeľu predstavia verejnosti v galaprograme „Rozprávaj srdcom a poteš nás“. Hovorené slovo svojím vystúpením obohatí Folklórny súbor DREVÁR z Krásna nad Kysucou. Po skončení programu v Lodne sa uskutoční repríza galaprogramu na Námestí slobody v Kysuckom Novom Meste. Kysucké kultúrne stredisko v Čadci a Úrad pre Slovákov žijúcich v zahraničí pozývajú

priaznivcov hovoreného slova, aby si prišli vypočuť zaujímavé príbehy v podaní ľudových rozprávačov a pokochať sa čarokrásnym prostredím malebnej obce Lodno a Kysuckého Nového Mesta.

Legendárnemu Puskásovi postavia v Aténach pamätník

2. júna 2011 - (TASR)

Ferenc Puskás, ktorého sochu odhalia v okolí štadióna Apostolosa Nikolaidisa v gréckej metropole, sedel na lavičke Panathinaikosu v rokoch 1970-1974 a získal s ním dva majstrovské tituly v krajine Helénov. Grécky futbalový klub Panathinaikos Atény, samospráva Atén a maďarská ambasáda v Grécku chystajú na november odhalenie pamätníka legendárneho kapitána niekdajšej maďarskej reprezentácie, neskoršej opory Realu Madrid a španielskej reprezentácie a trénera Panathinaikosu Ferenca Puskása. Grécky veľkoklub o tom informoval na svojej webovej stránke vo štvrtok, keď si Panathinaikos pripomína 40. výročie svojho najväčšieho úspechu - účasti vo finále niekdajšieho Pohára európskych majstrov (predchodcu dnešnej Ligy majstrov). Tím pod vedením trénera maďarského pôvodu sa vtedy prebojoval až do finále v londýnskom Wembley, v ktorom 2. júna 1971 podľahol Ajaxu Amsterdam na čele s legendárnym Johanom Cruyffom 0:2. Ferenc Puskás, ktorého sochu odhalia v okolí štadióna Apostolosa Nikolaidisa v gréckej metropole, sedel na lavičke Panathinaikosu v rokoch 1970-1974 a získal s ním dva majstrovské tituly v krajine Helénov. Velikán svetového futbalu, slávny kanonier, ktorý bol autorom 84 gólov pri 85 reprezentačných štartoch za Maďarsko a 514 gólov v 529 ligových stretnutiach v rodnej krajine a v Španielsku, zomrel 17. novembra 2006 vo veku 79 rokov.

V Mlynkoch do muža udrel blesk

6. júna 2011 - (TASR)

Iba málo chýbalo dnes, aby si búrka, ktorá zasiahla maďarskú metropolu Budapešť a obec Mlynky, vyžiadala obeť. Blesky tam totiž udreli do dvoch ľudí. V centre hlavného mesta Maďarska - na Margitinom moste - sa mladú ženu pokúšali oživiť náhodní okoloidúci. Privolaní záchranári ju potom previezli do Štátneho zdravotníckeho centra. Tam skončil na pozorovaní aj muž, do ktorého blesk udrel v Slováckmi obývanej obci Mlynky neďaleko maďarského hlavného mesta. Ten vyviazol s ľahšími zraneniami. Informácie priniesla maďarská tlačová agentúra MTI s odvolaním sa na zdroje záchranej služby.

Orbánovo vystúpenie prerušil úder blesku

Kľúčovou otázkou z hľadiska budúcnosti planéty je, akú spoluprácu dokážu rozvinúť Európska únia a Ázia. V otváracom vystúpení 10. schôdzky ministrov zahraničných vecí ASEM (Stretnutie Ázia-Európa) v Gödöllő neďaleko Budapešti to dnes vyhlásil maďarský premiér Viktor Orbán. Podľa jeho slov sa v dôsledku globálnej finančnej a hospodárskej súťaže vyvinul mimoriadnou rýchlosťou nový svet, ktorý vyžaduje zintenzívnenú spoluprácu a v ktorom „už nemôžu byť úspešní osamelí bojovníci“. Nadchádzajúce roky bude podľa slov Orbána charakterizovať hľadanie foriem spolupráce a spojencov, v rámci ktorej Európa bude hľadať čo najefektívnejšie formy hospodárskej a politickej spolupráce s Áziou. Práve ich kooperácia môže byť jedným z východísk obnovy planéty po globálnej hospodárskej kríze, dodal Orbán. Ako informovala maďarská tlačová agentúra MTI, maďarský premiér musel

svoje vystúpenie v Gödöllő prerušiť, pretože po údere blesku do elektrickej siete tamojšieho zámku bolo ozvučenie nefunkčné.

+++++

Maďarič kritizuje výroky šéfa maďarského parlamentu sme.sk

Vojnova propaganda z Budapešti v roku 2011!!!
výroky šéfa maďarského parlamentu, v ktorých spochybňuje územnú celistvosť Slovenska, nepriateľné a škandalózne

Simon dotuje maďarsky spolok

Ministerstvo podohospodarstva plati budovanie centra pre podnikateľov na dedine a prednasky o estetike.

Kover: Kazdy slovensky politik ma v sebe Slotu

Slovenski kolegovia by mali mat vacsiu sebadoveru, tvrdi v rozhovore sef maďarskeho parlamentu.

Kover: Kazdy slovensky politik ma v sebe Slotu

Slovenski kolegovia by mali mat vacsiu sebadoveru, tvrdi v rozhovore sef maďarskeho parlamentu.

+++++

Stanovisko ES-HZDS na vyjadrenia Lászlóa Kövéra

Vyjadrenia predsedu maďarského parlamentu Lászlóa Kövéra pre české Hospodárske noviny sa snažia radikalizovať slovensko - maďarské vzťahy. Ľudová strana - Hnutie za demokratické Slovensko nechápe, prečo predseda SDKÚ a minister zahraničných vecí Mikuláš Dzurinda nezaujme k takýmto jednostranným vyjadreniam postoj hodný suverénneho a zvrchovaného štátu.

Pritom Mikuláš Dzurinda v minulosti dokázal, že chápe národno - štátne záujmy v zahraničných súvislostiach a dokáže ich obhajovať razantnejšie a na požadovanej kvalitatívnej úrovni. Je síce pravdou, že dnes nie je predsedom vlády SR, ale to nič nemení na fakte, že ako minister zahraničných vecí má dostatočné kompetencie, ale najmä aj zodpovednosť za výkon svojej funkcie pred občanmi.

Predseda budapeštianskeho parlamentu preukázal svojimi hanlivými výroky na dressu občanov Slovenskej republiky, že nedokáže prekročiť tieň neofašistickej politiky, akú realizujú v Maďarsku niektoré extrémistické politické sily zosobnené najmä v strane Jobbik. Preto by mal Mikuláš Dzurinda vynaložiť dostatočné diplomatické úsilie a poukázať na tieto súvislosti. Inak zostáva v tieni premiérky, ktorá bola donedávna pracovníčkou nadácie patriacej členovi Svetového zväzu Maďarov, čo vyvoláva ďalší rad otázok.

Maďari zasievajú nenávisť do strednej Európy

Kövér trieska voloviny, hranica nebola posunutá * Rakúsko-Uhorsko ako žalár národov sa rozpadlo dávno pred Trianonom * Zadubené hlavy nechápu nič od roku 1848 * Uhorsko aj Maďarsko boli porazené štáty

*** László Kövér ako predseda maďarského parlamentu mal nehorázne výroky v českej tlači, keď hovoril, že Maďarsko mohlo na prehradenie Gabčíkova za vašej vlády v roku 1992 reagovať aj vojenskou silou, lebo ste posunuli hranice.**

V. Mečiar: Gabčíkovo – Nagymaros bolo budované na základe slovensko – maďarskej zmluvy, ktorá bola nezrušiteľná. Po roku 1990 dokonca v istom období maďarská vláda urgovala, aby sme postupovali rýchlejšie a začali stavať stupeň Nagymaros. V súvislosti s vnútropolitickým bojom v Maďarsku došlo k vývoju, keď povedali, že toto je monument komunizmu a socializmu. Maďarsko preto žiadalo zrušiť stupeň Nagymaros, ale zrazu aj stupeň Gabčíkovo a maďarská strana naraz prestala plniť záväzky. Hrozilo, že po najbližšej povodni bude celé dielo zničené. Do toho vstúpili zástanci ekológie, ktorí uverejňovali rôzne hrôzostrašné teórie, do ktorých sa zapojil aj federálny minister životného prostredia Vavroušek. Vyhlásili celú stavbu Gabčíkovo za vec betónovej lobby bez ohľadu na to, že by mali seriózne ekologické a technické štúdie. Maďarská strana prestala tesne pred dokončením pracovať. Zatiaľ slovenská strana riešila prírodný kanál na svojom území a neposunula štátne hranice s Maďarskom. Hranice na Dunaji idú buď po plavebnej čiari a ak je tá zmenená, tak sa nemení hranica. Vtedy hranica prechádza stredom ramena Dunaja. S maďarskou stranou sme sa dohodli aj na navýšení objemu prítoku vody starým ramenom. Takže to staré rameno je živé, existuje ako štátna hranica. K žiadnemu posunu nedošlo. Pán Kövér ak chce niečo hovoriť z titulu svojej funkcie, tak by mal aj voľačo vedieť a nie trieskať voloviny.

*** Ako sa na to pozeráte v kontexte slovensko – maďarských vzťahov a našou výhrou na súdnom dvore v Haagu? Bol možný konflikt pri začatí výstavby?**

V. Mečiar: Pri začiatku výstavby som mal stretnutie so štátnym tajomníkom ministerstva obrany, kde sme sa dohodli, že žiadne silové riešenia nebudú. Štátny tajomník ma navštívil z poverenia predsedu vlády Maďarskej republiky. Dohodli sme sa, že budeme rokovať, ako celú vec urovnať. Maďarsko bubnovalo na vládu v Prahe a bubnovalo všade inde. Rozhodnutie dokončenia stupňa Gabčíkovo bolo mojím osobným rozhodnutím. Teraz sa k tomu môžem priznať. Keď sme dielo dokončili, tak došlo k ďalšiemu rokovaniu s vtedajším zmocnencom vlády pánom Mádlom vo Vysokých Tatrách, kde sme sa dohodli, že pôjdeme pred medzinárodný súd do Haagu. Pán Mádl mal jediný argument – ekologická núdza, čo právne neexistuje. Pri súkromnom rozhovore povedal, že pozícia Maďarska v tomto spore je neudržateľná. Výsledky preukázali, že vodné dielo je ekologické dobro. Krajina, lužné lesy, celá fauna aj flóra – všetko je na tom lepšie. Doprava – lepšie. Preukázalo sa tiež, že Maďarsko či chce, alebo nechce, bude musieť vodné dielo dokončiť, lebo je tam kamenisté dno a cez Dunaj nemôžu vinou Maďarska plávať lode s väčším ponorom. Bola aj dohoda, ktorá bola pred podpisom, že Maďarsko začne stavať Nagymaros trošku vyššie, lebo nepostavili stupeň Nagymaros a rakúskej firme zaplatili škody tak, akoby stupeň postavili. Čiže Maďarsko bude druhýkrát platiť. Skôr či neskôr ho dunajská komisia dotlačí vzduťím hladiny riešiť túto otázku.

*** Takže ani nebolo možné použiť silu?**

V. Mečiar: Pokiaľ ide o použitie sily, alebo hrozba silou a terajšie odôvodňovanie, že to bola chyba, ak proti Slovensku nebola použitá sila, tak nebola preto, lebo aj na našej strane bola sila a schopnosť vzdorovať tejto sile. Dnes vidím pozíciu Slovenska, kde je

zbabelosť vlády SR, neschopnosť zabezpečiť a garantovať obranu. Tieto záujmy nevedia brániť ani diplomaticky, ani politicky, ani udržiavaním vnútorného poriadku a bezpečnosti tak, ako by vláda robiť mala. Nezabúdajme, že po roku 1992 slovenské ozbrojené sily boli rozmiestnené pozdĺž južnej hranice. A čo urobila Dzurindova vláda po nástupe? Presídl'ovala tieto útvary na severnú hranicu. Tieto dizlokačné zmeny doplnili uzatváraním útvarov. V mnohom sa tak poškodili obranné záujmy Slovenska. Treba hovoriť o darebáctve a politickej zodpovednosti. Dokedy sú občania ochotní toto znášať?

*** László Kövér hovoril aj o tom, že sú súvislým národom a cíti sa byť doma aj za hranicami Maďarska v Rumunsku, či na Slovensku. Je možné niečo také tvrdiť, že sme získali územia Trianonom, čo on síce chápe, ale vraj Kövér je tu doma?**

V. Mečiar: Rakúsko-Uhorsko ako žalár národov sa rozpadlo dávno pred Trianonom. Rozhodnutie Čechov a Slovákov byť v spoločnom štáte sa datuje do roku 1914. To znamená štyri roky predtým bolo povedané, že s Uhorskom nie. Za druhé, Uhorsko bolo spoločným štátnym útvarom mnohých národov. To neznámená, že tieto národy nemali svoju identitu, územie, na ktorom žili a že nemali vlastnú kultúru. Toto nevedeli Maďari pochopiť v roku 1848. Zadubené hlavy to nevedia pochopiť dodnes. Prišiel rok 1918 – vznik Česko-Slovenska. Slovensko privítalo vznik štátu a začala okupácia našich území. Bola vyhnaná vojenskou česko – slovenskou silou. Potom prišla republika rád a ďalšia vlna bojov.

*** Takže Trianon bol len pokračovaním týchto dejov.**

V. Mečiar: Trianonom aj Maďarsko získalo právo na sebaurčenie, ktoré dovtedy nemalo. Keď sa hovorilo o česko – slovenskej hranici, prezident Tomáš G. Masaryk ponúkol, že celý Žitný ostrov postúpi Maďarsku za vytvorenie koridoru do Slovinska. Vtedy maďarská politika povedala nie. V Trianone, keď tento návrh odznel, bola prítomná delegácia občanov Česko-Slovenska maďarskej národnosti zo Žitného ostrova. A táto požiadala, že nechcú byť súčasťou Maďarska, ale chcú zostať v Česko-Slovensku. Takže sami rozhodli, že chcú byť radšej menšinou v Česko-Slovensku ako patriť k Maďarsku. Dnes to chcú spochybňovať? Bolo to prvé rozhodnutie maďarskej menšiny, ktorá sa postavila kladne k česko-slovenskému štátu.

*** Začiatkom 2. svetovej vojny začala sa aj okupácia južného Slovenska Maďarskom...**

V. Mečiar: A na to vtedy maďarská menšina doplatila. Táto okupácia bola totiž doprevádzaná dvomi prvkami. Prvým bolo vyhánanie Slovákov z tohto územia a to pôvodných obyvateľov. A ich nahradzovanie prisťahovalcami z Maďarska. Opakujem, vyhadzovanie Slovákov a obsadzovanie prisťahovalcami z Maďarska. Samozrejme, že všetky územné rozhodnutia boli negované po 2. svetovej vojne a to rozhodnutiami konferencií v Postupimi a v Jalte. Tam bolo povedané, že na tieto zmluvy sa nebude brať ohľad a štáty obnovujú svoje hranice pôvodné aké boli.

*** Takže nejde len o Trianon?**

V. Mečiar: Samozrejme, že nejde len o rozhodnutia v Trianone, či o parížske mierové zmluvy, ale aj o rozhodnutia po 2. svetovej vojne. Je to teda medzinárodne opreté širšie, nielen o Trianon, ktorí Maďari stále spomínajú. Treba brať do úvahy aj výsledky 2. svetovej vojny. Či Uhorsko, alebo Maďarsko – boli to porazené štáty. Veď šlo o porazenie fašistických štátov v 2. svetovej vojne. To nemožno negovať. Za vraždenie Slovákov a židov na tomto území zodpovedala maďarská vláda. V Košiciach surovo zabili povešaním na uliciach vyše 500 ľudí úplne nezmyselne pred koncom vojny. To sú ich zločiny. Na južnom Slovensku vysídľovaním zničili desaťtisíce ľudí. Sú to ich vojnové zločiny na tomto území. Po vojne preto s novým usporiadaním a účinnosťou Benešových dekrétov prišla otázka vyst'ahovania príslušníkov menšinových národností. Zasa v rámci dobrých vzťahov sa vyriešilo to, že medzi Slovenskom a Maďarskom došlo k dohode o repatriácii. Teda Slováci žijúci v Maďarsku sa vrátia na Slovensko a Maďari žijúci tu sa vrátia do Maďarska. Vrátilo sa asi 90 tisíc ľudí prevážne tých, ktorí sa prisťahovali v období okupácie na južné Slovensko. Žiadnych dvesto tisíc. To je historická lož.

*** Ale tá lož sa opakuje.**

V. Mečiar: Ale je to lož. Šlo v skutočnosti o 90 tisíc ľudí. V súvislosti s povojnovým pohonom na „nyillássiovcov“, čo boli maďarskí fašisti, tak sa riešil niektorých za ich chyby nie do väzenia, ale do Českej republiky, Morava, Český les a Šumava. Po niekoľkých rokoch sa vrátili naspäť do svojich domov, v ktorých ak boli slovenskí repatrianti, museli ich uvoľniť. V roku 1955 došlo nariadením národnej rady k vysporiadaniu týchto majetkových nárokov. Všetci občania, ktorí v časoch maďarskej okupácie žili na juhu, museli povinne prevziať občianstvo maďarského štátu. Po roku 1945 sa mohli slobodne rozhodnúť, či chcú byť občanmi maďarského štátu, alebo republiky Česko – Slovenskej. Ak tam bolo nejaké obdobie váhania, do roku 1948 sa všetci občania Maďarskej republiky, ktorí tu žili, rozhodli pre občianstvo česko – slovenské. To bolo druhé masové rozhodnutie tejto menšiny patriacej pod zvrchovanosť a suverenitu Česko – slovenskej republiky.

*** Boli aj ďalšie takéto rozhodnutia?**

V. Mečiar: Áno. Tretie bolo v podstate po roku 1990, keď sa otvorili hranice a zrazu bolo možné slobodné sťahovanie a pohyb ľudí. Zostali tu. U nás rozvíjajú svoje ekonomické aktivity a spoločenské väzby. Samozrejme, že pri tomto hodnotení nestrácam zo zreteľa fakt, že sem posielala maďarská vláda peniaze, posielala sem svojich ľudí, buduje tu inštitúciu, ktorá by postupne mala vytvárať povedomie v jej prospech. Pritom nestavia na štátnej príslušnosti, na čom bola postavená slovensko – maďarská zmluva z roku 1995 a na čom sú postavené dnes všetky medzinárodné dokumenty. Stavia na inom.

*** László Kövér spomínal aj vami uzavretú zmluvu z roku 1995, ktorá zaručuje dodnes dobré vzťahy s Maďarskom.**

V. Mečiar: Spomína, ale vyjadrenia László Kövéra smerujú proti tejto zmluve, ktorú som podpísal s pánom premiérom Gyulom Hornom o uznaní hraníc. Kövéra mrzí, že slovensko – maďarské hranice boli touto zmluvou uznané. Predtým boli garantované niekoľkými medzinárodnými mierovými konferenciami. Teraz chcú anulovať celý svetový vývoj a László Kövér chce, aby sa prispôbil maďarskému nacionalizmu? László Kövér však nehovorí pravdu ani o maďarskom fašizme. Nehovorí pravdu o maďarskom nacionalizme.

* Prečo Slovensko tak čudne reaguje na tento vývoj?

V. Mečiar: Ktorý iný štát v minulom storočí päťkrát okupoval územie iného štátu a viedol s ním vojnu? Maďari tú boli už päťkrát. Nezabudli sme totiž ani na to, že aj v roku 1968 okupovali južné Slovensko ich okupačnými vojskami. Nezabudli sme na okupácie juhu Slovenska, a ani na Malú vojnu, a ani na ťažké boje, keď sa ich vojská vyháňali z tohto územia naspäť do Maďarska. Doteraz to stálo strašné množstvá životov ľudí. Ak slovenská historická pamäť núti človeka vnímať tieto dejiny, tak núti vnímať aj ich perspektívu. V maďarskej politike sa opakujú reminiscencie, ktoré to krviprelievania a konflikty vyvolali. Preto sa nesmú diviť, že Slovensko bolo a bude proti. Je otázka času, kedy bude aj proti vláde SR, ktorá sa tvári, že robí, a tvári sa, že rieši. Prítom ani nerobí, ani nerieši. To, čo robí vláda SR, nie je dobré. Predstavte si susedov, kde jeden sused chodí druhému hovoriť čo bude variť, z čoho to má variť, do čoho to má servírovať a ako to má jesť. To sú zásady dobrého susedského spoluzitia? To sa nerobí. My chceme žiť s Maďarmi ako dobrí susedia. Preto, že majú ekonomické a sociálne ťažkosti, vrhli sa na vlnu nacionalizmu, lebo tým najrýchlejšie národ a ľud v Maďarsku ničím nabudia. Zasievajú nenávisť a zlo do celej Európy. Do strednej Európy určite. Preto aj ich konanie mnohí vyhodnocujú ako možné riziko budúcich konfliktov.

Rok od parlamentných volieb preukázal, že v slovenskej vládnej a parlamentnej politike chýbajú riešenia a programové východiská na zložité krízové časy, ktorých nositeľom bol program Ľudovej strany - Hnutia za demokratické Slovensko.

Vládna koalícia naopak po roku činnosti preukázala, že ich predvolebné sľuby boli iba vypočítavým ťahom na občanov a nemajú dnes reálne riešenia. Občania nie sú svedkami lepšej správy spoločnosti, ale naopak, dopadajú na nich často chaotické a nekonceptné riešenia, ktoré vychádzajú z odbornej neznalosti a neschopnosti vládnych strán ponúknuť skutočné východiská.

V slovenskej spoločnosti rastie pocit nespokojnosti vyplývajúci zo zhoršovania podmienok pre život občanov vo všetkých sférach. Do trvalej krízy sa dostávajú celé rezorty školstva, zdravotníctva, obrany, vnútornej správy štátu, bezpečnosti, hospodárstva, poľnohospodárstva, sociálnych istôt rodín s deťmi, ale aj dôchodcov.

Sľuby, že sa končí rok uťahovania opaskov, má asi takú platnosť, ako sľuby pred roka, keď predstavitelia dnešnej koalície sľubovali trebárs takú dôležitú vec, akou bola neprivatizácia štátneho majetku. A dnes je všetko inak.

Preto ĽS-HZDS kriticky hodnotí rok činnosti vládneho kabinetu a to aj v pôsobnosti v zahraničnej politike, kde sme opustili cestu suverénnej zvrchovanej politiky a vrátili sme sa k nič neriešaciemu "pštrosiemu" postoj, keď nevidíme očividné prešľapy voči našej suverenite najmä zo strany južného suseda.

Rok vlády Ivety Radičovej je teda rokom sklamaní, rokom snahy o politizáciu najmä justičného systému, nekonceptných hospodárskych rozhodnutí a prehlbovania krízy v celej slovenskej spoločnosti. Je to rok zmarených nádejí.

+++++

Sergej Chelemendik: Slovenské Kosovo

http://www.chelemendik.sk/Sergej_Chelemendik_Slovenske_Kosovo_722086984.html

V nedelu vedenie NATO dalo prehlásenie, že idu bojovať do Lybie bojovými vrtulníkmi, aby boli menšie straty na civilistoch. Teda doteraz od začiatku operácie im nevadilo že zabijaju civilistov !!!!!!!!!!!!!

Spomienky môjho života:

Plukovník Muammar Kaddáfí, vodca revolúcie, 5. apríla 2011

V mene Alaha, charitatívneho a milosrdného ...

Po 40 rokov, či to bolo dlhšie, nespomínam si, som robil všetko, čo som mohol, aby som dal ľuďom domy, nemocnice, školy, a keď boli hladní, dal som im jedlo. Dokonca som Bengházi premenil z púšte na poľnohospodársku pôdu, prestál som útoky kovboja Reagana, keď zabil moju adoptovanú osirelú dcéru, pokúšal sa zabiť mňa a namiesto toho zabil nevinné dieťa. Potom som pomohol svojim bratom a sestrám z Afriky peniazmi na Africkú úniu.

Robil som, čo som mohol, aby som pomohol ľuďom pochopiť koncept skutočnej demokracie, kde výbory ľudí riadia našu krajinu. Ale to nikdy nestačilo, ako mi niektorí povedali, dokonca ani ľudia, ktorí mali 10 izbové domy, nové vybavenie a nábytok, neboli spokojní, pretože ako boli sebeckí, chceli viac. Povedali Američanom a ďalším návštevníkom, že potrebujú "demokraciu" a "slobodu" a nikdy nepochopili, že ide o systém hrdlorezov, kde najväčší pes požiera ostatných, ale boli týmito slovami očarení a nikdy nepochopili, že v Amerike nie je žiadne bezplatné lekárstvo, žiadne bezplatné nemocnice, žiadne bezplatné bývanie, žiadne bezplatné vzdelanie a žiadne bezplatné potraviny, okrem toho, keď ľudia žobrujú, alebo stoja dlhé rady na polievku.

Nie, bez ohľadu na to, čo som urobil, nikdy to niektorým nestačilo, ale ďalší vedeli, že som synom Gamala Abdela Nassera, jediného skutočného arabského a moslimského vodcu, ktorého sme mali od doby Salaha-al-Deena, ktorý získal Suezský kanál pre svojich ľudí, rovnako ako som ja získal Líbyu pre svojich ľudí, boli to jeho šľapaje, v ktorých som sa pokúšal ísť, ochrániť svojich ľudí pred koloniálnou nadvládou - pred zlodejmi, ktorí by nás okradli.

Teraz na mňa útočí najväčšia vojenská sila v histórii, môj malý africký syn Obama ma chce zabiť, zobrať našej krajine slobodu, zobrať nám bývanie zadarmo, lieky zadarmo, vzdelanie zadarmo, potraviny zadarmo, a nahradiť to americkým štýlom zlodejčiny nazývaným "kapitalizmus", ale my všetci v rozvojom svete vieme, čo to znamená, znamená to, že krajinu riadia korporácie, že svet riadia korporácie a ľudia trpia. Takže nemám inú možnosť, než sa im postaviť, a ak si to Alah želá, zomrieť na jeho ceste, ceste, ktorá dala našej krajine bohatú poľnohospodársku pôdu, potraviny a zdravie, a dokonca nám umožnila pomáhať našim africkým a arabským bratom a sestrám, aby tu, v líbyjskej džamahiriji, mohli pracovať s nami.

Nechcem zomrieť, ale ak to bude potrebné pre záchranu tejto krajiny, mojich ľudí, tisícov mojich detí, potom nech sa tak stane.

Nech je táto závet mojím hlasom svetu, že som sa postavil križiackym útokom NATO, postavil sa krutosti, postavil sa podvodu, postavil sa Západu a jeho koloniálnym ambíciám, a že som stál so svojimi africkými bratmi, svojimi skutočnými arabskými a moslimskými bratmi ako maják. Keď si ostatní stavali hrady, ja som žil v skromnom dome a v stane. Nikdy som nezabudol na svoju mladosť v Sirte, nerozhadzoval som náš národný poklad pochabo, a rovnako ako Salah-al-Deena, náš veľký moslimský vodca, ktorý zachránil Jeruzalem pre islam, som si pre seba vzal len málo ...

Na Západe ma niektorí nazvali "šialencom", "bláznom", ale poznajú pravdu, napriek tomu však nad'alej klamú, vedia, že naša krajina je nezávislá a slobodná, nie je v koloniálnom zovretí, že má vízie, moja cesta je a vždy bola jasná a bola pre mojich ľudí, a že budem bojovať do posledného dychu, aby som nás udržal slobodnými, nech nám Alláh všemohúci pomôže zostať vo viere a slobodnými.

Plk. Muammar Kaddáfí, 5. 4. 2011

Poznámka: A ako že si to ty líbyjské obete Kaddáfího diktatúry vlastne žijú?
HDP na obyvateľa ... \$ 14.192, mesačná podpora v nezamestnanosti \$ 730, mesačný plat zdravotnej sestry \$ 1.000, príspevok pri narodení dieťaťa \$ 7.000, mesačná podpora nesamostatne zárobkovo činných (závislých) osôb \$ 1.000, nenávratná dotácia štátu na obstaranie bytu pre novomanželov \$ 64.000, nenávratný príspevok na prevádzkovanie živnosti \$ 20.000, cena benzínu \$ 0,14 / liter.

Bezplatne: zdravotná starostlivosť a časť liekov, školské vzdelávanie.
Vzdelávanie a stáže v zahraničí: platí štát. Nájomné: neexistuje. Platby za energie v domácnosti: neúčtujú sa.

i

Automobil: spravidla z 50% dotuje štát. Úvery bez úrokov. Systém obchodov pre mladé rodiny (nebohaté) za dotované ceny výrobkov. Alkohol - nežiaduci, nie je.

Na prvý pohľad je vidieť, že finančne sú na tom o svetelné roky lepšie, ako otroci slovenskí. Len si predstavte, že by Radičová a Sulík z lásky k vám venovali zo štátnej pokladnice po svadbe na obstaranie bytu 43 900 eur, resp. 1 325 725 Sk. Áno, Líbya robí niektoré veci inak a preto musí ľahnúť popolom, aby západné elity zahladili stopy a prípadnú chuť svojich poddaných. Ešte že sú tie bomby.

+++++

Vynoňujú se lekárske dôkazy, že evropská superbakterie E. coli byla vyrobena bioinženýrsky, aby zabíjela lidi

Hra s obviňovaním zeleniny nadále pokračuje v celé EU, kde superodolný kmen e. coli postihuje pacienty a plní nemocnice v Německu, ale naprosto nikdo nemluví o tom, jakým

kouzlem se e. coli mohla stát odolnou vůči osmi různým třídám antibiotk a pak se náhle objevit v potravinách.

Tato variace E. coli patří do kmene O104, a kmeny O104 nejsou normálně téměř nikdy odolné vůči antibiotikům. Aby získaly tuto odolnost, musejí být opakovaně vystavovány antibiotikům, aby na ně byl vyvíjen "mutační nátlak", který je donutí k úplné odolnosti proti lékům.

Jste-li zvědaví na původ takového kmene, musíte především sledovat, jak probíhala inženýrská změna e. coli a dosti přesně determinovat, kterým antibiotikům byla bakterie vystavena během svého vývoje. A tento krok byl učiněn (viz níže), a když se podíváte na genetické dekódování tohoto kmene O104, který nyní ohrožuje konzumenty potravy po celé EU, objeví se fascinující obraz, jak muselo dojít k jejímu vzniku.

Genetický kód odhaluje historii kmene

Když vědci v německé Institutu Roberta Kocha dekodovali genetickou stavbu kmene O104, zjistili, že je odolný všem následujícím antibiotikům a jejich kombinacím:

- penicillins • tetracycline • nalidixic acid • trimethoprim-sulfamethoxazol • cephalosporins • amoxicillin / clavulanic acid • piperacillin-sulbactam • piperacillin-tazobactam

Navíc tento kmen O104 má schopnost produkovat speciální enzymy, které mu dodávají to, co by se dalo nazvat "bakteriální superschopnosti", technicky známé jak ESBL.

"Extended-Spectrum Beta-Lactamases (ESBL) jsou enzymy, které mohou být produkovány bakterií a učinit je odolnou vůči cefalosporinům, jako cefturoxim, cefotaxim a ceftazidim - to jsou nejužívanější antibiotika v mnoha nemocnicích", vysvětluje Agentura ochrany zdraví UK.

+++++

K tomu má tento kmen O104 navíc dva geny - TEM-1 a CTX-M-15, před nimiž se "chvějí lékaři již od 90. let," jak píše The Guardian. Proč se lékaři před nimi chvějí? Protože jsou tak smrtelné, že u mnoha jimi nakažených lidí dojde ke kritickému selhání orgánů a oni prostě zemřou.

Jak se bioinženýrsky vyrábí superbaktérie

Jak tedy přesně dojde k tomu, že vznikne kmen bakterií odolný více než tuctu antibiotik v osmi různých kategoriích léků, obsahující dvě smrtelné mutace genů plus schopnosti enzymu ESBL? Je skutečně jenom jeden způsob, jakým se to může stát (a jeden jediný) musíte vystavit tento kmen e. coli všem osmi třídám antibiotických léků. Obvykle se to nedělá najednou, samozřejmě: nejprve ji vystavíte penicilínu a vezmete přeživší kolonie, které jsou odolné penicilínu. Pak je dále vystavíte tetracyklinu. Přeživší kolonie jsou nyní odolné jak penicilínu, tak tetracyklinu. Pak je vystavíte sulfaléku a posbíráte přeživší kolonie, a tak dále. Je to proces genetické selekce, prováděný v laboratoři, za účelem požadovaného výsledku. Takto vznikají některé biozbraně vyráběné americkou armádou ve Ft. Detrick, Maryland

I když skutečný proces je trochu složitější, závěrem je, že vytvoření kmene bakterie e. coli, který je odolný osmi třídám antibiotik, vyžaduje opakované a vytrvalé vystavování těmto antibiotikům. Je skutečně nemožné si představit, jak by k tomu mohlo dojít samo od sebe v přírodním světě. Například, kdyby tato bakterie pocházela z jídla (jak nám tvrdí), kde potom získala všechny tyto odolnosti vůči antibiotikům, když je faktem, že na zeleninu se antibiotika nepoužívají?

Když vezmeme v úvahu genetické důkazy, které nyní stojí před námi, je těžké si představit, jak by se toto

mohlo odehrát "divoce". Zatímco resistance na jedno antibiotikum je běžná, vytvoření kmene e. coli odolného osmi různým třídám antibiotik - v kombinacích - prostě popírá zákony genetické permutace a kombinace v přírodě. Jednoduše řečeno, tato superbaktérie e. coli nemohla vzniknout přirozeně. A zbývá tedy jediné vysvětlení, odkud může pocházet: z laboratoře.

Kmen byl vytvořen uměle a pak vypuštěn do světa

Důkazy nyní ukazují na to, že tento smrtící kmen e. coli byl uměle vytvořen a pak buď uměle vypuštěn do potravin, anebo nějak unikl z laboratoře a vstoupil do potravin sám. Pokud nesouhlasíte s tímto závěrem, a to klidně můžete, pak musíte najít vysvětlení, jak se tato okotobiotická bakterie (imunní vůči 8 druhům antibiotik) vyvinula sama od sebe ...

A tento závěr je ještě děsivější nežli "bioinženýrské" vysvětlení, protože by znamenalo, že okotobiotické bakterie se prostě mohou objevit kdekoliv kdykoliv bez příčiny. A to by byla dosti exotická teorie.

Můj závěr dává lepší smysl: Tento kmen e. coli byl téměř jistě vytvořen uměle a pak vypuštěn do potravin se specifickým cílem. Jaký cíl by to mohl být? Zdá se mi, že je to evidentní. Současně tu působí problém, reakce a řešení. Nejprve způsobit PROBLÉM (smrtící kmen e. coli v potravinách). Pak počkat na veřejnou REAKCI (obrovské pozdvižení, protože lidé jsou terorizováni e. coli). Jako odpověď na to přijde žádoucí ŘEŠENÍ (totální kontrola nad globální zásobou potravin a postavení mimo zákon syrové potraviny, syrového mléka a syrové zeleniny).

A o tom to celé je, samozřejmě. FDA (Americký úřad pro potraviny a léky) se spolehl na stejný jev v USA, když prosazoval svůj nedávný "Zákon o modernizaci bezpečnosti potravin", který v podstatě staví mimo zákon malé rodinné organické farmy, pokud nelížou holínky regulátorů FDA. FDA byl schopen zničit svobodu farmářství v Americe tím, že zahrál na strunu široce rozšířeného strachu, který následoval po vypuknutí nákazy e. coli v amerických potravinách. Když se lidé bojí, samozřejmě, není obtížné přimět je, aby souhlasili s téměř každým stupněm regulační tyranie. A způsobit, aby se lidé báli svého jídla, je velmi

snadné ... stačí několik tiskových prohlášení vlády poslaných e-mailem mainstreamovým médiím a je to.

Nejprve zakážeme přírodní medicínu, potom zaútočíme na potraviny

Uvědomte si, že toto vše se děje vzápětí poté, co EU zakázala léčivé rostliny a potravní doplňky - zákaz, který staví mimo zákon nutriční terapie, které pomáhají udržet lidi zdravé a bez nemocí. Nyní, když jsou tyto byliny a dpolňky zakázány, dalším krokem je způsobit, aby lidé měli strach z čerstvé potrawy. To proto, že čerstvá zelenina je léčivá, a dokud má veřejnost právo koupit si čerstvou zeleninu, může vždy zabránit nemoci.

Ale pokud můžete způsobit, aby se lidé BĀLI čerstvé zeleniny - nebo postavit ji vůbec mimo zákon - pak můžete donutit veškerou populaci, aby žila z mrtvé stravy a předzpracované stravy, která podporuje degenerativní nemoci, a tak posílit postavení mocných farmaceutických společností.

To vše je součástí stejného plánu, jak vidíte: udržet lidi v nemocech, odepřít jim přístup k léčivým bylinám a doplňkům, a pak využít jejich utrpení prostřednictvím globálních farmaceutických kartelů.

Geneticky modifikované potraviny hrají samozřejmě podobnou roli: jsou vytvořeny k tomu, aby kontaminovaly naše potraviny genetickým kódem, který způsob široce rozšířenou neplodnost

mezi lidstvem. A ti, kteří ještě budou schopni se rozmnožovat i po vystavení GMO, budou natolik trpět degenerativními nemocemi, že jejich "léčba" opět bude obohacovat lékové společnosti.

Vzpomínáte si, která země byla nedávno postižena hrozbou e. coli? Španělsko. Proč Španělsko? Vzpomeňte si na uniklé zprávy z Wikileaks, které odhalily, že Španělsko odolalo zavedení

GMO do svého zemědělského systému, i když mu americká vláda skrytě vyhrožuje politickou odvetou za jeho odpor. Falešné obvinění Španělska z rozšíření e. coli je pravděpodobně onou pomstou za španělskou neochotu naskočit do geneticky modifikovaného vagonu.

To je příběh, který stojí za ekonomickým zničením španělských rolníků pěstujících zeleninu. Je to jedna ze zápletek, které probíhají ve schématu událostí kolem e. coli.

Potraviny jako válečná zbraň vytvořená Big Pharmou

Mimochodem, nejpravděpodobnějším vysvětlením, kde byl vyvinut tento kmen e. coli, je, že farmaceutičtí giganti ho vytvořili ve svých vlastních laboratořích. Kdo jiný má přístup k veškerým antibiotikům a vybavení potřebnému k vytvoření cílených mutací potenciálně tisíců kolonií e. coli? Lékové společnosti mají jedinečné postavení k tomu, jak provést tuto akci a mít z ní prospěch. Jinými slovy, mají jak prostředky, tak motivaci, aby se angažovaly speciálně v podobných akcích. Mimo lékové společnosti jsou tu snad i regulátoři infekčních nemocí, kteří mají podobnou laboratorní kapacitu. Například CDC by to pravděpodobně mohla také provést, kdyby skutečně chtěla.

Důkaz, že někdo bioinženýrsky vytvořil tento kmen e. coli, je zapsán přímo v DNA bakterie, Je to lékařský soudní důkaz, a to, co odhaluje, nelze popřít. Tento kmen prošel opakovanými a dlouhodobými vystaveními osmi různým třídám antibiotik, a pak se nějakým způsobem objevil v potravinách. Jak jinak je toto možno provést, než důkladně naplánovaným schématem provedeným grázlovskými vědci? Není možno, aby vznikla

"spontánní mutace" v kmenech tak, aby byl odolný nejvyšším osmi třídám značkových antibiotických léků, které jsou dnes prodávány Big Pharmou. Takové mutace musí být záměrné. A opakují, pokud nesouhlasíte s tímto tvrzením, pak to znamená, že říkáte NE, nebylo to uděláno záměrně ... stalo se to náhodou! Což je, jak znovu říkám, ještě děsivější! Protože to znamená, že antibiotická kontaminace našeho světa je na tak extrémním stupni, že kmen e. coli může být v přírodě nasycen osmi různými

druhy antibiotik natolik,

že se přirozeně vyvine ve smrtící superbaktérii. Pokud tomu lidé věří, tak je to ještě děsivější teorie než bioinženýrské vysvětlení!

Začala nová éra: Biologické zbraně v naší stravě

Ale v obou případech - nezáleží na tom, čemu věříte - je prostou pravdou, že svět nyní čelí nové éře globálních kmenů superbaktérií, které nelze léčit žádnými známými léky.

Samozřejmě mohou být snadno zabity koloidním stříbrem, což je právě důvod, proč v posledních letech FDA a světoví regulátoři zdraví zuřivě napadali společnosti vyrábějící koloidní stříbro. Nemohou dopustit, aby veřejnost měla v rukou přírodní antibiotikum, které skutečně funguje. To by zničilo celý jejich záměr, aby všichni lidé byli nemocní.

Ve skutečnosti tyto kmeny e. coli mohou být snadno léčeny kombinací přírodních plnospektrálních antibiotik z rostlin jako je česnek, zázvor, cibule a léčivé rostliny. Navíc probiotika mohou pomoci vyrovnat flóru trávicího systému a "vytěsnit" smrtící e. coli, která by mohla být současně přítomna. Zdravý imunitní systém a dobře fungující trávicí trakt může zvítězit nad infekcí superbakterie e. coli, ale je tady ještě jedna věc, o které lékařská komunita nechce, abyste věděli. Dávají absolutní přednost tomu, abyste zůstali bezmocnou obětí ležící v nemocnici a čekající na smrt, bez jakýchkoli možných vyhlídek. Přesně to je "moderní medicína". Způsobují problémy a prohlašují, že je léčí, a pak vás nedokážou léčit ničím, co by skutečně fungovalo.

Téměř všem úmrtím, která se dnes přičítají propuknutí e. coli, se dá snadno a lehce zabránit.

Jsou to úmrtí z nevědomosti. Ale ještě spíše to mohou být také úmrtí na

novou éru biologických zbraní v potravě, vypuštěných buď skupinou šílených vědců, anebo systémovou institucí, která vyhlásila válku lidské populaci.

+++++

Este raz

Kto vykráda dôchodky zo Sociálnej poisťovne

Občania nevidia dôvod, aby vláda kryla vykrádanie Sociálnej poisťovne, zdravotnej poisťovne a štátneho rozpočtu a ako sa to robí?

1. Podnikateľ si zriadi firmu a prihlási sa do II. piliera a aj jeho zamestnanci sa prihlásia do druhého piliera.

2. Do Sociálnej poisťovne posielajú iba výkazy za seba na najvyšší základ pre odvody, ale eurá neodvážajú, ani za seba ani za zamestnancov.

3. Po 2 - 3 rokoch si založí novú firmu na ktorú preniesie majetok starej firmy a dlhy nechá na starej firme, ktorú dá do konkurzu. Pre opatrnosť majetok preniesú cez 4 až 5 nastrčených firiem tak, že nakoniec majetok skončí v jeho novej firme.

4. Sociálna poisťovňa z výkazu povinne odvedie do DSS 9 % za majiteľa aj zamestnancov. Takže majiteľ aj jeho zamestnanci si sporia do súkromného II. piliera aj keď reálne neposlal do Sociálnej poisťovne ani 1 euro.

5. Sociálna poisťovňa eurá nevymôže, lebo firma nemá žiaden majetok z ktorej by ich vymohla.

6. Podnikateľ a zamestnanci idú do dôchodku a Sociálna poisťovňa a DSS im vyplácajú vysoké dôchodky .

Z čoho jemu a zamestnancom vypláca dôchodky? No predsa zoberie tým, čo platia a výsledok je taký, že dôchodky máme na úrovni životného minima.

Otázka: Ako to má vyriešené EÚ?

Odpoveď: Majú zákon o hmotnej zodpovednosti právnických osôb a osoby, ktoré zbankrotovali nemôžu podnikat' 10 rokov. Právnické osoby musia ručiť majetkom svojim a svojich manažérov ako aj ich rodinných príslušníkov, čiže dobre si rozmyslia robiť takéto zlodejstvá.

Otázka pre poslancov a ich šéfa Sulíka: Dokedy budete okrádať dôchodcov a chorých zlodejskými zákonmi?

Ako je možné, že Sociálna poisťovňa musí povinne odoslať do DSS polovicu t. j. 9 % z vymeriavacieho základu aj keď jej eurá vôbec neprídu na účet. DSS si pritom vyberá od prispievateľov aj poplatky za vedenie účtu, pričom náklady na vymáhanie nemá žiadne a tak len kasa Sociálnej poisťovne ostáva prázdna.

Týmto spôsobom sa vykrádajú aj zdravotné poisťovne – zdravotné odvody a štátnu kasu – dane.

Okrádajú nás všetkých a beztrestne – legálne. Čo na to pán Mikloš (mik-lož), ktorý dvíha neúmerne daňové zaťaženie strednej vrstvy a vôbec ľudí čo žijú z platu. Naozaj to nevidí alebo nechce vidieť a drísta len o zlom hospodárení Sociálnej poisťovne. Naozaj niet inej cesty?

Pozn. Na tento typ zlodejstva o. i. navádzal firmy p. Mihál vo svojich "preslávených" seminároch pre podnikateľov. Dnes sa táto osoba stala ministrom práce, sociálnych vecí a rodiny za SaS. Na tento rok zrušil valorizáciu dôchodkov, všetci dôchodcovia dostanú paušálne len 2,5 eura, čo pri zdražovaní, teda inflácii 6%, ktorú úmyselne rozbehla táto vláda v 2. polroku 2010, znamená reálne zníženie dôchodkov vo všetkých kategóriách. Mihál je človek, ktorý svojim neľudským bezohľadným a doslova asociálnym prístupom k ľuďom predčí aj doteraz najväčšieho asociála Kaníka.

+++++

A história sa opakuje.

30. mája 2011

(Príspevok do Stálej konferencie Panslovanskej únie)

www.pansu.sk

Keď v roku 1939 prišli k nám znovu Maďari, naše okresné mesto sa stalo pohraničným mesto, za mestom boli hranice Slovensko -Maďarské. Náš občan ,írečitý Slováč sa stal známy v celom meste svojím historickým výrokom: „Kérem a sme Maďari“. Bolo to strohé konštatovanie skutočnosti.

Tento výrok by mohol byť aktuálny i teraz, po zasadnutí nášho parlamentu a prijatí nového zákona o menšinách a reakcii na novú Maďarskú ústavu. Naša vládna garnitúra, v snahe vládnuť za každú cenu, prijala novú taktiku Maďarov. Keď totiž Maďari vo voľbách s čistou maďarskou stranou neuspeli, tak uspeli so slovensko-maďarskou stranou Most – Híd, z ktorej už zostal iba Híd. Na svoje veľkomadžarské ciele získali quasiSlovákov, ktorí so svojím predstaviteľom, podpredsedom vlády predkladajú ešte tvrdšie požiadavky, ako čisti Maďari.

Situáciu v strednej Európe v súčasnej dobe môžeme charakterizovať ako boj o lídra. Za 40 rokov obdobia socializmu vedúce postavenie v tomto regióne zaujímalo jednoznačne Československo. Bol to štát s najvyššou životnou úrovňou, s najvyspelejším priemyslom a poľnohospodárstvom. Maďari, ako porazený štát v 2. svetovej vojne, boli zaťažení reparáciami, priemysel takmer žiadny, jediné, čo ich držalo, bolo poľnohospodárstvo. 8 miliónov Maďarov robilo na 2 milióny Budapešťanov.

Po rozpade východného bloku vznikli malé štáty a do malého si každý trúfne. Maďari sa pustili do boja za primát v tomto regióne. Vytiahli kartu 15 miliónového národa, postavili parlament „Karpatskej kotliny“, majú silné loby v Amerike i v západnom svete.

Zahraničná politika našej vlády týmto cieľom pomáha. Nedostatočne bojujeme za udržanie našej zvrchovanosti a za nedotknuteľnosť nášho štátneho územia. Nehľadáme podporu v zahraničí, čo kritizujú i naši diplomati, ktorí pôsobia v medzinárodných organizáciách. Nedostatočne si uvedomujeme, že sme medzinárodne uznaným samostatným štátom, do ktorého si nemôže kopnúť každý, komu sa zachce. Náš slovenský národ prešiel ťažkým a namáhavým bojom celých generácií, zaslúžil si túto ťažko získanú samostatnosť. Tak si to vážme a nedopustíme, aby nám na tieto vymoženosti niekto siahol. V správaní sa tejto vládnej garnitúry nie sú záruky za zachovanie toho, čo máme a čo sme dosiahli. Táto politická garnitúra by si mala uvedomiť, že už dožila, prešľapujeme na jednom mieste, nemáme pred sebou žiadne ciele. Je potrebné uvoľniť miesto mladšej generácii, nezaťažennej ideológmi boja proti komunizmu, privatizáciou, korupciou a rôznymi kauzami a všetkým zlom, ktoré sa na tomto národe napáchalo za posledných 20 rokov.

Vráťme sa však k našej téme a poďme trochu histórie. Mala by nám poslúžiť k tomu, aby hlavne tí mladší si to uvedomili, že za to naše krásne Slovensko sa oplatí i naďalej bojovať, zachovať a rozvíjať to, čo máme i pre ďalšie generácie. *Historia est magistra vitae*. Dejiny sú učiteľkou života, bez ich poznania si nedokážeme vážiť to, čoho sme dosiahli a všetko to, čo máme.

Nejdeme ďaleko, zhodnoňme si iba jedno storočie. Dostal sa mi do rúk životopis jedného nášho občana a preto použijem citáty z tohto dokumentu: „*Narodil som sa v roku 1908. Do ľudovej školy som chodil v rodnom meste. Nie raz som dostal od maďarských učiteľiek s palicou po prstoch, pretože cez prestávku s chlapcami som hovoril po slovensky a pri tom som musel odriekať slová : Isten áld meg a Tótot, hogy a Magyar nehordja a drótot. (Boh ochraňuj Slováka, aby sa Maďar nestal drotárom).*“

V roku 1918 som chodil do gymnázia a keď zisťovali u žiakov národnosť a ja som sa hlásil že som Slováč, tak cez prestávku maďarskí žiaci na mňa pľuvali a kričali, že som Hazu áruló (domáci zradca). Keď odišli Maďari, prišli Česi. Všetky úrady boli obsadené úradníkmi českej národnosti. V našom meste ešte i predseda včelárskeho spolku sa volal Vykoukal. Naši predkovia toto obdobie nazývali Za Čechov. Češtine naši občania rozumeli, i keď niekedy nastali i tu problémy. V našom okresnom meste prišiel do hostinca, ktorého majiteľ bol Slováč český úradník na večeru. Hostinský sa pýta, čo by si prial a on že kveták. Na 2 deci vína každý večer sem chodil i sused, remenár. S hostinským dali hlavy dohromady a prišli na to, že to budú kvetiny. Hostinský postavil na stôl pred úradníka vázu s kvetmi a sadol si k remenárovi. Host čítal noviny a keď videl ,ako tí dvaja spokojne sedia, spýtal sa, čo bude s tým kvetákom. A znovu dali hlavy dohromady a prišli na to, že tých kvetín bude asi málo, tak priniesli ešte muškát. To už hosťovi došlo a začal im práčne vysvetľovať, že on chce vlastne vyprázaný karfiol.“

Pokračujme v životopise.

„*Maturoval som v roku 1926 na gymnáziu, kde od riaditeľa počnúc a školníkom končiac, všetci boli Česi. Chodil som cvičiť do Sokola a po maturite som sa stal cvičiteľom v Sokole. Keď českí úradníci mi neprišli na cvičenie, poslal som pre nich do krčmy kde hrali kolky, tak mi jeden súdny úradník odkázal, že Česi sa v Čechách nacvičili dost' a teraz nech*

cvičia blbí Slováci. Po tomto sme všetci Slováci zo Sokola vystúpili a ja som v mojom rodnom meste založil organizáciu Orol. Po mesiaci sme na dvore školy urobili verejné vystúpenie. Na toto cvičenie nás prišiel pozdraviť prelát Andrej Hlinka, ktorý bol na návšteve u nášho dekana a správcu fary. Bol som mu predstavený a dal mi prísľub, že sa postará, aby som bol prijatý na daňový úrad. To sa aj stalo, ale českí úradníci sa postarali, že ma nenechali v rodnom meste, ale som bol preložený do Rožňavy. Vojenskú prezenčnú službu som absolvoval na dôstojníckej škole v Košiciach, keď som chcel študovať na vojenskej akadémii, moju žiadosť Česi zamietli.“.

Keď Česi odišli, znovu prišli Maďari. A to už sme v roku 1939. Podľa štatistiky z roku 1930 v 182 mestách a obciach na zabranom území tvorili Slováci väčšiu časť obyvateľstva. Napríklad v okrese Vráble žilo 23.992 Slovákov a 8.776 Maďarov. Slovensko stratilo zo svojho územia 10.423 km², čo tvorilo 21% celého územia.

Slováci na tomto území nevedeli po maďarsky a tak vznikli také dvojjazyčné slová, ktoré veľmi výstižným a žartovným spôsobom zachytil Ján Kollár vo svojich Spievankách-II.177 takto:

Hej,mikor én Kuruc vóltam,
Rákóczi vojnában
cifra plachta – zástavában
jártam Oravában .

Oravában ostrohában
olyan legéñ vóltam
husát, kravát, volát, sviňát
sedliakoktúl bráltam.

Ha valami egisz hejten
robotába nyértunk
v nedel'ába do krčmába
na pivára mentunk.

Az gajdával, az huslával
ulicában jártunk
holubkákot zabigáltunk
Magyarúl zpieváltunk.

Nášho životopisca toto obdobie zastihlo na daňovom úrade v Párkáni (dnes Štúrovo). Už bol ženatý, a s manželkou ušiel na Slovensko, tak ako veľa Slovákov z okupovaného územia. Dekrétom Dr. Beneša, všetci čo ušli pred Maďarmi na Slovensko a majú domovskú príslušnosť na odstúpenom území, musia sa vrátiť na odstúpené územie. Utečenci sa ale odmietli vrátiť a tak stratili domov, robotu i občianstvo a dlho trvalo, kým sa s tým vyrovnal i Slovenský štát.

Obdobie rokov 1939 – 1945 na južnom Slovensku spracoval v obsiahlom diele univ. prof. Martin Vietor pod názvom **Dejiny okupácie južného Slovenska**, ktoré vydala Slovenská akadémia vied v roku 1968.

Od roku 1945 nemali sme tu ani Čechov, ani Maďarov, všetci Maďari boli repatriovaní do Maďarska. V obciach, kde bolo viac občanov, ktorí hovorili po maďarsky, hovorili medzi sebou po maďarsky, dokonca i členské schôdze JRD sa viedli v maďarčine, nikomu to nevadilo, nebolo treba prijímať žiadne zákony, úradná reč bola slovenská. Všetci občania, ktorí sa v tej dobe narodili mali v rodnom liste napísanú národnosť slovenskú. Určite

i dnešní naši Maďari sa narodili ako Slováci. Nevidel som rodný list Bélu Bugára ale iste sa tam volá Vojtech Bugár.

A prišla doba kedy sme sa s Čechmi rozišli a zasa tu máme Maďarov a dokonca 500 tisíc! Kde sa tu vlastne vzali! Keď sme boli súčasťou totalitného bloku a sovietski komunisti všetkých svojich nevoľníkov (teda aj nás aj Maďarov) držali pod krkom, tak si na nás netrúfali,. A teraz, keď sme súčasťou demokratickej EÚ, tak do nás kopú. Všetko sa deje pod rúskom demokracie a aby sme túto demokraciu nedajbože nenarušili, tak im dovoľíme všetko, na čo si pomyslia a ešte im v tom Slováci pomáhajú. Dokedy toto vlastne chceme trpieť, dokedy budeme ustupovať. Veď my sme občania suverénneho štátu, kto im dáva takú moc, aby zasahovali do tejto suverenity. Naša vláda a náš parlament nemá iné starosti a povinnosti s riadením tohto štátu, ako stále riešiť požiadavky Maďarov? Na Budapešť nepôjdeme s tankami, ako to tak nezodpovedne vyhlásil jeden náš poslanec. S čím by sme tak išli. Naša armáda má jednu tankovú rotu v sile troch tankov! To nie je riešenie dnešnej doby. Maďari stále priostrujú, o čom svedčí ich nová ústava. História sa už nesmie opakovať! Na to máme vládu a parlament, ale títo nekonajú v záujme slovenského národa. Nerozhodnosť našej vlády a nekompetentnosť rozhodnutí parlamentu spôsobili takú situáciu, že pri služobnom styku v jednej fabrike na južnom Slovensku na rokovaní za prítomnosti slovenských občanov maďarskej národnosti a občanov slovenskej národnosti je dorozumievacia reč angličtina. Títo mladí slovenskí Maďari žijúci na Slovensku neovládajú slovenský jazyk! Kto chce riadne žiť v akomkoľvek štáte, v prvom rade musí ovládať úradný jazyk. To platí všade na svete, iba u nás Maďari nemusia ovládať našu reč. A toto spôsobili zákony, ktoré schválil **slovenský** parlament!

Je potrebné s týmto skončiť, do vlády a do parlamentu musí prísť nová krv, ktorá sa bude starať o blaho nášho národa a štátu s vysokým kreditom v zahraničí. I naši poslanci v Európskej únii musia razantnejšie presadzovať na tomto fóre záujmy nášho štátu, veď na to sú tam. Ich viditeľnosť v súčasnosti však žiaľ nie je na požadujúcej úrovni.

Ing. Ján Trungel

+++++

Devínský masaker: reálná tragédie připomíná frašku

Recenze 10. června 2011 7:00

PRAHA - Ve slovenském "dokudramatu" Devínský masaker je reálná tragédie rekonstruována způsobem, jenž připomíná spíš frašku.

Fotogalerie

Slovenský dokumentární film Devínský masaker má být pokusem vytvořit film v žánru dokudramatu, v kontextu středoevropské kinematografie velice neobvyklém. Opakují to tvůrci toho filmu a s nimi i část publicistiky. Věc se [ale](#) má tak, že snímek režisérů Gejzy Dezorze a Jozefa Páleníka žádné dokudrama - tedy hraná rekonstrukce skutečné události ve stylu např. Krvavé neděle Paula Greengrass nebo Konference ve Wansee Franka Piersona - není.

Dohadovat se o správnosti žánrového zařazení může ve vztahu k filmu působit malicherně, jenomže ta zavádějící reklamní strategie Devínsky masaker vlastně vystihuje docela přesně - je to film jaksi šarlatánský, pouťový, sugeruje vlastní výjimečnost, a přitom je v mnoha ohledech fádní, anoncuje odpovědi na otázky, jež si snad ani není schopen položit.

Připomíná na víc než hodinu roztaženou reportáž z nějakého publicistického cyklu na komerční televizi, jejíž autoři ale nebyli schopni svoje téma jakkoliv uchopit a zakrývají to snahou o efektní zpracování, jež ovšem hraničí (mírně řečeno) s nezamýšlenou komikou.

Mišmaš beze smyslu

Loni v srpnu zastřelil Lubomír Harman na bratislavském sídlišti Devínská Nová Ves sedm lidí, pět z nich byli obyvatelé [bytu](#) na chodbě, kde žil i vrah, další dva v ulicích. Potom, co ho zasáhl policejní ostřelovač, spáchal Harman sebevraždu. Autoři vyzpovídali sousedy, příbuzné obětí, svědky, policisty, ministra [vnitra](#)...

Vznikl ale neutříděný mišmaš, který se jen pokoušejí zvnějšku dramatizovat, dodat mu váhu. Někdo řekne, že rodina, jejíž členové se stali oběťmi Harmanovy palby, byla víceméně bezproblémová, jiný, že střelec reagoval na dlouhodobou šikanu z její strany. Někdo řekne, že policie byla na místě včas, jiný, že zdaleka ne. O Harmanovi se mluví jako o nepřístupném chlapíkovi, pak ale zase zazní, že to byl vlastně dobrák.

Je asi normální, že podobný zločin, jako byl ten Harmanův, po sobě nechává hodně nezodpovězených otázek, z nichž mnohé jsou asi i nezodpověditelné. Přesvědčení autorů o tom, že stačí snést na jednu hromadu množství fragmentárních informací, aby to ospravedlnilo vznik filmu, je ale - podle mého soudu - mylné.

Přetažená reportáž

Devínsky masaker

Slovensko 2011

Režie: Gejza Dezorz, Jozef Páleník

Hrají: Pavel Vrabec

Premiéra 9. 6. 2011

Po zhlédnutí Devínského masakru člověk těžko může získat dojem, že se o té události něco dozvěděl nebo že je schopen vnímat plastičtější lidi, jež ta událost tak či onak zasáhla. Byl jenom vystaven proudu jakéhosi afektovaného infotainmentu.

Emoce a drama měly filmu zřejmě dodat hrané vsuvky - jacísi nešťastní figuranti v nich přehrávají Harmanův zločin, kašlou krev, padají zasaženi kulkami a podobně. K tomu temně hučí syntezátor nastavený na ten nejlaciněji znějící rejstřík nebo buší okázale drsnácká kytara. Obraz je tu zpomalený, občas se rychle zastříhá. Všechno to úporné "temnění" ale působí velice křečovitě a lacině, možná odzívnutě.

Krutý zabiják plyšáků

Moment, kdy představitel Harmana v lese trénuje na - ach tak nevinných - plyšových králíčcích, kteří jsou před objektivem kamery krutě cupováni svištícími kulkami, je vysvětlitelný snad jen kolektivní ztrátou soudnosti na straně všech zúčastněných. Jestli bylo záměrem autorů prezentovat tragédii jako frašku, povedlo se to skoro dokonale.

Na tiskové konferenci, která předcházela uvedení filmu před pražskými novináři, autoři, ačkoliv se jich na to nikdo neptal, mluvili i o tom, že jeden člen štábu je blízký příbuzný kanibala, který byl na Slovensku nedávno odhalen. I to odpovídá duchu filmu - přitáhnout pozornost za každou cenu. Musí to být skvělé mít takové kolegy...

[Ondřej Štindl](#)

+++++

Na margo listu osobnosti: **List o.z. Magnificat "velvyslancom duhy"** este z roku 2010

Magnificat Slovakia o.z., 851 01 Bratislava

Titl.

Excelencia

Mr. **Keith Eddins**

Veľvyslanec U.S.A

v Slovenskej republike

V Bratislave, dňa 13. mája 2010

Vec: **Výzva na zrušenie podpory**

Dúhového Pride pochodu v Bratislave

Vaša ctihodná Excelencia!

V denníku SME dňa 13. mája 2010 sa uvádza vaše vyhlásenie ku tzv. Dúhovému Pride pochodu homosexuálov a tzv. „sexuálnych menšín“ ktorý je naplánovaný v Bratislave dňa 22. mája 2010 na Hviezdoslavovom námestí. Svojím vyhlásením uvádzate – citát: *„**Naše národy dospeli rozličnými cestami k tomu, že uznávajú práva homosexuálov ako základné práva**“*. Ďalej píšete, že ***Dnes členstvo v európskej únii nielen vyžaduje anulovanie protihomosexuálnej legislatívy, ale aj uplatňovanie protidiskriminačnej legislatívy zo strany všetkých členských štátov.***

Vaša ctihodná Excelencia!

Ste veľvyslancom iného štátu na území Slovenskej republiky. Považujem za nutné vás teda upozorniť, že **ste na území zvrchovaného štátu, ktorý má vo svojej Ústave zakotvené cyrilometodské dedičstvo, čo znamená kresťanskú vieru a morálku.**

Táto kresťanská vieru a morálka považuje sexuálne správanie sa a spôsob života, ktorý vy propagujete - teda homosexuálny - za protikresťanský, nemorálny

a zvrátený. Neodsudzujeme týchto ľudí. Je však pre nás neprijateľným prijať hriech na úroveň morálky, akceptovať amorálnosť a pýchu zla ako ľudské právo, a tým sa pričiniť o uzákonenie a šírenie tejto duchovnej skazy.

Keďže som predsedom združenia, ktoré má vo svojich stanovách rozvíjanie a ochranu dedičstva sv. Cyrila a Metoda na Slovensku, som nútený konštatovať, že vaše vyhlásenie a podpora tzv. Dúhového Pride pochodu homosexuálov v Bratislave dňa 22. mája 2010 ide proti výsostným záujmom Slovenska.

Okrem toho považujeme za absolútnu morálnu ťačku nášmu národu, že tzv. Dúhový Pride pochod homosexuálov v Bratislave sa začne aj ukončí na Hviezdoslavovom námestí, na ktorom sa 25. marca 1988 tisíce našich kresťanov postavilo s modlitbou a horiacou sviečkou proti brutálnej sile policajného a ateistického komunistického režimu. Títo ľudia bránili svoje kresťanské presvedčenie, bránili Boha, bránili pamiatku svojich mučeníkov, z ktorých sú viacerí vyhlásení za blahoslavených.

Usporiadanie tzv. Dúhového Pride pochodu, ako aj požiadavky tzv. „ľudských práv“ homosexuálov pohoršujú státisíce slovenských občanov a sú priamym napadnutím ich kresťanskej viery.

O.Z. Magnificat Slovakia preto považuje túto akciu, a to ešte aj s vašou podporou, za útočnú a úmyselnú diverziu do duchovného a spoločenského života našej krajiny.

Vyzývam vás preto, aby ste odvolali podporu tzv. Dúhového Pride pochodu v Bratislave a zasadili sa za kresťanstvo, ktoré má dlhoročnú históriu a ovocie aj vo vašej domovskej krajine.

Vyzývam vás, aby ste toto kresťanstvo chránili ako integrálny prvok nášho zvrchovaného štátu, ktorého pohostinnosť v súčasnosti užívate. Pretože kresťanská viera, vernosť Bohu a dodržiavanie jeho prikázaní sú duchovnými koreňmi a základom Slovenska.

Vaše vyhlásenie na podporu morálnej zvrátenosti bolo paradoxne uverejnené na sviatok fatimskej Panny Márie, 13. mája 2010, v deň, kedy pápež Benedikt XVI. sa modlil za ľudstvo a Cirkev v portugalskej Fatime. Sedembolestná Panna Mária je Patrónku nášho národa a my sme sa na ňu vždy mohli spoľahnúť. Robíme to aj teraz a do jej rúk a Srdca odovzdávame aj túto výzvu.

S úctou

Anton Selecký,

o.z. Magnificat Slovakia

+++++

Anton Selecký, predseda predsedníctva **o.z. Magnificat Slovakia** (Reg. na MV SR, č.s. VVS/1-900/90-9977-5), IČO 30809631

Na vedomie:

Queer Leaders Forum

Prezident Slovenskej republiky Ivan Gašparovič

Ministerstvo zahraničných vecí Slovenskej republiky

Primátor Hlavného mesta SR Bratislavy Ing. Andrej Ďurkovič

Ján Chryzostom kardinál Korec

hovorca Konferencie biskupov Slovenska Jozef Kováčik

Konferencia biskupov Slovenska

Biskupi Slovenska

Denník SME

TASR

+++++

Naozaj chápeme, čo znamená „buď vôľa tvoja“,
keď žijeme, ako keby musela „byť dokonalosť moja“
a ostatné mimo mňa má leďva cenu hnoja?

Turíce 2011

Zúčastnil som sa nedávno kresťanskej konferencie o konzervatívnych hodnotách a bol som šokovaný doslova protikresťanským duchom, v akom sa niesli prednášky a aj diskusia. Nosná idea bola tá, že keby boli iní takí, akí sme my, aké by bolo všetko iné. Lenže, moji milí, život je taký, aký je a aj ľudia sú takí, akí sú. My máme práve s takými počítať a podľa toho majú vyzeráť aj naše kalkulácie a potreba neustálych kompromisov a nekonečného odpúšťania často nezaslúžených krívd. O čom je skutočná demokracia, ak nie o úpornom a namáhavom hľadaní možných vzájomných a všeobecne prospešných dohôd?

My môžeme proklamovať bezhriešnosť a bezchybnosť, aj sa môžeme o tieto ideály snažiť, môžeme sa vyjadrovať v tom zmysle, že keby boli všetci aspoň takí dobrí ako my, tak by to predsa len bolo o čosi lepšie. Patrí to k ľudskej prirodzenosti, nielen individuálnej, ale aj skupinovej, považovať druhých za horších a nedokonalejších. Občas sa ale trochu hlbšie zamyslíme, aké nezmysly to hlásame.

Zlo je zlo a hriech je hriech, aj keď je iste rozdiel medzi nevyhnutnými chybami a úmyselným konaním zla. Ale prečo teda zlo a chyby existujú a aký je ich zmysel? Asi ten, že keby to bolo ináč, naša pýcha by nemala hraníc a keby sme naozaj boli dokonalí, nikto by nikoho nepotreboval. Aký zmysel by potom malo akékoľvek spoločenstvo? Žiaľbohu, tento farizejský duch, zlý duch povýšenosti a výlučnosti, je tým najhorším duchom, ktorý je najúčinnější príčinou zla a skutočne doslova oslepuje tých, ktorí si myslia, že vidia.

Netvrdím tieto veci ľahkomyselne, sám sa snažím o dokonalosť a celé roky chcem byť skutočne lepší od iných, ale za tie roky som sa naučil aj to, že nijaké snahy a projekty bez rešpektovania Božej vôle a bez uznania reality a potrebnosti práve takéhoto sveta, aký nás

obklopuje, nemajú zmysel. Naháňame sa a nestíhame, namáhame sa a nakoniec problémy len sťažujeme a komplikujeme. Čím chceme byť kresťanskejší, tým sme nekresťanskejší...

My nielenže nemilujeme svojich nepriateľov, ale dokonca pohrdame tými, ktorí sa nám zdajú menej kresťanskí a sme k nim až odporne blahosklonní...

Milí moji, realita tohto sveta je taká, že nemôžeme mať všetci všetko a často tí hriechnejší sú úspešnejší a lepšie sa vyznajú v tlačnici. Môžeme to vnímať a môže sa nás to dotýkať, ale keď nás to vedie k pohrdaniu, závidosti, ba až k nenávisti, neopovažujeme sa nazývať nasledovníkmi Krista. Toto platí aj pre jednotlivcov, aj pre všetky štruktúry a hierarchie. Ťažko sa táto horká pilulka prehĺta, ale ak sa nám to s Božou milosťou podarí, zacítíme nielen v ústach nevídajú sladkosť. My naozaj môžeme vyčítať iným smietky v ich očiach, ale najprv musíme trpezlivo a pokorne skúmať tie povestné brvná vo svojom „bystrozraku.“

„Nech zostúpi Duch svätý a obnoví tvárnosť Zeme“ – alebo nás aspoň zbaví našej dvojtvárnosti.

KYRIE ELEISON!

VLADO GREGOR, HOLÍČSKA 23, 85105 BRATISLAVA, mail:
gregigregor58@gmail.com

+++++

V e-knižnici Forum Historiae pribudla nova kniha:

Dezider Tóth (ed.): Generál Golian a jeho doba. Materiály z odborného seminára k 100. výročiu narodenia Jána Goliana. Banská Bystrica 31.

10. 2006. Banská Bystrica : Múzeum SNP, 2006

Pozri: http://www.forumhistoriae.sk/e_kniznica.html

Ako sa uchováva pominuteľnosť?

Výstava Divadelného ústavu Ako sa uchováva pominuteľnosť si stanovila ťažkú úlohu – zachytiť nezachytiteľné, to éterické, s čím sa dá stretnúť iba počas divadelného predstavenia. Niečo z toho je možné uchovať iba v spomienkach. To, čo sa uchovalo v archívoch Divadelného ústavu, uvidíte od štvrtka 9. júna do nedele 10. júla 2011 v Slovenskom národnom múzeu na Vajanského nábřeží 2 v Bratislave. Vernisáž výstavy sa uskutoční v stredu 8. júna o 17.00 v SNM.

Úlohou Divadelného ústavu je konzervovať pominuteľnosť, napísala v roku 1971 jedna z najvýznamnejších opôr vtedy mladej odbornej inštitúcie Nelly Štúrová. Boli časy, keď dokumentácia stála takmer pred zánikom, vzácne zbierky sa presúvali do unimobuniiek, častokrát natlačené do igelitových vriec. Mnohé z exponátov by dnes boli minulosťou nebyť osobnej zaangažovanosti jednotlivcov. Ďalšou hrozbou bolo aj normalizačné vedenie, ľudia, ktorých do ústavu umiestnili za ich „zásluhy“ na poli súdružského bratrickovania. Našťastie sa stretli s inými, na ktorých neskôr spomínal Ján Jaborník takto: „Považujem za veľký životný dar, že obdobie, v ktorom sa mladý človek dost' intenzívne formuje, som mohol stráviť v spoločenstve takých vynikajúcich a v Divadelnom ústave z politických a ideologických dôvodov odložených ľudí – akými okrem Stana Vrbku, Nelly Štúrovej a Antona Kreta boli aj Gimén Mačugová, Perla Karvašová a Ivan Turzo. Okrem iného som v ich spoločnosti mohol vidieť a pocítiť, ako sa vzdoruje dost' surovému mocenskému tlaku a že základ tohto vzdorovania súvisí s nemalou osobnou a osobnostnou kultúrou, a rozmerom, ktorý by som nazval duchovným.“

Výstava ponúka výber toho najvzácnejšieho, čo sa Divadelnému ústavu za 50 rokov jeho existencie podarilo uchovať z oblasti slovenského divadelníctva, konkrétne z magického momentu stretnutia divadelníkov s divákmi. Expozícia je rozdelená na tri časti. Námestie Divadelného ústavu predstavuje päťdesiatročnú inštitúciu s jej dejinami i súčasnými

aktivitami. Scénografická ulica zahŕňa scénografické a architektonické makety, scénické návrhy, fotografie, kostýmy, divadelné plagáty a iné predmety zo scénografických zbierok Divadelného ústavu. Ich autormi sú špičkoví slovenskí výtvarníci od najstarších období až po súčasnosť – Ľudovít Hradský, Ladislav Vychodil, Helena Bezáková, Boris Kudlička a mnohí ďalší. Bulvár pozostalostí predstavuje dvoj- a trojrozmerné predmety z personálnych a inštitucionálnych akvizícií Divadelného ústavu. Návštevníci budú môcť nahliadnuť aj do pozostalostí významných osobností slovenského divadla, ako sú Janko a Oľga Borodáčovci, Magda Husáková-Lokvencová, Andrej Bagar, Lucia Poppová a ďalší. Prvýkrát bude vystavená kolekcia unikátnych historických slovenských divadelných bulletinov a Rakovského zbierka divadelných bulletinov z prelomu 18. a 19. storočia. Výstava ponúka viaceré možnosti, ako sa aspoň na chvíľu dotknúť prchavosti a nechať na seba dýchnuť minulosť.

AKO SA UCHOVÁVA POMINUTEĽNOSŤ
Jubilejná výstava k 50. výročiu vzniku Divadelného ústavu
Slovenské národné múzeum 9. 6. – 10. 7. 2011

Výstavu pripravili

Anna Grusková, *teatrologička, vedúca Oddelenia vonkajších vzťahov, vedúca autorského tímu*

a autorka koncepcie výstavy

Oleg Dlouhý, *teatrológ, vedúci Oddelenia divadelnej dokumentácie, informatiky a digitalizácie, odborný konzultant autorského tímu*

Rudolf Hudec, *archivár a správca archívnej databázy Janus*

Martin Timko, *teatrológ, správca akvizícií*

Miroslav Daubrava, *kustód scénografického fondu a správca IS CEMUZ*

Ján Triaška, *kurátor, správca zbierok muzeálnej a galerijnej hodnoty*

Katarína Kunová, *teatrogračka, dokumentaristka*

Zuzana Nemcová, *teatrologička, dokumentátorka*

Frederika Čujová, *teatrologička a kustódka audiovizuálneho fondu*

Lenka Džadíková, *teatrologička, pracovníčka Centra výskumu divadla*

Viera Sadloňová, *vedúca knihovníčka špecializovanej sekcie a správkyňa informačnej siete Clavijus*

Výtvarné riešenie a realizácia výstavy: **Juraj Antal a M75**

Grafické práce: **with love by milk**

Manažérka projektu: **Viera Burešová**, **Oddelenie vonkajších vzťahov**

Ďalej spolupracovali: **Viera Helbichová**, **Dana Tomečková**, **Andrea Dömeová**,

Marek Godovič, **Katarína Ďurčová**,

Michal Sadloň, **Tatiana Danišová**, **Anna Zajacová**

Jazyková redakcia: **Jozef Fabuš**

Výstava je súčasťou podujatí pripravených v súvislosti s 50. výročím vzniku Divadelného ústavu.

V Divadelnom ústave zároveň vychádzajú publikácie Divadelný ústav 1961-2011 a

Sprievodca

Citáty:

Žiaľ, začíname dosť oneskorene s budovaním divadelného odboru. Možno len ľutovať, že sa nepodarilo už pred desiatkami rokov presvedčiť zodpovedných činiteľov, aké úžasné straty vznikajú na tomto cennom poli nášho kultúrneho života...

Magda Husáková-Lokvencová, 1953

V budúcnosti by mal byť Divadelný ústav v Bratislave pre divadlo a divadelníkov tým, čím je dnes pre výtvarné umenie a výtvarníkov Slovenská národná galéria.

Ladislav Lajcha, 1963

Za dobu nášho jednaní, ktoré probíhalo nepretržite bez obední prestávky, boli sme častokrát prerušení telefonickými žiadosťami o informácie a ďalej návštevníky z rad čtenáľů i zamestnanců administratívnych. Pritom sa celé osazenstvo miestnosti musí stáť nedobrovoľnými účastníkmi všetkých akcií, ktoré by sa mohli jinak vyřizovat izolovaně. Tento stav je opravdu neudržiteľný.

Správa zo služobnej cesty pracovníka pražského Divadelního ústavu Karla Mikulu, 1963

V každodennej praxi sa vyjasňovali predstavy o skutočnom poslaní ústavu, ktorý by bol seriózne vybudovanou bázou pre divadelný výskum a vedu, ale realizácii týchto predstáv stála v ceste absencia finančných prostriedkov a absolútne nevyhovujúce priestory. Rok 1969 mnohé z týchto prekážok odstránil a vytvorili sa podmienky pre dotvorenie koncepcie ústavu ako dokumentačného a výskumného strediska slovenského profesionálneho divadelníctva.

Nelly Štúrová: Ako sa konzervuje pomínutel'nosť, 1971

Netreba zdôrazňovať, že pohľad na vývoj národnej kultúry, na proces jej formovania, je pre praktického divadelníka osožný a poučný v každom čase a v každej chvíli. Núkajú sa teda na využitie doterajšie výsledky práce Divadelného ústavu.

Emília Štercová o koncepcii Divadelného múzea, 1971

Postup čs. delegácie bol v intenciách čs. zahraničnej politiky a spolu so ZSSR a ostatnými soc. štátmi vyjadroval a podporoval všetky konštruktívne návrhy, ktoré prispievali k zblížovaniu ľudí, národov a kultúr na celom svete.

Správa zo služobnej cesty riaditeľa DÚ, 1973

Považujem za veľký životný dar, že obdobie, v ktorom sa mladý človek dosť intenzívne formuje, som mohol stráviť v spoločenstve takých vynikajúcich a v Divadelnom ústave z politických a ideologických dôvodov odložených ľudí, akými okrem Stana Vrbku, Nelly Štúrovej a Antona Kreta boli aj Gimén Mačugová, Perla Karvašová a Ivan Turzo. Okrem iného som v ich spoločnosti mohol vidieť a pocítiť, ako sa vzdoruje dosť surovému mocenskému tlaku a že základ tohto vzdorovania súvisí s nemalou osobnou a osobnostnou kultúrou, a rozmerom, ktorý by som nazval duchovným.

Ján Jaborník, 2005

„V súčasnosti sa pripravil na rokovanie pre orgány mesta a potom až vládu SSR projekt územného využitia lokality Martanovičová ulica. A tam zakreslený objekt č. 19 je deklarovaný ako Múzeum slovenskej divadelnej kultúry! Tento objekt z urbanistického plánu vyčiarknuť nemožno /spomínal som už jeho charakter ako zvukovo-izolačnej hmoty medzi novým SND a frekventovanými ulicami, ako je Dostojevského rad a Prístavná ulica/. Možno mu prisúdiť inú funkčnú náplň. Ale budeme oň bojovať. Projektanti novostavby SND sú za

naše riešenie, rovnako tak hlavný architekt mesta Bratislavy. Dúfajme, že nás nezradí ani MK SSR. A vláda pravdepodobne nebude túto nutnú investíciu torpédovať.
A to je tá „motyka“, ktorá by mohla vystreliť v náš prospech...

Ján Kákoš o projekte budovy Divadelného múzea, 1988

Z hodnotenia odborného pracovníka-špecialistu Jána Jaborníka vyplýva, že osudovým úderom pre divadelnú dokumentáciu bol odchod Nelly Štúrovej v roku 1978; práca dokumentácie sa zúžila na najnevyhnutnejšie činnosti, vedúceho dokumentácie robil pracovník, ktorý nebol schopný robiť tú pracovnú činnosť, na ktorú bol prijatý. Najviac dokumentáciu poznačili kritické priestorové problémy – nedostatok priestorov a priestory náhradné, navýsosť nevyhovujúce; vzácne materiály – roky starostlivo zhromažďované kultúrne dedičstvo – „putovali“ natlačené ako jaternice v igelitových vreciach. Pracovníci, ktorí dokumentáciu budovali, sa museli pozeráť, ako priamo pred ich očami neostáva kameň na kameni; rozvrat nastal rovnako aj v evidencii dokumentov.

Martin Timko, 2011

Iste, niekedy bol taký tlak, že človek si musel sadnúť a vyplodiť niečo o tridsiatom výročí Veľkej októbrovej socialistickej revolúcie, ale v zásadných veciach bola reakcia odmietat' politický tlak do konečných možností.

Ján Jaborník, 2010

Ak by som mal povedať, čo si z práce Divadelného ústavu doteraz najviac vážim, tak to je zachovávanie kontinuity. Od vzniku pobočky bratislavského Divadelného ústavu prakticky cez všetky obdobia premien, cez výmeny riaditeľov až dodnes. Som presvedčený, že v budovaní a zachovávaní kontinuity je obsiahnuté zachovávanie tradícií, proces obohacovania, proces zhromažďovania poznatkov, proces sústreďovania skúseností, kultúrotvorný proces.

Ján Jaborník, 2010

Myslím si, že dokumentácia v Divadelnom ústave bude stále oblasťou, ktorá bude neuveriteľne dýchať mladosťou a sviežosťou.

Ján Jaborník, 2010

+++++

Vyhlasenie Vlasteneckej aliancie č. 3/2011 k tzv. „Dúhovému pochodu“ v Bratislave

Všetky ľudské civilizácie stoja na krotení ľudského násillia pomocou zákonov a na rituálnej domestikácii živočíšnych erotických pudov. Ich uvoľnenie zákonite vedie k rozpútaniu deštruktívnych síl, ktoré už nemusíme zvládnuť, čo vedie ku koncu konkrétnej civilizácie a kultúry, v tomto prípade európskej.

Snaha vyrobiť z určitej sexuálnej úchylky tón udávajúci životný štýl znamená rozklad hodnôt, ktoré sa v našom svete kultivovali viac ako 6 000 rokov. K prirodzenosti sexuality patrí aj intenzívna polarizácia. Jej sila so sebou zákonite prináša aj odmietanie nevhodného pólu. Dôsledok toho je, že väčšina ľudí, ak sa ocitne v prostredí exhibicionisticky predvádzanej inak orientovanej sexuality, pociťuje silnú nevoľnosť. Kto tu zase chce meniť ľudskú prirodzenosť a násillím vnucovať vzorce, ktoré sú jej cudzie?

Tu treba pripomenúť, že **na Slovensku homosexuálov nikto neprenasleduje, tak ako nikto neprenasleduje chorých na obrnu**. No tí znášajú svoje nešťastie s rozumom a s **dôstojnosťou**. Ešte sme nikoho z nich nepočuli dožadovať sa, žeby chceli mať právo hrať **futbal za prvoligový klub**. V súčasnosti však, za podpory obmedzených ľavičiar-ských a pseudoliberalných intelektuálov a bolševických politikov, začínajú homosexuáli cielene

osočovať a organizovane prenasledovať normálne orientovanú väčšinu. Pripomína to prípravu nejakej neomarxistickej svetovej revolúcie. A je jedno, či to robia z hlúposti alebo úmyselne, na konci vždy stojí rozklad nášho domova – Európy a jej tradičných hodnôt.

7.VI.2011

Panslovanská únia

Konzervatívne Slovensko

Národný Inštitút Francois Marie Voltaire

Renesancia

Slovenská zelená alternatíva

Naša Európa 2000 – Slovakia

+++++

Veľvyslanectvá 20 štátov sa stavajú na podporu Gay Pridu Bratislava 2011. Pochod za ochranu rodiny nepodporil žiaden Som nasratý.

Aj keď nemám primerané vzdelanie, uznávam však, že základom štátu či iného organizovaného ľudského spoločenstva je rodina s potenciálom rozmnožovania, a ona z uvedeného dôvodu musí byť spoločnosťou chránená a podporovaná. Opak je samovraždou štátu.

Nie je dôvod, aby štát rovnako ako rodiny podporoval iné spojenia, ktoré apriori nemajú potenciál rozmnožovania. Ak je to pre nich azda právne potrebné, nech sa kdesi homosexuáli registrujú, i keď nepoznám praktickú potrebu toho. Dedit' predsa môžu na základe testamentu.

Nekompromisne som za zachovanie tohoto stavu:

- manželstvo je vyhradené len pre dve osoby rôzneho pohlavia
- adopcia je možná výlučne manželskému páru žena+muž, prípadne jednotlivcej osobe (len žena alebo len muž), nič viac.

Ak sa toto naruší, môžeme čakať, že sa bude chcieť sobášiť aj bača so svojou obľúbenou ovcou.

Krst je náboženský úkon vyhradený len pre nových jedincov ľudskej spoločnosti.

Nekompromisne som proti krsteniu predmetov; veď potom by sme azda mohli krstiť aj zvieratá - čo keď si niekto bude chcieť pokrstiť svoje auto, alebo svojho Punt'a.

Homosexuáli sú tiež ľudia a nepochybne tiež majú právo na život podľa ich voľby ako aj každý druhý. Nemajú však žiadne právo obťažovať iných svojimi výstrelkami a vzbudzovať tak verejné pohoršenie ostatných. Neobvyklosti svojho správania nech si každý, teda aj homosexuáli, vybaví vo svojom súkromí. Mne sa ich výstrelky hnusia a ich propagovanie na verejnosti je mi odporné a vzbudzuje vo mne pohoršenie, hoci inak dlhodobo dobre vychádzam z viacerými, ktorí tak nerobia.

Rád hovorím slovensky, ale ak niekto chce, rád sa s ním porozprávam aj nemecky alebo anglicky alebo česky. Nekompromisne som ale proti

tomu, aby sa slovenčina nasilu miešala s inými jazykmi, proti tomu aby sa hľadali náhradné slová namiesto zaužívaných. Homosexuáli sú a zostanú homosexuálmi, a keď ma naserú ako teraz, ujde sa im aj meno buzeranti. Cigáni sú už stáročia Cigáni (nie cigáni, to sme niekedy aj my ne-Cigáni). Gazdovia či poľnohospodári sú tiež to isté čo aj predtým a netreba ich premenúvať. Alebo budeme azda chcieť vodu nazývať "voter" a vzduch "ér"? To už radšej hovorme čistou angličtinou.

Cena Pavla Kouteckého pro dokument ČT *Pozemšťané, koho budete volit?*

Cenu Pavla Kouteckého za osobitý dokumentaristický počin prevzala 6. června 2011 režisérka Linda Jablonská spolu s účastníky dokumentárnej dílny občanského sdružení Inventura na slavnostnom večeru v pražskom Divadle Archa. Film vznikol v brněnskom studiu ČT. Na Mezinárodnom festivalu dokumentárnych filmů Jihlava 2010 získal Cenu diváka.

Vítězný film soutěže Cena Pavla Kouteckého *Pozemšťané, koho budete volit?* bude uveden na přehlídce dokumentárních filmů Český dokument 2011 ve středu 8. června od 16:00 a ve čtvrtek 9. června od 21:00 v pražském kině Atlas. www.ceskatelevize.cz/ceskydokument

Dokument *Pozemšťané, koho budete volit?* vznikol jako výsledek půlroční spolupráce mezi režisérkou Lindou Jablonskou a studenty dokumentární dílny o.s. Inventura. Snímek zachycuje loňskou jarní předvolební kampaň českých politiků před volbami do Poslanecké sněmovny. Štáb studentů dokumentární dílny se účastnil předvolebních mítinků, natáčel ankety s občany i politiky na témata, která jsou v jiných médiích přinejmenším neobvyklá. Externí kamery zaznamenaly veškeré dění kolem, reakce ochranky, příznivců, ale i odpůrců politických stran. Štáb také zjišťoval, zda politická korektnost a předvolební sliby nejsou jen prázdnými hesly, pokoušel se odhalit, nakolik je dvacet let po revoluci v českém člověku stále zakořeněný předsudek vůči všemu, co není „úplně normální“. **Bystrý a zvědavý pohled handicapovaných filmařů na svět činí z filmu originální, čerstvý a zábavný divácký zážitek.**

Občanské sdružení Inventura vzniklo v roce 2005 s cílem pozměňovat představy veřejnosti o životech lidí s mentálním handicapem a integrovat tyto lidi do společnosti. „*Film byl natočen jako součást projektu o. s. Inventura s názvem Dobýváme veřejný prostor,*“ říká režisérka **Linda Jablonská**. „*Snažíme se ukázat, že lidé s mentálním handicapem mají ve společnosti své místo, a že jejich názory jsou nejen neopominutelné, ale v mnohém inspirativní a zajímavé.*“

Film z cyklu *Ta naše povaha česká* měl televizní premiéru na Dvojce 15. prosince 2010: www.ceskatelevize.cz/program

Cena Pavla Kouteckého za osobitý dokumentaristický počin. Ocenění nese jméno historicky prvního držitele českého lva za dokument a podporuje jeho pokračovatele, trpělivé pozorovatele světa schopné sdělit své pocity a postřehy filmem.

Letos popáté udělovanou Cenu založili spolupracovníci a přátelé režiséra *Pavla Kouteckého* po jeho tragické smrti v roce 2006. Vyhláшуje ji Asociace Film&Sociologie a Divadlo Archa

ve spolupráci s Mezinárodním filmovým festivalem Jeden svět. Objekt ceny vytvořil významný sklářský výtvarník René Roubíček, kterého Koutecký zachytil při práci v nezapomenutelném filmu *Dialog*.

Cenou Pavla Kouteckého byl v r. 2007 byl oceněn film *Nizký let* scenáristy a režiséra Jana Šikla z koprodukčního cyklu ČT a PRAGAFILMU Soukromé století, v r. 2008 dokument ČT *Pulec, králík a Duch svatý* scenáristy Richarda Komárka a režiséra Filipa Remundy, v r. 2009 snímek *Nevítaní* scenáristy, kameramana a režiséra Tomáše Škrdlanta, koprodukční snímek ČT a Studia KF s.r.o., a v r. 2010 dokument *Země snů* režiséra Martina Ryšavého, koprodukční film ČT a Mildproduction.

Letos pětičlenná porota ze 100 přihlášených dokumentárních filmů na Cenu, nominovala filmů: *For Semafor* Miroslava Janka, *Medvědí ostrovy* Martina Ryšavého, *Nesvatbov* Eriky Hníkové, *Pozemšťané, koho budete volit?* Lindy Jablonské, *Vše pro dobro světa a Nošovic* Víta Klusáka, *Česká Granada* Jana Papouška, *Filmař, fanoušek, podivín* Kateřiny Mikulicové.

www.cenakoutecky.cz

Tiskový útvar ČT

+++++

NOVÉ ÚDAJE A PRIPOMIENKY K ŽIVOTOPISU A URČENIU HROBU J. A. KOMENSKÉHO

http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:eSMF4s6PKFwJ:http://www.snk.sk/swift_data/source/NbiU/Biograficke%20studie/15/bs15_9_36.pdf+Sege%C5%A1%2C+etymol%C3%B3gia&hl=sk&ct=clnk

NOVÉ ÚDAJE A PRIPOMIENKY K ŽIVOTOPISU A URČENIU HROBU J. A. KOMENSKÉHO

OTO KOLLÁRIK

O pôvode rodu a o vlastnom priezvisku Jána Amosa — **Segeš** Nivnický sa doteraz dosť popísalo.¹

Pričinou boli v podstate tri dôvody: 1. objavenie purkrechtskej knihy — registra obce Komňa z roku 1594,²

v ktorej sa

mediiným uvádza, že fojtstvo, čiže obvod súdnej právomoci patril Segešovcom, teda nie Komenskovcom, keďže takéto priezvisko sa tam nikdy nevyskytovalo. 2. Zápis v Liber fundationum et donationum in Bohemia³ o mene svedka obdarovania bratského kostola Jána Seješa, vlastnoručne opraveného Jánom Amosom na „Segess“. 3. Objavenie vlastnoručného zápisu v náčrtku dedikácie J. A. Komenského k svojmu plánovanému spisu Panorthosia patriae (Všenáprava vlasti), zverejnenom v konvolúte materiálov k dielu Clamores Eliae (Výzvy Eliášove, 1665—1670): „Milé matce mé vlasti, zemi moravské, jeden z věrných synů jejích Jan Amos **Segeš** Nivnický, po otci zvaný Komenský .. .“, ktorý potvrdzuje staršie výsledky bádania bojkovického dekana Jána Jelínka z roku 1910, že pôvodné meno Komenskovcov v Komni bolo **Segeš**.⁴

Keďže výskyt rodu Se-

geš podľa výsledkov výskumu českých bádateľov, univ. prof. MUDr. et RNDr. J. A. Valšíka, DrSc. a doc. dr. B. Němca je na západnom Slovensku (v Pobeďime, Drahovciach a ešte v ďalších ôsmich, resp. i viacerých obciach) značne zastúpený,⁵

môžeme oprávnene predpokladať, že jeho pred-

kovia Segešovci pochádzali práve z tohto územia.⁶

Do značnej miery to

potvrďuje i skutočnosť, že na svetlovskom panstve v obci Komňa existuje už v štyridsiatych rokoch 16. storočia fojt menom Ján **Segeš**.⁷

V roz-

pore s touto argumentáciou sa však vyskytujú aj niektoré iné stanoviská. Tak napr. PhDr. Marta Bečková, CSc, vedecká pracovníčka Pedagogického ústavu J. A. Komenského ČSAV v Prahe v recenzentskom posudku tohto príspevku nám oponuje, že: „Doklady o Segešich na západním Slovensku vyskytujú se rovněž na moravské straně, nejsou rovněž jednoznačným důkazem o Komenského národnosti, ostatně jménem **Segeš** operovali i někteří maďarští autoři a dokazovali maďarský původ Komenského.“ Naproti tomu český spisovatel, národní umelec Miloš V. Kratochvíl vo svojom životopisnom románe Život Jana Amose⁸, ktorého niektoré zásadné otázky prekonzultoval s tým istým vedeckým ústavom,⁹ v ktorom

pracuje, ako sme už vyššie uviedli, i Marta Bečková, uvádza, že: „Martin (t. j. otec Jána Amosa — O. K.) sám pocházel z nedaleké Komné, kam se rodina přestěhovala ze Slovenska“ (s. 9). Na tej istej strane okrem toho tvrdí, že Ján Amos sa narodil v Nivnici „ve velkém, bytelném mlýně . . .“, kde „Janův otec Martin působil . . . jeden čas ve službách majitelů panství pánů z Kunovic“¹⁰, kým Marta Bečková v tejto veci nemá absolútnu istotu. Do značnej miery ako M. Bečková argumentuje i univ. prof. PhDr. Josef Polišínský, DrSc. vo svojej monografii Jan Amos Komenský: „Je možné, ale není to nijak prokázané, že jméno **Segeš** prozrazuje, že šlo o rodinu, která přišla na Moravu ze sousední uherské Horní země. Dvě slovesa dnešní maďarštiny znamenají jednak zavázat se smlouvou, jednak utéci, uskočiti. Mohlo tedy jméno **Segeš** znamenat totéž co *uskok*, utečenec, člověk zavázaný. Moravský místopisec Ladislav Hosák ovšem tvrdí, že Segešové (Seješové) byli stará moravská rodina a žili na jihovýchodní Moravě od konce XV. století. Někteří maďarští badatelé naopak Komenského vyhlašují pomalu za ‚dar maďarského národa spřízněnému národu českému!‘“¹¹

Prečo takto dôvodí, vyplýva z ďalšieho kontextu na tej

istej strane: „V každém případě není pravděpodobné, že by byla světlovská vrchnost ustanovila za fojta na moravské vesnici (t. j. Komni — O. K.) cizince“, hoci o pár viet predtým uvádza, že tomuto panstvu, ktoré vlastnil rod Burianovcov z Vlčnova od polovice 16. storočia, „patřily statky na obou stranách Bílých Karpat, tedy i na uherské straně“. Teda o akého „cizince“ tu ide, keď majetky na oboch stranách Bielych Karpát (teda i na uhorskej, čiže slovenskej strane) patrili tomu istému panstvu? Okrem toho v prípade priezviska **Segeš** nemohlo ísť ani o „úskok, utečenca“ z Horného Uhorska (Slovenska), ako na tej istej strane tvrdí Josef Polišínský (pozri aj náš vyššie uvedený citát), odvolávajúc sa na dnešnú maďarčinu, pretože podľa najnovšie vydaného maďarsko-slovenského a slovensko-maďarského slovníka¹²

adjektívum „szeges“ odvodené od substan-

tíva „szeg“ (kliniec) má slovenský i český ekvivalent „klincami vybitý, priklincovaný“ a sloveso „szegez“ zase význam „priklincovať, klincami pribiti“ (c. d., s. 340—341). Podobný ekvivalent má aj tvar „szögez“, utvo-

rený od substantiva „szög" — „klinec" (c. d., s. 361). Význam „útek, zbehnutie, dezertovanie", o ktorý ide J. Polišenskému, má však maďarský ekvivalent „szökés" (c. d., s. 361), szökevény" zase „zbeh, dezertér" (s. 361), „ubehlík" (s. 884), kým „útek" — „megfutamodás, menekülés" (s. 884), „úskok (lest)" — „fortély, fűfang, csel" (s. 881), „utečenec" — „menekült" (s. 884), „zaviazaný (oddaný)" — „lekötelezett" (s. 958), „utietť, zutekatť, ujtť" — „elszökik, megszökik" (s. 884), „uskočiť (opustiť)" — „meglép, megugrik" (s. 881) a „zaviazať sa" — „kötelezi magát" (s. 958). Je však prinajmenej čudné, že ani J. Polišenský, L. Hosák a M. Bečková neuvádzajú ani jednu moravskú lokalitu s výskytom priezviska **Segeš**. V tom, že niektorí maďarskí bádatelia operujúc významom slova Szeges dokazujú maďarský pôvod Komenského a privlastňujú si ho, má J. Polišenský i M. Bečková pravdu. Tak napr. v poslednej dobe dr. Sándor Mikešy našiel v Ústrednej evidencii obyvateľstva Maďarska v Budapešti dovedna devätnásťkrát mená tvaru: Szegesi, Szegess, Szöges a podobne. To však ešte nie je dôvod na tvrdenie, že Komenský bol Maďar. Nie je predsa mysliteľné, aby niekedy v prvej polovici 16. storočia mohla byť nejaká migrácia Segešovcov z územia obývaného maďarskou národnosťou do Komne. A nemohlo to byť ani naopak. 1 3 Je síce pravda, že po bitke na Bielej hore emigrovali niektorí moravskí „českí bratia" a hlavne ich duchovní do Horného Uhorska — medzi Slovákov, ale nie do územia obývaného maďarskou národnosťou. Do uvedených západoslovenských obcí Pobedim (okres Trenčín), Drahovce a ďalších však títo emigranti či exulanti neprišli a sa neusadili, hoci je známe, že odchovanec univerzity v Leipzigu, dedičný župan Trenčianskej a Liptovskej stolice, protestantský gróf Gašpar Illésházy poskytol na svojich panstvách ešte pred vydaním tzv. novembrového patentu (dekrétu) 27. novembra 1624/14 dočasný útulok a ochranu niektorým protestantským vzdelancom, kňazom-literátom, tlačiarom, ako boli napr. Václav Vokál, Benjamin od Háje, Nikodém Čížek, uhorsko-brodský dekan Samuel Rochotius, nemeckobrodský dekan Melichar Veresius (Vereš), poliniansky duchovný Adam Wolfius, Jakub Jakobaeus Kutnohorský, 1 5

avšak remeselníci a roľníci 1 6

sa usadili len v Senici, Sobotišti,

Skalici, Myjave a vo Vrbovcich, preto Pobedim a Drahovce nepripadajú do úvahy. Ku Gašparovi Illésházymu sa začiatkom roku 1631 chystal odísť a zakladať (spravovať) školy aj posledný rektor pražskej univerzity Mikuláš Troilus Svatopolský, ktorého predkovia boli Slováci z Tajova pri Banskej Bystrici. 1 7

Marta Bečková nemá istotu ani o Nivnici ako rodisku J. A. Komenského, preto nám oponuje: „Co se týká rodiště Komenského, není ani záznam v Clamores Eliae jednoznačným důkazem o jeho rodišti, rozhojňuje pouze nepřímé doklady hovořící pro Nivnici, která je zřejmě nejpravděpodobnější, ale žádný z dodnes nám známých dokladů to se vši určitostí nepotvrzuje . . ." Na toto tvrdenie si dovoľujeme poznamenať, že v tejto veci absolútne spoľahlivým dokladom je písanie plného znenia mena príslušnej osoby. V stredoveku, keď sa výskyt priezvisk objavuje zriedkavo alebo vôbec nie, sa písalo len krstné meno spolu s názvom rodiska, z ktorého príslušná osoba pochádzala. 1 8

V období humanizmu a

renesancie od konca 15. do začiatku 17. storočia a ešte aj začiatkom nasledujúceho obdobia (manierizmus, barok) si uvádzali plebejci a mešťania svoje meno v poradí: krstné meno, priezvisko a adjektívum odvodené od rodiska, resp. i národnosť.^{1 9}

Naproti tomu šľachtici — nobilita vrátane

nižšej šľachty (zemianstva), v prípade zdedenia šľachtického titulu, si už pri narodení automaticky písali krstné meno, priezvisko a predložkový prídomok.^{2 0}

Plebejci a mešťania, ktorí šľachtický titul získali až v priebehu svojho života, si spočiatku písali krstné meno, priezvisko a rodiskové adjektívum, po získaní šľachtického erbú a predložkového prídomku rodiskové adjektívum spravidla odpadlo a na jeho miesto nastúpil predložkový prídomok.^{2 1}

Čiže, keď sa v uvedenej dedikácii sám J. A. Komenský

(plebejec či mešťan v období baroka) vlastnoručne napísal ako „Jan Amos **Segeš** Nivnický" (pričom miesto uvedeného priezviska pôvodne napísal „Ko", chcel písať Komenský, no hneď to prečiarkol), je aj z hľadiska historického absolútne pravdivé, že sa narodil v Nivnici, a nie v Komni alebo v Uhorskom Brode, i keď je pravda,^{2 2}

že „Jan Amos **Segeš** Nivnic-

ký, po otcí zvaný Komenský" väčšinu mladosti prežil v Uhorskom Brode, kde sa jeho otec Martin **Segeš** Komenský uvádza ako „člen Jednoty bratrské, člen cechu nákladníckého a majitel domu, polností a viníc". Rodisko Jána Amosa potvrdzuje i ďalší záznam (zápis) v matrike „Nasavskej akadémie" v Herborne z 30. marca 1611 s menom Ján Amos Nivnický a 19. júna 1613 v Heidelbergu ako Johannes Amos Nivanus Moravus. Úvahy iného druhu nemajú nijaké opodstatnenie ani historický a reálny podklad. Marta Bečková neuznáva ani našu argumentáciu, že J. A. Komenský bol slovenskej národnosti. Píše: „Pokud jde o národnost, domnívám se, že není třeba zpochybňovat vlastní svědectví Komenského, explicitně uvádějící např. v dedikaci spisu Schola ludus (Opera didactica omnia III, nestr., za sl. 830): „Moravus ego natione, lingua Bohemus" (Moravan národností, jazykem Čech)."

Ako je to vlastne s touto „moravskou národnosťou". Píše o nej i historik Lubomír E. Havlík^{2 3}

vychádzajúc z rozmanitých historickolistinných

pomenovaní, prameňov a podobne, vyvodených z geografických názvov.

V uvedenej publikácii medziiným píše: „Nejde zde samozřejmě o tendence nacionálně pojímaných historiografií, které se jednak subjektivistický snaží posunovat vznik vlastních národů do nejdávnější minulosti, jednak se skepticky stavějí k problematice národností, jež nedaly jména novodobým národům, ačkoliv se na jejich formování podílely, ale o zachycení objektivního historického procesu bez anachronického vnášení jedněch nebo druhých pozdějších národních aspektů do dávné minulosti" (s. 85—86). A ďalej pokračuje: „Studium problematiky moravské národnosti ve středověku . . . vycházelo z její charakteristiky jako etnosociálního seskupení lidí, kteří žili na určitém teritoriu, měli společnou skupinu dialektů a jeden (spisovný) jazyk; útvar se projevoval navenek jako společenství materiální a duchovní kultury, která nemusela mít na celém území zcela totožný ráz, avšak u jehož příslušníků existovalo již jediné

vědomí kulturně-politické . . . sounáležitosti, projevující se jako objektivní skutečnost interního sebepoznání a externího pojetí v kulturním obraze materiálního a duchovního života, jak a pokud se odráží v pramenech zejména z oblasti archeologie, filologie a sociální a politické historie" (s. 86). Lenže títo Moravania sa vo viacerých historických dokumentoch uvádzajú aj podľa svojej etnicity názvom Slověni. Takým výrečným dokladom je aj vlastné pomenovanie v Rastislavovom posolstve k Michaélovi III., byzantskému cisárovi: „my Slověni“,²⁴

v Reginonovej kronike na rok

890, 894 a v mnohých iných historických prameňoch, ako napr.: Zuendibolch Marahensium Sclavorum rex", „Zuendibolch rex Marahensium Sclavorum" (Svätopluk, kráľ moravských Slovienov)²⁵.

Dôkazom toho, že títo Slověni boli predkami dnešných Slovákov, je medziiným aj (už spomenutý) prešpurský slovník Vocabularium latino-bohemicum Posoniense od prvého známeho českého lexikografa Klareta²⁶ obsahujúci jeho hexametrické latinsko-české verše Glosára z roku 1365. V ňom výraz „slowyenin", „Sslowyenyny" sa uvádza v zmysle neskoršieho názvu Slovákov. V Rožmberskej popravčej knihe (1427) sa uvádza Lukáš z Nového Mesta nad Váhom tiež ako Slověnin. Tento výraz je teda pokračovaním tvaru literárneho (spisovného — podľa L. E. Havlíka) jazyka predkov dnešných Slovákov — Slovienov staroslovienečiny, v ktorej sg. znel „slovám», resp. „slověninb" a pl. „slověni". Tvar „sclauus — slowak", teda Slovákov, sa prvý raz vyskytuje až v Latinsko-českom slovníku Jana z Velešína z roku 1458.²⁷

Toto slovienske etnikum, z ktorého sa koncom

10. storočia začala vyvíjať slovenská národnosť (označovaná, ako sme vyššie uviedli, ešte výrazom Sloviene-Sloviene) a rozpadom feudalizmu vznikol slovenský národ, obývalo územie nielen dnešnej južnej a strednej Moravy, na severe až po Hanú a na juhu až za riekou Dunaj v dnešnom Rakúsku, a Slovenska (vrátane dnešného poľského Podhalia — podhaľanskí Slováci — t. j. veľkomoravského Malopoľska (Vislanska) a na východe až za Užhorod), ale aj prevažnej časti súčasného Maďarska, nazývanej Pannonia až k oblasti rieky Drávy v dnešnej Juhoslávii. Tam susedili s predkami dnešných Slovincov (Korutánci) a Chorvátov. Dokazujú to už najstaršie historické dokumenty. Tak napr. v listine z roku 818, ktorou Ľudovít rozdelil svoju ríšu medzi svojich synov, sa medziiným rozlišujú slovinské kmene (Carentani — Slovinci), české kmene (Boheimi) „et Avari atque Sclavi" (Avari a Sloviene), „qui ab orientali parte Baioariae sunt" (ktorí sú od východnej časti Bavorska),²⁸

čiže rozumie sa tým Panónia.

Podobne v listine z roku 805 sa toto územie Panónie vymedzuje ako

„partes Sclavorum et Avarorum".²⁹

Korutáncov (Carantani, Quarantani,

resp. Sclavi qui dicuntur Quarantani, kap. III.), čiže predkov dnešných Slovincov, presne odlišuje od panónskych Slovienov (len Sclavi, kap. VI.), predkov dnešných Slovákov, takisto aj dokument z roku 871 *Conversio Bagoariorum et Carantanorum* (Nationalbibliothek, Wien, sign. 596, 1064, 546, 423, 434 a inde — Obrátenie Bavorov a Korutáncov, ed. Milko Kos v Ljubljani 1936). Aj územie Panónie, na ktorom žijú „Sclavi" — Sloviene, autor zreteľne ohraničuje na juhu Drávou až po ústie Dunaja a na severe

riekou Ráb, kým územie, na ktorom žijú „Carantani, Quarantani“, teda predkovia dnešných Slovincov, vymedzuje Alpami a čiastočne i menším územím na juh od Drávy. Presne tak ich rozlišuje aj listina z roku 817 a aj staré ruské letopisy, známe pod názvom Povešť vremennych let alebo Načal'naja letopis (okolo roku 1110—1113 — tzv. Nestorova kronika), keď na jednej strane píše o Slovienoch usadených „po Dunajevi“ a na druhej strane o „Chorutancoch“. Na túto skutočnosť upozornil už Vatroslav Jagić.³⁰

Takto ich rozlišuje aj Anonymova uhorská kronika.^{3 1}

Túto očividnú

diferenciáciu možno sledovať i v súvislosti s christianizáciou: kým u „Carantanov“, predkov dnešných Slovincov, vykonával túto činnosť na požiadanie ich kniežat'a Cheitmara chorepiskop Modest, vyslaný salzburským biskupom keltsko-írskeho pôvodu Virgilom (Ferghil), v Panónii u predkov dnešných Slovákov — Slovienov (Sclavi) upevňoval túto akciu „episcopus Sclavorum“ Deodoricus (821—836) a po ňom Osbaldus do polovice 9. storočia za čias arcibiskupa Adalvina. Uvedení panónski Slovienci nezanikli na tomto území hneď po príchode maďarských kmeňov, ale podľa množstva jazykových a historických dokladov v mnohých krajoch sa udržalo slovenské osídlenie až do 15. storočia. Pomadžarčenie tohto územia treba klásť do neskorších storočí. Staré slovenské osídlenie miestami existuje i dnes, najmä v severnej časti Maďarska.

K týmto výsledkom dospel na základe dôkladného rozboru rozsiahleho materiálu z historického názvoslovia miest, dedín, osád i osobných mien univerzitný profesor PhDr. Ján Stanislav, DrSc.^{3 2}

No v tomto skú-

maní nebol osihotený, pretože touto problematikou sa počnúc Pavlom Jozefom Šafárikom^{3 3}

zaoberalo množstvo známych i menej známych vedcov. Tak napr. Roesler,³⁴

K. J. Grot,^{3 5}

Maretić,^{3 6}

L. Erdélyi,^{3 7}

Petrov.^{3 8}

Podobné stanovisko ako J. Stanislav, ktorý dokonca aj presne vymedzuje, v ktorej oblasti dnešného Maďarska sa hovorilo nárečím stredoslovenským a v ktorej západoslovenským, zastával ešte pred jeho výskumami aj maďarský slavista János Melich,³⁹

ktorý dokázal slovenské osídlenie aj v ob-

lasti okolo Neziderského jazera (nem. Neusiedler See, maď. Fertő), a za se v štúdiu Die slavischen Ortsnamen der Theissebene^{4 0}

slovenskosť osíd-

lenia oblasti Tisy. Na niekdajšiu slovenskosť oblasti od Neziderského jazera na západ a juhozápad poukazoval rakúsky bádateľ Walter Steinhäuser¹ a Elemér Moór,^{4 2} O. Kaemmel,^{4 3} Ernst Schwarz^{4 4} a mnoho ďalších autorov. Tieto stanoviská podopiera aj tvrdenie historika I. L. Červinku,^{4 5} že podkarpatskí Slovienci od Hrona až po Chubu (Kampe) v Dolnom Rakúsku boli hlavným jadrom Veľkomoravskej ríše pozdĺž Dunaja a na sever v povodí Moravy a že tento štát bol etnograficky predovšetkým sloviensky (s. 31). Podľa Vatroslava Jagića^{4 6}

sa na Veľkej Morave v 9.

storočí hovorilo nárečím, ktoré je v základných črtách identické so slovenčinou. Isteže patrilo ešte do rámca praslovanskej jazykovej jednoty, no obsahovalo niektoré typické prvky, ktorými sa odlišovalo od iných slovanských kmeňových nárečí, a z ktorého sa po rozpade praslovančiny vyvinula slovenčina. Otázkami pôvodu a vývinu slovenského jazyka ako samostatného západoslovanského rečového útvaru sa podrobne zaoberali jazykovedci univerzitný profesor PhDr. Eugen Pauliny, DrSc.^{4 7} a doc. PhDr. Rudolf Krajčovič, CSc.^{4 8}

Západnú hranicu — jazykovú izoglosu starého slovenského nárečia na dnešnej Morave vytýčil popredný český jazykovedec, akademik František Trávníček^{4 9}

v tom zmysle, že územie slovenského jazyka zasahuje takmer do stredu Moravy, z čoho dvadsať obcí v časti východomoravského územia nepozná typickú českú spoluhlásku *f*, ktorá sa prieči hláskovej ústrojnosti slovenčiny a v samotnej moravskej slovenčine nie je domáceho pôvodu. Do nej sa dostala vplyvom silného tlaku až začiatkom 19. storočia, a to vplyvom škôl. Ako vidieť, i popredný český jazykovedec — dialektológ ešte aj pred šesťdesiatimi rokmi tvrdil, že územie slovenského jazyka zasahuje takmer do stredu Moravy. Do prostriedku Moravy kládol slovenskú jazykovú hranicu i Pavol Jozef Šafárik.^{5 0}

Inými slovami treba

dnešných moravských Slovákov charakterizovať takto: Sú potomkami niekdajšieho sloviensko-slovenského kmeňa, ktorý obýval dnešnú Moravu.^{5 1}

Moravská slovenčina svojou hláskovou, tvarovou, skladobnou a lexikálnou ústrojnosťou sa takmer zhoduje so západoslovenským nárečím.^{5 2}

V tomto zmysle i ďalší významný český jazykovedec univerzitný profesor PhDr. Václav Vážný ešte roku 1934 uznával, že „hranice Slovenské krajiny nejsou ani etnickými ani jazykovými hranicemi Slováků“.^{5 3}

Moravskí Slováci žijúci ešte pred štyridsiatimi rokmi na ploche vyše 4000 km²

s počtom cez 400 000 obyvateľov, sú teda zvyškom starého sloviensko-slovenského kmeňa Veľkej Moravy. To nepriamo dokazuje i zistenie popredného archeológa, riaditeľa Archeologického ústavu ČSAV v Brne akademika Josefa Poulíka,^{5 4}

že sa celkove západná hranica západoslovenského nárečia na Morave zhoduje so západnou hranicou pomoravskej oblasti hmotnej kultúry v 8.—10. storočí ako hranica medzi západoslovenským a hanáckym kmeňom, spolu s kmeňom kultúry blučínskeho typu,^{5 5}

ktorá je blízka hanáckej kultúre. V Panónii zase vidieť súvislosť medzi hmotnou kultúrou panónskych Slovienov a ich nárečím v oblasti Nezdierskeho jazera na západ, kde hranica keszthelyskej kultúry^{5 6} ide celkove po stredovekej hranici medzi slovinským a slovenským osídlením. Elemér Moór^{5 7}

určil túto hranicu skoro na tom istom mieste ako Josef Poulík pri hraniciach oblasti hmotnej kultúry na tomto úseku.

•Dôkazom toho, že moravská slovenčina obsahovala oveľa väčšie množstvo slovenských jazykových prvkov, náležite ju oddeľujúcich od češtiny,

sú aj viaceré písomné pamiatky počnúc 14. storočím. Tak napríklad Martin zo Strážnice svoje dielo Dialogi Bohemarii (odpis Bohemára) z roku 1379 napísal vo svojom moravsko-slovenskom nárečí, keď v češtine prehláska *u* na *i* sa už uskutočnila; napr.: ju, kľúč, kľúčník, kľuka, kožuch, kožušník, ľušne, ľudé a podobne, spolu s mnohými inými slovenskými prvkami.^{5 8}

Podobne mnoho slovakizmov najrozličnejšieho druhu by sme našli aj v mnohých iných moravských pamiatkach zo 14. a 15. storočia (Ev. Seitenstetské, Legenda o Kateríne a iné). O tom viac Josef Jireček.^{5 9} Z Grammatiky českéj, ktorú Jan Blahoslav napísal roku 1571 a až roku 1851 ju vydali Ignác Hradil a Josef Jireček, jasne vyplýva, ako sa spisovná čeština bránila slovenským moravizmom, odsudzujúc aj hláskoslovné odchýlky od češtiny, pričom Blahoslav dokonca neváhal vyhlásiť „Morawcov“, čiže moravských Slovákov za hlúpych len preto, lebo hovoria medziiným napríklad „hlúb“ miesto českého „košťál“ („řikají nekteří Morawci hlaupí“).^{6 0}

V tomto zmysle by sme mohli pokračovať aj ďalej.

Ako sme už priebežne na dôkazovom materiáli rozviedli, nielen výsledky jazykovedného bádania, ale aj archeologické výsledky očividne dokazujú, že sa územie Nitrianska v uvedenom historickom období aj svojimi prejavmi hmotnej kultúry bezprostredne viazalo tak na územie Moravy ako aj Dolnej a Hornej Panónie.^{6 1}

Potvrdením tejto etnickej homogenosti vymedzeného rozsiahleho teritória sú aj integračno-územné akcie moravského kniežat'a Mojmíra I. (—846), veľkomoravského kniežat'a Rastislava (846—870) a kráľa Svätopluka I. (870—894). Tým, že Mojmír I. vyhnaním Pribinu spojil nitrianske kniežatstvo s moravským, že Rastislav k tomuto územnému celku pripojil značnú časť Zadunajska až po Tokajské a Slanské pohorie a Svätopluk I. zavŕšil celé podujatie anexiou oboch Panónií, Potisia i Malopoľska (Vislanska) do rámca Veľkomoravskej ríše, umožnilo sa realizovanie nadkmeňovej koncentrácie v rámci jazykovo i geneticky pokrvných kmeňov. Ani to, že naddunajské sloviensko-slovenské kniežatá Pribina (840—861) a po ňom jeho syn Kocel' (861—874), narodený v Nitre, vládli zadunajským — panónskym sloviensko-slovenským kmeňom, nevyplývalo len zo samotnej historickej podmienenosti a nevyhnutnosti, ale predovšetkým z uvedených príčin jazykovej a genetickej pokrvnosti. Dôkazom toho, že je tomu tak, svedčí aj tá historická skutočnosť, že vojvodovia všetkých českých kmeňov, keďže neboli jazykovo a predovšetkým geneticky pokrvné so slovienskymi kmeňmi, v polovici júla 895 dostavili sa na všeobecný snem zvolaný kráľom Arnulfom de Regensburgu (Ratispona), aby sa tam podrobili bavorskej moci. Ich predákmi boli vojvodcovia Spytihnev a Vitislav.⁶²

Tým sa z vlastnej vôle odtrhli od spoločného štátu slovienskych a českých kmeňov, čím súčasne od Veľkomoravskej ríše samočinne odpojili aj (lužických) Srbov a sliezske kmene v hornom Poodrí, v ktorej boli historicky dokázateľne začlenení len od roku 890, resp. roku 888/889, t. j. od Borivojovej smrti^{6 3}

(asi len päť rokov).

Vislanskí Slovienci sa z jazykových a geneticky pokrvných príčin neodtrhli.

Na základe nášho už uvedeného rozboru možno na záver tejto etnickej problematiky spoľahlivo konštatovať, že všetky požiadavky a podmienky, ktoré vytýčil (vyčlenil) popredný súčasný český historik tohto obdobia Lubomír E. Havlík ako podmienky pre určenie stredovekej národnosti, predkovia dnešných Slovákov — Slovieni v plnej miere a rozsahu splňali. Išlo tu, parafrázujúc jeho tézy, o etnosociálne zoskupenie ľudí žijúcich na určitom etnicky homogénnom teritóriu a majúcich spoločnú skupinu dialektov, z ktorých sa vyvinulo v prevažnom rozsahu nárečie stredoslovenské popri záposlovenskom, a jeden spoločný literárny (spisovný) starosloviensky jazyk; tento etnický celok sa navonok prejavoval ako spoločenstvo materiálnej a duchovnej kultúry, u ktorého existovalo už jediné vedomie kultúrno-politickej spolupatričnosti prejavujúcej sa ako objektívna skutočnosť interného sebaopoznania a externého poňatia v kultúrnom obraze materiálneho a duchovného života, ako a pokiaľ sa odráža v prameňoch obzvlášť z oblasti archeológie, filológie a sociálnej a politickej histórie.^{6 4}

Lenže tu v plnom rozsahu ide o slovienske etnikum, z ktorého sa vyvinul slovenský národ, a nie moravské, ktoré nikdy neexistovalo, a preto ani v súčasnom federatívno-štátnom usporiadaní sa nemohlo akceptovať. Nech je už akokoľvek, či už predkovia Komenského Segešovci pochádzali zo západného Slovenska (Pobedim, Drahovce) alebo z juhovýchodnej Moravy (ako tvrdia bez uvedenia miestopisnej lokalizácie Ladislav Hosák, Josef Polišenský a Marta Bečková), jedno je absolútne isté, že jeho predkovia pochádzali z územia, na ktorom sa hovorilo a hovorí záposlovenským nárečím, preto boli Slováci, a že aj Ján Amos sa určite narodil na území, ktoré od čias Veľkej Moravy až po dnešok obývali a obývajú Slováci, a preto aj on, podobne ako jeho predkovia, musel byť len Slovák. To, že si Komenský uvádzal moravskú národnosť, vyplynulo jedine z geografickej determinovanosti.^{6 5}

Jeho rozsiahle a neobyčajne významné dielo svetového značenia preto v plnom rozsahu treba zaraďovať i do dejín staršej slovenskej literatúry (obdobie baroka) a do dejín slovenskej pedagogiky, čo sa doteraz ešte nerobilo.

Z hľadiska vedeckého dopátrania sa historickej pravdy treba zaujať kritické stanovisko i k mylnému „objaveniu“ jeho hrobu (roku 1929) a predložiť dôkazy i doklady o pravdepodobne ojazstnom mieste uloženia jeho telesných pozostatkov.

Aká je teda historická pravda?

Historiografia ako dátum smrti J. A. Komenského takmer zhodne uvádza 15. november 1670, niekedy i 5. november 1670, teda o desať dní skôr.⁶⁶ Dátum jednoznačne nemožno určiť — záleží aj na tom, či sa uvádza podľa staršieho juliánskeho alebo novšieho a doteraz platného gregoriánskeho kalendára, teda s desaťdňovým rozdielom. V českých krajinách od roku 1584 všeobecne platil kalendár gregoriánsky. Juliánsky, inak tiež „protestantský“ kalendár, vtedy o desať dní pozadu, sa používal v Holandsku (kde bol Komenský pochovaný) všeobecne až do januára 1701. Niektoré holandské provincie prijali nový kalendár, iné prechádzali od jedného k druhému. V provincii Holland sa v období, keď žil Komenský, používali obidva kalendáre. Roku 1582 nový gregoriánsky kalendár prijali mestá Amsterdam a Haag, ale už nie napríklad Naarden (miesto pochovania Ko-

menského). Pre tieto ťažkosti Komenský používal obyčajne obojaké datovanie v podobe zlomku, alebo, ak uviedol len jeden dátum, bolo to vždy „stylo novo“, t. j. podľa nového gregoriánskeho kalendára. Podľa tejto zvyklosti napríklad dátum svojho narodenia by bol napísal 18./28. marca 1592. Údaj o smrti Komenského podal jeho syn Daniel, ktorý používal spôsob otcovho datovania. Vo svojej korešpondencii uviedol dátum jeho úmrtia 15. november 1670 bez zlomkového členenia, čo značí, podľa doteraz platného gregoriánskeho kalendára.

Na otázku, ktorá sa v tejto súvislosti vynára, prečo mŕtve telo Komenského previezli z veľkého mesta Amsterdamu do nepatrného Naardenu, sa vyslovilo viac názorov.^{6 7}

Medzi inými napríklad dvaja bádatelia

R. J. Vonka a Holanďan R. A. B. Oosterhuis sa zhodli na názore, že hlavný dôvod bude asi v tom, že vtedy v Naardene pôsobil ako kazateľ J. L. Grouwels, Komenského priateľ a príbuzný Ludwigha de Geera, Komenského ochrancu.

O hrob J. A. Komenského v kostolíku valónskej cirkvi v Naardene sa staral jeho syn Daniel Komenský, potom po jeho smrti roku 1694 sa o jeho hrob nikto nezaujímal a na samotné meno J. A. Komenského sa zabudlo. Záujem o Komenského sa prebudil až v období českého národného obrodovania. Roku 1829 historik František Palacký vydal jeho životopis a roku 1836 zasa do Naardenu prišiel Jan Erazim Vocel, neskorší profesor českej archeológie a dejín umenia (od roku 1850) i dejín českej literatúry (od roku 1860) na pražskej univerzite, vtedy vychovávateľ vo Viedni. V tomto čase mal 33 rokov. Pátral však len v tzv. Veľkom kostole, pretože malý kostolík valónskej cirkvi bol pre nízky počet veriacich (asi 20 členov) zrušený už v roku 1818, uzavretý v roku 1821 a v roku Vocelovej návštevy (1836) sa zmenil na továrničku. I samotné meno Komenského bolo vtedy v Naardene už neznáme. Pretože Vocel v Naardene z uvedených dôvodov nijaké stopy po Komenskom nenašiel, v liste svojmu o dva roky mladšiemu, priateľovi Janovi Pravoslavovi Koubkovi, neskôr profesorovi reči a literatúry českej (od roku 1839) i poľskej (od roku 1848) na univerzite v Prahe, vtedy suplujúcemu profesorovi na gymnáziu vo Lwówe (Halič — Galícia), sa o tomto neúspechu vyjadril medziiným takto: „Památka slavného Amose jakby v Hollandě zhasla . . .“

Akcia po pátraní hrobu J. A. Komenského sa rozprúdila až v roku 1871, keď česká učiteľská jednota Budeč pripravovala návštevu Amsterdamu a Naardenu a v tejto súvislosti poslala mestskej rade do Amsterdamu list s prosbou o zistenie Komenského hrobu. Vtedy naardenský notár a zástupca starostu mestečka Naarden J. P. de Roeper objavil register pohrebných miest valónskeho kostolíka v Naardene, v ktorom sa pri čísle 8 (osem) uvádza tento francúzsky záznam o hrobe Komenského — v 1. rubrike: „No. 8 Johannés Amos Comménius. C'est apparemment le fameux Autheur du Janua Linguarum“ („Č. 8 Ján Amos Komenský, je to asi známy pôvodca Brány jazykov“). V 2., vedľajšej rubrike: „enterré le 22. Novembre 1670“ („pochovaný 22. novembra 1670“). To je text staršieho registra veľkosti menšieho osmorkového nezaviazaného zošita, obsahujúceho dátumy pohrebov od roku 1653, t. j. od prvého pohrebu (farára Mathona) do roku 1780. Druhý exemplár registra — mladší — oveľa hrubší a zaviazaný v pergamene, obsahuje jednak odpis 1. registra,

za ktorým pokračuje v zápisoch pohrebov do roku 1818, teda až do zrušenia tohto kostolíka a má tento francúzsky zápis: „Nro 8. Sepulcre Commun. Il y a d'enterré — 1670. Le 22. Novembre Monsieur Amos Comenius. C'est apparemment le fameux Auteur du Janua Linguarum." („Číslo 8. Spoločný hrob. Pochovaný 1670. 22. novembra pán Amos Komenský. Je to asi známy autor Brány jazykov"). Veta: „Je to asi známy autor Brány jazykov" bola vpísaná dodatočne inou rukou, ako to vyplýva aj z reprodukcie staršieho registra v hornej časti pripojenej fotokópie (druhá časť je reprodukciou mladšieho registra — odpisu staršieho exemplára), pričom výraz „apparemment" má štyri významy: asi, zjavne, zrejme a viditeľne. Takisto ktosi ďalší do tej istej rubriky č. 8 (No 8) pripísal, že 15. júna 1742 (teda 72 rokov po pohrebe Komenského) bol do toho istého hrobu „pochovaný pán Mattheus Brouwerius van Nidek, autor rozličných vytlačených vedeckých diel o starožitnostiach tejto krajiny (t. j. Holandska — O. K.) a o starožitnostiach gréckych a rímskych" a o osem rokov neskôr, 11. decembra 1750 (teda o 80 rokov po pohrebe Komenského) „pán Louis Guerre, kapitán invalidov tohto mesta (t. j. Naardenu — O. K.) a starší našej cirkvi" („notre Église"). Teda v tomto hrobe (č. 8) boli oveľa neskôr — v rozpätí 72—80 rokov — pochovaní ďalší muži, čiže spolu s Komenským traja. Okrem toho, čo bolo na zadnej strane listu hrobu č. 7, teda na protiľahlej strane zápisu o hrobe č. 8, ktosi zaznačil, že „vedľa č. 8 smerom k múru boli vytiahnuté dva kamene, celkom sa dotýkajúce múru, ktoré poskytovali dostatočný priestor, aby sa tu pochovalo dieťa, pretože väčšina ostatných hrobov uzavretých v parkete bola plná — a tu bol pochovaný v utorok 25. júla 1748 trojročný synček pani Grahamovej, vdovy ..." Celkove (podľa mladšieho — úplného registra) vo valónskom kostolíku existovalo 51 pohrebných miest, z čoho 14 zostalo nepoužitých. Do týchto 37 hrobov bolo pochovaných 145 dospelých osôb a 43 detí — no len v hrobe č. 8 boli uložení traja starí muži. J. P. de Roeper na základe tohto registra (resp. registrov), rozličných údajov, podkladov, informácií a príznakov iného druhu dal do dlaždice, pod ktorou sa podľa jeho určenia nachádzal hrob J. A. Komenského, vysekať osmičku, ako to vidieť i na obrázku interiéru — presbytéria kostolíka z tohto obdobia pred zábradlím (ohradou) celkom dolu vpravo, pretože v roku 1861 pri stavebnej úprave pre vojenské zariadenia (ako to vidieť na pláne arch. Ing. Sochora) bola pre prepadnutie na niekoľkých miestach odstránená aj pôvodná dlažba s očíslovaním a označením hrobov, potom v roku 1896 ešte aj kazateľnica, ohrada pred parketom a podobne. Roku 1845 totiž po zrušení továrničky, ktorá v tomto kostolíku bola inštalovaná okolo roku 1836, získalo holandské ministerstvo vojny vlastnícke právo na tento valónsky kostolík, pristavalo skupinu vojenských budov, weeshuis-ké kasárne, v ktorých medziiným bol 7. pluk pevnostného delostrelectva, z kostolíka urobilo najprv skladisko ženijného zboru, až 10. apríla 1861 pred nasťahovaním streleckej stotniny bola táto sakrálna stavba vonkoncom zosekularizovaná. Keďže v Knihe naardenskej posádky sa nikde neuvádza vyprázdnenie hrobov, tieto tam museli zostať v pôvodnom stave. Po oslavách 300. výročia narodenia Komenského roku 1892 a po otvorení múzea v roku 1905, až začiatkom dvadsiatych rokov navrhla čs. vláda Amsterdamu stavbu Komenského pomníka (ktorého základný kameň sa aj položil), v Naardene v historickom dome Het Spaansche Huis sa zria-

dilo Komenského múzeum a čs. vyslanci (predovšetkým Zdeněk Fierlinger) sa zasadzovali za urýchlenie objavenia jeho hrobu, až v marci 1926 historik umenia a sekčný šéf Ministerstva školstva a národnej osvety dr. Zdeněk Wirth požiadal univerzitných profesorov dr. J. Matiegku a a Ing. arch. Stanislava Sochora o vykonanie prieskumu a vykopávok v naardenskom valónskom kostolíku. Po priet'ahoch holandských úradov v rokoch 1926—1928 konečne v januári 1929 dostal čs. vyslanec v Holandsku súhlas vlády i mesta Naardenu na začatie prieskumu a vykopávok za vymedzených podmienok: „a) treba vychádzať od miesta, kde sa dotyčný hrob má nachádzať podľa výskumov holandského bádateľa R. A. B. Oosterhuisa, b) v prípade negatívneho výsledku v tomto priestore ďalšie vykopávky sa musia diať len postupne za prítomnosti starostu mesta a uvedeného holandského bádateľa, c) toto obmedzenie nemá obmedzovať právo starostu, respektíve zakázať prevezenie Komenského pozostatkov". Prieskumná komisia bola určená takto: 1. univerzitný profesor dr. J. Matiegka, antropológ; 2. Ing. arch. Stanislav Sochor, prednosta pamiatkového úradu v Brne, holandskí vedci, 3. dr. A. J. P. van den Broek, profesor anatómie na univerzite v Utrechte a 4. dr. J. P. Kleiweg de Zwaan, profesor univerzity v Amsterdame. Prítomný býval i naardenský starosta van Wettum a mestský architekt T. Deenik, kým vyššie uvedený bádateľ Oosterhuis sa z náboženských dôvodov na prieskume nezúčastnil, hoci jeho účasť bola jednou z určených podmienok holandských úradov. Prieskum, vrátane vykopávok, prebehol v dňoch 15.—25. júla 1929 (trval teda len 11 dní) a ako uvádza arch. Ing. Stanislav Sochor: „ . . . kopána sonda medzi prvú a druhou radou, aby se zjistil počet hrobů v řadě druhé. Abychom neporušili hroby, šlo se pouze tak daleko, aby se dalo zjistiti, kde začíná druhá řada. Podle toho zjištěno 6 hrobů v druhé řadě, celkem dosti pravidelně rozložených. Mezistěna mezi prvou řadou (kde sa našli len dva hroby — O.K.) a druhou radou je veľmi úzká, okolo 10 cm. Poté kopána sonda mezi druhou a třetí radou, tu byla mezistěna značně širší, 50 cm i více. Při značné stísněnosti hrobů je pro tuto širokou mezeru pravděpodobný důvod, že v těchto místech bylo zábradlí parketu, se kterým nebylo při pohřbech hýbáno . . . " a ďalej „Není to pilota," hovorí sa v protokole o zvyšku dreveného stĺpa, „sloup je usazován tak, že byla vykopána jáma a okolo byl sloup těsně kusy cihel a úlomky tašek (škridlíc — O.K.) . . . účel zbytku čtyřhranného sloupu v ose kostela možno nyní po překopání celého okolí vysvětliti jako sloupu pod kazatelnu." No to, čo podľa vykopávok v roku 1929 Sochor i Matiegka len predpokladali, jasne vyplýva z už uvedeného obrazu interiéru — presbytéria kostolíka, vyhotoveného v roku 1871 (resp. tesne po ňom): je tam aj zábradlie (ohrada) pred parketom i kazateľnica s baldachýnom. Tento obrázok však Matiegka so Sochorom, ako to vyplýva z uvedeného kontextu, nepoznali, hoci ho medziiným ešte v roku 1901, teda 28 rokov pred uvedenými vykopávkami vo valónskom kostolíku, publikovali vtedajší profesor pražského vinohradského gymnázia, literárny historik PhDr. Václav Flajšhans vo svojom diele Písemnictví české slovem i obrazem od nejdávnejších dob až po naše časy,68

kde na strane 436 je tento obrázok s textom „Hrob Komenského v Naardenu" a tamže na strane 450 poznámka k nemu: „ . . . deska jeho ostatky kryjící označena číslem 8 . . .". V opačnom prípade boli by si všimli

osmičku vpravo pred ohradou a ak by jej umiestneniu aj celkom nedôverovali, predsa by pravdepodobne boli aj tam z nevyhnutnosti urobili prieskum a vykopávky. Urobili hĺbkový prieskum len troch hrobov, nimi náhodne — v príkrom rozpore s objaveným obsahom — označených č. 8, 7 a 3, pri hrobe č. 2 (teda štvrtom) jedine povrchový výkop, kým pri zvyšných štyroch hroboch (u nich č. 1, 4, 5, 6) zistili len polohy hrobových miest (pozri plán S. Sochora). Nenašli ani orientačný hrobček trojročného synčeka vdovy Grahamovej, ktorý podľa hrobového registra ležal vedľa hrobu č. 8 (Komenského) smerom k múru, o Čom sa v záverečnej „Zpráve“^{6 9} doslovne vyjadril sám Sochor takto: „Tohoto hrobu jsme nenalezli.“ Jedine v hrobe na ľavej strane, v druhom rade od kazateľnice, tesne pri severnom múre kostolíka, ktorý náhodne a svojvoľne označili č. 8, objavili toto: „ . . . Nejhořejší kostra v hloubce 135 cm, měřeno od povrchu cementové dlažby, nejstarší pohřeb v hloubce 188 cm. V hrobě celkem tři pohřby, které již při prvním ohledání *zdály se* (kurzívou zaznačil O.K.) odpovídat hrobu číslo 8 . . .“ (rozumie sa podľa hrobového registra). Jedine na základe tohto objavu kostier troch mužov v jednom hrobe, z ktorých najhornejšia v období smrti patrila, ako uvádza sám Matiegka, mladíkovi starému: „jen asi 18 až 22 let. . . jest těžko jíti nad věk výše udaný“, tvrdili, že objavili v hĺbke 188 cm Komenského kostru. Lenže podľa *Régistre de sépulchres* v hrobe č. 8 najvyššie mala byť pochovaná mŕtvola kpt. a staršieho cirkvi Louisa Guerra, ktorý podľa výskumu holandského bádateľa R. A. B. Oosterhuisa v čase smrti mal mať 57—60 rokov, bol ženatý, pochovaný bol 11. decembra 1750, mal deväť manželských detí, kým neznámy 18—22-ročný mladík (podľa nálezu) v porovnaní s vyššie uvedenými údajmi bol by sa narodil okolo roku 1730, oženil sa roku 1713, čiže 17 rokov pred svojím narodením a na dôvažok mal ešte 9 manželských detí. Okrem uvedeného, ako sa sám Matiegka vyjadril s neistotou: „Lebka jeví *celkem* (kurzívou zaznačil O.K.) mužský typ“ a údajná kostra Komenského, ktorý zomrel 78-ročný, mala zvláštnu lebku („žádný šev není srostlý, ani sutura metopica!“), kým švy lebky u dospelých ľudí zanikajú. O tomto jave sám antropológ Matiegka hovorí, že zachovalý, nezrastený čelný šev sa vyskytuje u českých lebiiek pri mužoch len 8,2 %. Absolútne rozpory (v porovnaní s hrobovým registrom) sú aj v obsahu jednotlivých ôsmich hrobov, o čom svedčí tento prehľad:

č. 1 — Register: patrilo starostovi Redmerovi Siewertzovi Groenhoutovi a príbuzným — spolu 7 pohrebov

— Matiegka: nepreskúmaný

č. 2 — Register: patrilo Simonovi Janszovi van der Bovenovi — spolu 4 pohreby

— Matiegka: pri povrchu kostra, hlbšie neskúmali

21

č. 3 — Register: patrilo druhému pastorovi Jeanovi Louisovi Grouwelsovi — spolu 6 pohrebov

— Matiegka: pri povrchu kostičky, potom žena, muž, dieťa — teda 3—4 pohreby

č. 4 — Register: patrilo Jeanovi Mathonovi, prvému pastorovi tamojšej valónskej cirkvi — spolu 5 pohrebov

— Matiegka: nepreskúmaný

č. 5 — Register: patrilo Vrydermoetovi — spolu 3 pohreby, z toho jedna

žena

— Matiegka: nepreskúmané

č. 6— Register: patrilo najprv Charlesovi de Lanoyovi, neskôr Pierrovi Le Clerqovi — spolu 8 pohrebov: dieťa, žena, dieťa, žena, muž, muž, dieťa, mladík

— Matiegka: nepreskúmané

č. 7 — Register: patrilo Jeanovi Stormovi — spolu 3 pohreby

— Matiegka: hore truhlička, kostra, kostra, kostra, dieťa, žena — spolu 5—6 pohrebov

č. 8— Register: spoločný hrob (sepulcre commun) — zhora dolu: kpt. Guerre, van Nidek, Komenský, teda 3 starí muži

— Matiegka: zhora dolu: 18- maximálne 22-ročný mladík, muž, muž

Nezrovnalosti sú aj v určení hĺbky uloženia pozostatkov; u Sochora je „najvyššia kostra v hĺbke 135 cm, mierená od povrchu cementovej dlažby“, kým u Matiegku „najnižšia 182 cm pod povrchom“, čiže ide o 47 centimetrovú diferenciu.

Ani záver „Zprávy“ nie je jednoznačný a istý, pretože: „Všetchny tři kostry bylo možno s největší pravděpodobností . . . pokládati za mužské“ (Matiegka), „hrob námi odkrytý jest s největší pravděpodobností hrobem č. 8“ (protokol) a „Eventuální pochybnosti (kurzívou vyššie zaznačil O. K.) bylo by možno vyvrátiti jen prozkoumáním jednoho nebo dvou dalších hrobů.“ Okrem toho skutočnosti presne nezodpovedá nielen vek najnižšie položennej kostry i vek najvyššie umiestených pozostatkov, ale ani obsah hrobu vedľajšieho a obsah prvého hrobu vpravo. Keďže obaja menovaní bádatelia Komenského hrob určite nenašli, bolo by azda účelné, keď už Matiegkov plán a postup v plnom rozsahu zlyhal, začať skúmať podľa uvedeného obrázku interiéru — presbytéria kostolíka spredu roku 1896, resp. po roku 1871, a to od čísla 8 (vpravo pred zábradlím) tak, že ak v jeho tesnej blízkosti, t. j. od neho vľavo, prípadne tesne pod ním v ďalšom, čiže v štvrtom rade, azda aj v tomto (štvrtom) rade celkom vľavo (všetko závisí od smeru postupu vykopávania hrobov a ich očíslovania v Registri hrobových miest) sa nájde hrob s tromi ženskými kostrami (azda dcérami kpt. L. Guerra), čiže podľa Registra hrob č. 9 a vedľa hrob s kostrou dospeljej ženy (manželky kpt. Guerra), teda č. 10, a ak medzi týmto hrobom č. 8 (podľa obrázku interiéru — presbytéria kostolíka) a múrom vpravo bude hrob s kostrou trojročného chlapčeka (vdovy Grahmovej) — hrob č. 8, uvedený na pripojenom obrázku presbytéria kostolíka, určite bude hrobom Komenského, za predpokladu, že v ňom budú kostry troch starých mužov. V tejto súvislosti je veľmi interesantné, že Sochor vo svojom pláne (nad veľkým písmenom C) na tomto mieste bodkované zakreslil predpokladaný hrob prečnievajúci popod bývalé zábradlie presbytéria do hrobu č. 4 a 3 (podľa neho) a vpravo od neho pri čísle III nepreskúmaný detský hrobček (teda medzi hrobom č. 8 — podľa uvedeného obrázku presbytéria kostolíka — a múrom vpravo). Isteže dnes kopať v tomto bývalom valónskom kostolíku a v súčasnej dobe v Mauzóleu J. A. Komenského vyloženom nákladným mramorom, bolo by pomerne riskantné, najmä v tom prípade, ak by aj určenie J. P. Roeperom (na pripojenom obrázku interiéru — presbytéria kostolíka č. 8) bolo nesprávne. Zdá sa však pravdivo určené (najmä keď Matiegkov výskum vonkoncom zlyhal),

preto nový výskum by azda za to stál.

Zatiaľ do tohto mauzólea — označeného nad vchodom holandským (De laatste rustplaats van Jan Amos Comenius) a českým nápisom Poslední útulek Jana Amosa Komenského — prichádzajú ctitelia Komenského diela i delegácie, kladú vence a kytice na čierny mramorový príklop novovymurovaného hrobu, v ktorom na samom spodku leží kostra, 25. júla 1929 opatrená čs. vyslancom M. P. Božinovou olovenou plombou, ktorá však určite nie je kostrou veľkého učiteľa národov.^{7 0}

Na slovenský pôvod J. A. Komenského poukazovali a za Slováka ho pokladali všetci poprední slovenskí činitelia: básnici, prozaici, pedagógovia i politici už v 18. storočí. Tak napríklad v *Novi ecclesiastico-scholastici Annales*,^{7 1}

vytlačených v Banskej Bystrici v roku 1794, anonymný recenzent Tešedíkovej edície Komenského spisu *Oratio de cultura ingeniorum* oponuje Tešedíkovi v tom zmysle, že vlast'ou *nášho* (kurzívou zaznačil O. K.) Komenského *stala sa* Komňa a nie, ako píše na začiatku tejto Reči (*Oratio*) Tešedík, že bol Huno Brodensis — Moravus. Z výrazu „*nášho* Komenského“ a „*stala sa* Komňa“ zreteľne vyplýva, že Komenského pokladal za Slováka a že sa jeho predkovia do Konine prisťahovali zo Slovenska, čo dotvrdzuje ešte aj argumentáciou, že nebol „Huno Brodensis Moravus“. Doc. PhDr. František K a r š a i, CSc. vo svojom záslužnom diele *Ján Amos Komenský a Slovensko* (Bratislava 1970, s. 11), vychádzajúc z tejto skutočnosti a viacerých príspevkov napísaných na túto tému od rozličných autorov, takisto konštatuje: „Dnes je už všeobecne známe, že jeho rodové meno bolo **Segeš** a jeho predkovia sa prisťahovali na Moravské Slovácko zo Slovenska.“

POZNÁMKY

1

PAVELČÍK, J.: Segešové — predkové Jana Amose Komenského. Vedecká konferencia „J. A. Komenský a Slovensko“. Prešov 15.—16. septembra 1970; VALŠÍK, J. A. — NĚMEC, B. — LICHARDOVÁ, Z. — AVENÁRIOVÁ, L.: Segešovci v Pobedime. Muzeum J. A. Komenského v Uherskom Brode 1970. Zpráva za druhé pololetí 1967, s. 28—30; VALŠÍK, J. A. — BOJNOVÁ, V. — KROUPOVÁ-LICHARDOVÁ, Z.: Segešovci na Slovensku. Vedecká konferencia „J. A. Komenský a Slovensko“. Prešov 15.—16. septembra 1970; VALŠÍK, J. A.: Naše doterajšie výsledky pátrania po pôvode rodu J. A. Komenského. In: Zborník družobných univerzít Bratislava, Brno, Halle, Krakov, Kyjev. Vydala Univerzita Komenského v Bratislave 1975, s. 67—72; VYSKOČIL, F.: K novému archívniemu nálezu o Janu Amosu Komenském. Museum J. A. Komenského v Uh. Brode, Zpráva za první pololetí 1965, s. 29—31.

2

V najstaršom zápise purkrechtských registrov sa uvádza, že fojt Ján **Segeš** zastával v Komni túto funkciu už v štyridsiatych rokoch 16. storočia. Odtiaľto sa niekedy okolo roku 1550 spolu so synmi Martinom a Eliášom odsťahoval do Uhorského Brodu. Jeho syn Staněk bol po ňom v Komni takisto fojtom. Umrel roku 1604. Mal brata Martina Segeša (Komenského), ktorý umrel asi v tom istom roku (1604) ako on. Staněkovi synovia Adam a Martin boli v Komni tiež fojtami. Z nich Martin okolo roku 1638 prestal byť fojtom.

3

Liber foundationum et donationum in Bohemia (Kniha základín a obdarovaní v Čechách) je kópiou privilegií zo 16. a 17. storočia udelených bratským zborom

na Morave; pôvodne bol uložený v Archíve reformovanej cirkvi v Lešne, teraz je vo fonde Wojewódzkie Archiwum Państwowe Poznań v Poznani.

4

ŠKARKA, A.: Nové poznatky o Komenského rodišti, rodě i díle. Listy filologické, 3, 90, 1967, č. 3, s. 297—315; Listy filologické, 1967, č. 4; Kostnické jiskry, 49, č. 39, 12. 11. 1964 a Rudé právo z 27. 9. 1964; ČERNÝ, N.: Rozřešení sporu o rodiště J. A. Komenského. Časopis Komenský, 89, č. 6, február 1965, s. 363—364.

Clamores Eliae (Výzvy Eliášove, 1665—1670), teraz uložené v poznanskom archíve, sú konvolútom materiálov, z ktorých malo vzniknúť ďalšie dielo J. A. Komenského. Rukopis bol pôvodne uložený vo zvyšku lešnianskej časti Komenského pozostalosti pri kostole sv. Jána v Lešne. Roku 1961 bol spolu s ďalšími kome- niátmi a lessnesiami vrátený z Nemeckej demokratickej republiky do Poľskej ľudovej republiky (Poznań) pod číslom D 6 odovzdávacieho protokolu. Antonín Škarka publikoval ukážky a informatívne články o tomto súbore v edícii Clamores Eliae. In: Milada Blakestad: Comenius, Versuch eines Umrisses von Leben, Werk und Schicksal des Jan Amos Komenský. Praha, Academia 1969, Oslo, Universitets- firlaget 1969, obe s. 717—721.

Panorthosia patriae (Všenáprava vlasti) sa zachovala v rukopise z Pranceveovej knižnice v Halle, v súčasnosti uloženom pod sign. I C 49/13 v Univerzitetnej knižnici v Prahe.

Uvedená dedikácia zverejnená v Clamores Eliae („Jan Amos **Segeš** Nivnický, po otci zvaný Komenský“) je vo fotokópii v zasklenom ráme prístupná verejnosti i v rodnom dome J. A. Komenského (Bartekov mlyn) v Nivnici.

J. A. Komenský ako Ján Amos Nivnický je zapísaný 30. marca 1611 aj v matri- ke „Nasavskej akadémie“ v Herborne, kde figuruje spolu s inými prerovskými spolužiakmi (Matej Titus Strážnický, Ján Litomyšlský, Ján Stadius Strážnický a i.) a 19. júna 1613 v Heidelbergu ako Johannes Amos Nivanus Moravus.

Segešovci sa do Komne dostali z územia západného Slovenska pravdepodob- ne tak, že v polovici 16. storočia patrilo svetlovske panstvo vrátane Komne spolu s majetkami na oboch stranách Bielych Karpát (t. j. i na uhorsko-slovenskej strane) rodu Burianovcov z Vlčnova. Nivnica potom ležala na panstve ostrožskom a Uhorský Brod na panstve brodskom. Na počiatku 17. storočia všetky tri panstvá patrili rovnakej vrchnosti — deťom Jána z Kunovic.

5

Podľa výskumov J. A. Valšíka v Pobeďime je najstarší záznam s menom **Segeš** z roku 1654, keď J. A. Komenský (1592—1670) ešte žil. V rokoch 1654—1700 je pri- najmenej 5—6 samostatne žijúcich rodín s menom **Segeš**. V tom čase Pobeďim mal okolo 120 rodín a 800 obyvateľov. Roku 1967 mal Pobeďim 1346 obyvateľov v 393 domoch. Medzi nimi bolo aj 6 rodín Segešovcov v domoch č. 182, 215 a 247. V Drahovciach bolo v roku 1967 716 domov a 2960 obyvateľov, z toho bolo šesť rodín Segešovcov so 16 členmi v šiestich domoch č. 52, 53, 54, 128, 131 a 480. Najstarší záznam s menom **Segeš** je z 23. apríla 1788. O tom J. A. Valšík v c. d. Naše doterajšie výsledky ..., s. 68—70.

6

J. A. Valšík v c. d. Naše doterajšie výsledky pátrania ... na s. 70—71 bez odvo- lania sa na pramene konštatuje, že rod Segešovcov je v Uhorskom Brode a okolí už od roku 1520.

7

J. A. VALŠÍK v c. d. na s. 70—71 ďalej uvádza (bez citovania prameňa), že naj- menej tri generácie predkov J. A. Komenského (Segešovcov) už žili v roku 1592

na Morave, pričom tvrdí, že jeho rod sa z Pobedima vyst'ahoval najskôr niekedy v druhej polovici 15. storočia.

8

KRATOCHVÍL, M. V.: Život Jana Amose. Praha 1975.

9

Uvádza to v c. d. na strane s miestom pre copyright hore (nepaginovaná 6. strana) doslovne takto: „Děkuji Pedagogickému ústavu Jana Amose Komenského ČSAV za pomoc při konzultaci některých zásadních otázek. M.V.K.“

10

Josef Polišenský v publikácii Jan Amos Komenský. Praha 1972, na s. 20 uvádza, že Nivnica ležala na panstve ostrožskom a až na začiatku 17. storočia všetky tri panstvá, t. j. svetlovske (Komňa — rod Burianovcov z Vlčnova), ostrožské (Nivnica) a brodske (Uhorský Brod) patrili deťom Jána z Kunovic.

11

POLIŠENSKÝ, J.: C. d., s. 19.

12

CHRENKOVÁ, E. — TANKÓ, L.: Maďarsko-slovenský a slovensko-maďarský slovník. Bratislava 1973.

13

J. A. VALŠÍK v citovanej práci na s. 71 v rozpore s našou argumentáciou tvrdí, vraj nie je vylúčené, že niektorí z týchto Segešovcov sú vlastne potomkovia emigrantov (t. j. českobraských — O. K.) z Moravy“.

14

Patent o vyhnaní protestantských kňazov z Moravy.

15

O tom M. Jacobus Jacobaeus: Idea mutationum Bohemo-evangelicarum ecclesiarum ... studio et opera M. Iacobi Iacobaei Guttebergeni ... Amsterodami (1624); dedikačný predhovor A2 a —A3 a

Casparo Illesshazio de Illesshaz je datovaný na sklonku roku 1624 (A3).

Protocollon civitatis regiae atque liberae Trinchiniensis 1625. Aequitur Protocollon eiusdem civitatis Trinchinien 1625 (Mestský archív v Trenčine; záznam zo zasadnutia trenčianskeho magistrátu r. 1625 a 1626.) — O týchto súvislostiach bližšie MINÁRIK, J.: Jakub Jakobeus. Výber z diela. Bratislava 1963, s. 69 a n.

16

Tamže, s. 69.

17

O tom bližšie MARTÍNEK, J.: Nově zjištěné prameny o rektorech bělohorského období (In: Acta Universitatis Carolinae — Historia Universitatis Carolinae Pragensis, 1976, tom. XVI. — fasc. 2, pag. 48—50).

18

Tak napr. lexikograf, autor diela Dialogi Bohemarii z roku 1379 sa volal Martin zo Strážnice, majiteľ Latinsko-českého slovníka z roku 1458 so volal Jan z Velešína (podľa toho je aj slovník pomenovaný), v rožmberskej knihe popráv (1427) sa uvádza Lukáš z Nového Mesta nad Váhom, prvý známy český lexikograf Klaret, autor diel Vokabulár gramatický, Bohemár a Glosár a veršovaný Prešpurský slovník (Vocabularium latino-bohemicum Posoniense) sa volal Claretus de Solentia alebo Bartoloméj (Bartholomaeus) z Chlumce (umrel asi roku 1379), jeho spolupracovníci na týchto slovníkoch: Arnošt z Pardubic, Jan ze Středý a i., prívrženci husitskej ideológie: Matej zo Zvolena, Šimon z Tišnova, odporca tejto ideológie

Pavel z Prahy (Dolan) a podobne.

19

Tak napr. Laurentius Benedictus Nudozierinus Pannonius (Laurenc Benedikt Nudožerský Slovák), Petrus Fradelius Schemnicenus (Peter Fradel Štiavnický), Nicolaus Novatius Rosebergenus (Mikuláš Novacký Ružomerský), Ioannes Campanus Vodnianus (Jan Kampanus — Kumpán Vodňanský), Georgius Koppay Driethomensus Pannonius (Juraj Koppay Drietomský Slovák) a podobne.

20

Napr. Ioannes Iessenius a Iessen (Ján Jesenský z Jasena), hoci Jaseno (dnes Horné Jaseno v Turci) nebolo jeho rodisko, ale Vratislav.

21

Tak napr. Adam Huber, narodený vo Velkom Meziříčí na Morave, si spočiatku písal Adamus Huber Mezericenus Moravus (1577), po získaní šľachtického erb a prídomku „a Risenbach“ (10. 8. 1578) už Adamus Huber Mezericenus a Risenbach (1580), no v roku 1600 už aj bez rodiskového adjektíva, čiže len Adamus Huber a Risenbach. — Daniel Basilius sa narodil v Nemeckej (dnes Partizánskej) Ľupči v Liptove; svoje meno si spočiatku písal Daniel Basilius Teutolypchzenus (Teuto Lypczenus, 1610); potvrdenie svojej nobility dosiahol 23. októbra 1624, no prídomok „de (a) Deutschenberg“ používal z nedočkavosti už od roku 1611.

Daniel

Adam sa narodil v Prahe, svoje meno si spočiatku písal Daniel Adamus Pragenus (1576), erb a prídomok „a Veleslavína“ získal roku 1578; roku 1579 ešte jeho meno figuruje len s rodiskovým adjektívom, ale počnúc rokom 1586 už len bez neho s predložkovým prídomkom „a Veleslavína“. — Matyáš Borbonius sa narodil v Kolinci pri Klatovách, svoje meno si spočiatku písal ako Matthias Borbonius Collinensus Bohemus (1595), po získaní titulu „poeta Caesareus“ a erb s prídomkom „a Borbenheim“ (27. 3. 1596) si písal v roku 1596 ako Matthias Borbonius a Borbenheim Collinensus Bohemus, neskôr v tom istom roku už len s prídomkom a v nasledujúcom roku (1597) s prídomkom, rodiskovým adjektívom a s určením svojej národnosti (a Borbenheim Collinensus Bohemus). — Túto zákonitosť a pravidelnosť možno očividne sledovať v názvoch príležitostných zborníčkov básní a iných spisov pri menách jednotlivých autorov v päťzväzkovom diele. TRUHLÁR, A. — HRDINA, K. — HEJNIC, J. — MARTÍNEK, J.: Rukověť humanistického básnictví v Čechách a na Moravě I—V. Praha 1966—1982.

22

Podľa Komenského rukopisnej Knihy založení a darů atd'. v Cechách z roku 1670.

23

HAVLÍK, E.: Morava v 9.—10. století. K problematice politického postavení, sociální a vládní struktury a organizace. Studie ČSAV, č. 7, 1978. Praha 1978, III. kap., část 3 Moravská národnost, s. 85—93.

24

Život Metoda — Žitije Mefodija Paměťb i žitije otbca našego i učitelę Mefodiję, archiepiskopa moravbska, kap. 5.

25

Regino, Chronicon, ad anno 890, pagina 134, ad ano 894, pag. 143; ed. KURZE, F.: Reginonis abbatis Prumiensis Chronicon. In: Monumenta Germaniae historica... Scriptorum rerum Germanicarum. Hannoverae 1890. Doslovne takto to prekladá aj doc. PhDr. Peter RATKOŠ, DrSc. vo svojom diele Pramene k dejinám Veľkej Moravy. Bratislava 1964, s. 149—150.

26

Claretus de Solentia alebo Bartoloměj z Chlumce; umrel asi roku 1379.

27

V publikácii HOLUB, J. — KOPEČNÝ, F.: Etymologický slovník jazyka českého. Praha 1952, sa na s. 339 zhodne s rokom vydania Velešínovho slovníka uvádza: „vedle sg. slověnínb se objevuje od 14.—15. st. tvar Slovák.“

28

ERBEN, K. J.: Regesta diplomatica nec non epistolaria Bohemiae et Moraviae, pars I. Praha 1855, č. 16, s. 7 a s. 7—8.

29

ERBEN, K. J.: C. d., s. 7—8.

30

JAGIĆ, V.: Entstehungsgeschichte der kirchenslavischen Sprache. Berlin 1913, s. 151.

31

Pozri FLORIANUS: Chronica Hungarorum. Lipsiae 1883, s. 43.

32

STANISLAV, J.: Slovenský juh v stredoveku I—II — mapy. Martin 1948; tenže: Dejiny slovenského jazyka I. Bratislava 1956 a 1967.

33

ŠAFÁRIK, P. J.: Slovanské starožitnosti II. 2. vyd. Praha 1863, s. 469—471.

34

ROESLER: Zeitpunct 93.

35

GROT, K. J.: Moravija i Mađjary s poloviny IX. do načala X. věka. Petrograd 1881, s. 64, 104.

36

MARETIĆ: Slaveni u davnini, s. 144.

Erdélyi, L.: A Pannonhalmi Szant-Benedek-Rend Története I, s. 691; na rok 1228 sa uvádzajú „mansiones Slavonicorum“ a na s. 158 a 320 sa tu priznáva slovenské osídlenie.

38

PETROV: Příspěvky k historické demografii Slovenska v XVIII.—XIX. století. Praha 1928; tam je aj mapa, v ktorej sa medziiným uvádza na Dunaji v najstarších časoch hranica medzi slovenským a bulharským obyvateľstvom v oblasti Vácova a Pešti a kompaktnosť slovenského osídlenia medzi Tisou a Dunajom.

39

MELICH, J.: A honfoglaláskori Magyarország. Budapest 1925—29, s. 395; tam píše doslovne toto: „Zo slovanských mien jestvujúcich ,na tom území kniežatstva Pribinovho-Kocel'ovho sa teda len to zdá byť istým, že od Blatnianskeho jazera na sever, asi po severnú čiaru Tét-Sokoró-Bakoňa aj západní Slovania: Slováci bývali.“ („A Pribina-Kocel' fejedelemségének a területén lévő szlav nevekbel tehat csak annyi látszik bizonyosnak, hogy a Balatontól északra, körül-belül Tét-Sokoró-Bakony északi vonaláig nyugati szlávok: tótok is laktak.“) Melich toto svoje tvrdenie odvodzuje zo štúdia miestnych názvov miest, dedín a osád. Uvádza aj historické doklady a píše: „Nazdávam sa tak, že uvedené doklady potvrdzujú svedectvo zemepisných názvov. Pribinovi-Kocel'ovi Slovania (boli) Slováci, nakoľko však kde-tu aj od Blatnianskeho jazera na juh bývajú Slovania, v prevažnom množstve boli Slováci.“ („Úgy gondolom, a felhozott okok megerősítik a földrajzi nevek vallomását. Pribina-Kocel szlávjai tótok, amennyiben pedig itt-ott a Bala-

tontól délre is laktak szlávok, túlnyomó többségben tótok voltak" (s. 396). (Pozn.: Výrazom „tótok" Maďari až do skončenia druhej svetovej vojny označovali Slovákov; dnes majú pre nich substantívne označenie „szlovákok".) — Na s. 397 tiež píše, že Maďari v Panónii našli Slovákov. Podobne argumentuje aj Elemér Moór vo svojej práci Westungarn im Mittelalter im Spiegel der Ortsnamen. Szeged 1936 a v Ungarische Jahrbücher 1929.

40

In: Zeitschrift für Ortsnamenforschung VI, s. 3—37, 105—140.

41

STEINHAUSER, Walter: Die Bedeutung der Ortsnamen in Niederdonau I—II. Wien 1941, a v štúdiu Die Ortsnamen des Burgenlandes als siedlungsgeschiehtliche Quellen (In: Mitteil. des österr. Institus für Geschichtsforschung XLV, 1931, s. 281—321).

42

MOÓR, E.: Zur Siedlungsgeschichte der deutsch-ungarischen Sprachgrenze I—II (In: Ung. Jahrb. IZ, 1929, 41—67, 230—255).

43

KAEMMEL, O.: Die slavischen Ortsnamen in nordöstlichen Theile Niederosterreichs (in: Archiv für slavische Philologie VI, 1884, s. 256—281).

44

SCHWARZ, Ernst: Die Ortsnamen des östlichen Oberösterreichs, Reichenberg 1926 (tam je aj ďalšia literatúra na s. 131—132).

45

ČERVINKA, I. L.: Slované na Moravě a říše Velkomoravská. Brno 1927, s. 35 a n.

46

JAGIĆ, V.: Entstehungsgeschichte der kirchenslavischen Sprache. Berlin 1913, s. 19.

47

PAULINY, E.: Fonologický vývin slovenčiny. Bratislava 1963.

48

KRAJČOVIČ, R.: Náčrt dejín slovenského jazyka. Bratislava 1964; tenže: Slovenčina a slovanské jazyky. Praslovanská genéza slovenčiny. Bratislava 1974; tenže: Pôvod a vývin slovenského jazyka. Bratislava 1981.

49

TRÁVNÍČEK, F.: Moravská nářečí. Praha 1926, s. 14—18, mapa. F. Trávníček tam okrem iného píše: „Západní hranici tohoto nářečí (rozumie sa časť východomoravského územia — dvadsať obcí, ktoré nemajú konsonant ř — O. K.) proti ostatní moravské slovenštině tvoří Radějov, Lipov, Blatnička, Boršice, Suchov, Strání, Březová, Olšovec, Lopeník, Bystřice, Žitková. Jmenované osady náležejí ještě k tomuto nářečí. Na východě sahá až k hranici moravsko-slovenské" (s. 16). F. Trávníček určil roku 1926 slovensko-českú jazykovú hranicu v tomto zmysle: „Hranice celého nářečí slovenského proti hanáčtine jde od jihu k severu takto: Valtice, Poštorná, Charvátská Nová Ves, Hlohovec, Podivín, Šakvice, Starovičky, Němčičky, Morkůvky, Krumvíř, Násedlovice, Želetice, Věteřov, Ostrovánky, Bohuslavice, Jestřabice, Koryčany, Blišice, Lískovec, Střílky, Zástřizly, Cetechovice, Roštín, Kostolany, Lubná, Vrbka, Bařice, Střízovice, Trávník, Kroměříž, Žeranovice, Holešov, Bystřice, Osíčko, vých. od Provodovic, Všehovice, Ústí, Zbrašov, Jezernice, Drahotuše, Velká, Olšovec, Partutovice, Luboměř, Spálov, Střítež, Špičky, Bernatice, St. Jičín, Hodslavice, Veřovice, Mořkov, Krhová, Zašová, H. Bečva" (s. 17).

50

ŠAFÁRIK, P. J.: Slovanské starožitnosti. Praha 1863, 2. zväzok, s. 469—471.

51

Rozdeľujú sa podľa nárečia, rečových prvkov, kroja, zvykov, piesní a iných etnografických prvkov na tri skupiny: 1. vlastných Slovákov, 2. Valachov, 3. Dolákov.

1. Vlastní Slováci bývajú na tzv. moravskom Záhorí v okolí Uherského Brodu, na Pomoraví, počínajúc od Napajediel na celom ľavom brehu Moravy, od Rohatca však na sever na pravom brehu pozdĺž hraníc osád Ratiškovice, Milotice, Místřín, Hovorany, Prušánky a Podivín a na Hornácku na východ od Strážnice po Starý Hrozenkov v dolinách a na stráňach juhovýchodného pohoria moravsko-slovenského.

2. Valasi sa rečove veľmi nelíšia od vlastných Slovákov a ako píše BARTOŠ vo svojej Dialektológii moravskej, rozdeľuje ich skôr len kroj (s. 59). Bývajú „v okolí Zlína (dnešný Gottwaldov — O. K.), Vizovic, Vsetína, Valašských Klobouk, Valašského Meziříčí a Rožňova" (c. d., s. 59). Medzi moravských Slovákov ich zaraďuje aj František Pastrnek vo svojej štúdii O pôvode moravských Valachů (In: Časopis Matice moravské, XXXI, s. 112—129) odvolávajúc sa pritom na spis hranického rodáka J. G. Gallaša (1756—1840) a príspevok MANIÁKA, A.: Die mährischen Walachen (In: WOLNY: Taschenbuch für Geschichte Mährens und Schlesiens I, 1826, s. 263—281).

3. Doláci bývajú na pravom brehu Moravy, počínajúc osadou Spytinovom až po brnianske Klobouky. I keď má toto nárečie niektoré odchýlky spoločné s češtinou, zato za podklad má všetky charakteristické znaky slovenčiny.

52

Člení sa na podnárečie doľské, kelečské, slovensko-chorvátske a kopaničiarske.

53

VÁŽNÝ, V.: Slovenská nárečí: (In: Československá vlastivěda III, Jazyk. Praha 1934, s. 221; tam na s. 225 je i mapa so slovensko-českou jazykovou hranicou).

54

POULÍK, Josef: Staroslovanská Morava. Praha 1948.

55

Blučínsky typ (podľa obce Blučina pri Židlochoviciach v okolí Brna) sa rozkladal v povodí Svatky, Litavy-Cézavy, dolného toku Jihlavy až k dolnému toku Dyje. V okolí Blučiny bolo objavené slovanské pohrebisko z 9. storočia. V jeho hrobch sa našlo značné množstvo nádob, vyrobených na kruhu, s charakteristickou slovanskou výzdobou (ryté strmé vlnovky a vodorovné línie).

56

Keszthelyská kultúra (podľa mesta Keszthely pri Blatnianskom jazere) predstavuje kultúrny prejav pôvodného ľudu romanizovanej Panónie. Na jej vzniku, ktorej pamiatky sú i na južnej Morave a juhozápadnom Slovensku, mala značný podiel i časť panónskych Slovienov.

57

MOÓR, E.: Westungarn im Mittelalter im Spiegel der Ortsnamen. Szeged 1936.

58

Eugen Pauliny vo svojej publikácii Dejiny spisovnej slovenčiny I. Bratislava 1966, s. 26, v tejto súvislosti síce píše, že „rozbor jazykových znakov ukázal, že tu ide o pamiatku, ktorá svojimi nárečovými prvkami ukazuje skôr na trenčiansku oblasť", lenže, ako si potom vysvetliť dôvod, prečo by bol Martin zo Strážnice písal v trenčianskom nárečí, keď pochádzal zo Strážnice na druhej strane Bielych Karpát? Odpovedať možno len tak, že trenčianske nárečie muselo byť so

strážnickým nárečím zhodné.

59

JIREČEK, J.: O zvláštnostech češtiny ve starých rukopisech moravských. Příspěvek k dějinám jazyka českého, s. 18.

60

BLAHOSLAV, J.: Gramatika česká, s. 338—339.

61 Porovnaj aj DEKAN, Ján: O vznikaní národností pred X. stor. na území našej vlasti. In: Věstník Čs. akad. věd, 63, 1954, č. 9—10.

62

Annales Fuldenses ad anno 895, pagina 126: „omnes duces Boemanorum, ... quorum primores erant Spitignewo, Witizla, ad regem venientes et honorifice ab eo recepti per manus, prout mos est, regiae potestatis reconciliatos se subdiderunt" („všetci vojvodovia Čechov, t. j. všetkých českých kmeňov — O. K., ktorých predákmi boli Spytihněv a Vítislav, prišli ku kráľovi a boli ním prijatí s poctou a podaním rúk, ako bolo zvykom, zmierili sa a podrobili sa kráľovskej moci"). Annales Fuldenses, ed. F. KURZE in Monumenta Germaniae historica — Scriptores rerum Germanicarum in usum scholarum. Hannoverae 1891.

63 Podľa Dušana TŘEŠTÍKA (Počátky Přemyslovců, Praha 1981, s. 94) v roku 888—889 Borivoj umrel bez dospelých nástupcov; jeho najstarší syn Spytihnev mal vtedy len 13—14 rokov. Tento vek síce stačil na dosiahnutie právnej dospelosti a spôsobilosti vládnuť, pretože vtedy v českej právnej praxi rozhodovala faktická fyzická dospelosť (obzvlášť pohlavná), ktorá sa u chlapcov dosahovala okolo štrnásteho roku života, no kráľ Svätopluk v snahe zabrániť okupovaniu Čiech Arnulfom, rozhodol sa hneď po Borivojovej smrti vziať Čechy pod svoju správu, ktoré i tak za Čias Borivojovej vlády boli od roku 882—884 v spojeneckom zväzku s Veľkomoravskou ríšou. Toto držanie Čiech kráľom Svätoplukom, potvrdil roku 890 i sám kráľ Arnulf. V Reginonovej Kronike sa to uvádza takto: „Kráľ Arnulf udelil Svätoplukovi, kráľovi moravských Slovienov, vojvodstvo Čechov, ktorí doteraz mávali nad sebou vládcu zo svojho pokrvného rodu a kmeňa a kráľom franským bez porušenia zmluvy zachovávali sľúbenú vernosť ... Toto udelenie dalo nemalý podnet k nesvárom a vzbure..." („Arnufus rex concessit Zuendibolch Marahensium Sclavorum regi ducatum Behemensium, qui hactenus principem suae cognitionis ac gentis super se habuerant Francorumque regibus fidelitatem promissam inviolato foedere conservaverant ... Quae res non modicum discordiarum et defectionis prebuit incitamentum ..."). — Regino: Chronicon, ad anno 890, pagina 134, ed. F. KURZE: Regionis abbatis Prumiensis Cronicon. In: Monumenta Germaniae historica ... Scriptorum rerum Germanicarum. Hannoverae 1890. — O dosiahnutí právnej dospelosti píše Viktorin Kornel ze Všehrd: „léta přirozená v zemi české ne vedle jistého počtu let, nýbrž podle dokonalosti přirození se čtů." (M. Victorini a Všehrd: De jure terrae Bohemiae, V, 45.)

64

HAVLÍK, E.: Morava v 9.—10. století. Praha 1978, s. 86.

65

Aj dnes napr. hudobno-spevácky súbor, ktorý z etnickej stránky tvoria moravskí Slováci a Slovenky, má geografický názov Moravanka. Príslušníkov tohto etnika aj akademik Josef Poulík nazýva Slovákmí: „temperamentní moravskí Slováci". (POULÍK, Josef: Pevnost v lužním lese. Praha 1967, s. 12.)

66

V knihe Theatrum Europae, d. i. glaubwürdige Beschr, denkw. Geschichten von 1665—1721 v. Wolfgang Jac. Geiger, Frankfurt am M. 1703. B. 10, p. 104, Nro 18,

ktorá vyšla len o 33 rokov po smrti J. A. Komenského, sa uvádza toto: „Im Jahre 1670 starb zu Amsterdam der berühmte und um die Jugend und Schule wohlverdiente Johann Amos Comenius, welcher hier auf den 23. November nach Naarden geführt und daselbst begraben worden.“

67

V poslednom čase napr. v publikácii MOUTOVÁ, N. — POLIŠENSKÝ, J.: Komenský v Amsterodamu. Praha 1970.

68

FLAJŠHANS, V.: Písemnictví české slovem i obrazem. Praha 1901, s. 436, 450.

69

MATIEGKA, J. — BROEK, A. I. P. van den: Zpráva o výsledku pátrání po hrobě J. A. Komenského a jeho tělesných pozůstatků. Nákladem České akademie věd a umění. Praha 1933.

70

Z tohto nášho rozboru vyplýva i to, že prst', uložená v urne uhorskobrodského Múzea J. A. Komenského a v podstavci pomníka J. A. Komenského v Komni, nie je z jeho hrobu. Tieto miesta (Komňa, Nivnica, Uhorský Brod) sme naposledy navštívili 14.—15. júla 1981 spolu so svojimi kolegami a poslucháčmi staršej slovenskej a českej literatúry Pedagogickej fakulty Univerzity Komenského v Trnave.

V zmysle tohto nášho príspevku preto treba opraviť a pozmeniť všetky dezinformujúce články, ktoré doteraz vyšli, ako napr. stať Josefa Cacha v novovydanej knihe SROGŇ, T. — CACH, J. — MÁTEJ, Jozef — SCHUBERT, Jozef: Dejiny školstva a pedagogiky. Bratislava 1981, V. kap. Pedagogika J. A. Komenského. 1. Životné osudy a dielo, s. 81 a správu Henricha JANUSA: Výročie významného objavu v 45. čísle Učiteľských novín z 8. novembra 1979.

Pri vypracovávaní odseku o problematike obojakého datovania podľa juliánskeho a gregoriánskeho kalendára sme čiastočne vychádzali z poňatia Josefa POLIŠENSKÉHO v publikácii: Jan Amos Komenský. Praha 1972, s. 118, ktoré sme do určitej miery korigovali pripomienkou Marty Bečkovej. — Základnou literatúrou a súčasne prameňom pri koncipovaní state o otázke miesta hrobu Komenského nám bola Zpráva od bádateľov J. MATIEGKA a A. I. P. van den BROEKA, ktorú sme uviedli v poznámke č. 69; pritom sme sa čiastočne opierali, predovšetkým v časti o počiatočnom zabudnutí a neskoršom opätovnom pátraní po mieste uloženia Komenského telesných pozostatkov, o kapitolu Víra v publikácii Miroslava IVANOVA: Český pitaval aneb královraždy. Praha 1976, s. 233—252. Uvedená Ivanovova stať nám poslúžila len ako určitá orientačná pomôcka; materiály v nej uvedené sme prepracovali a značne podoplňali údajmi z iných prameňov a hodnotili vlastnými kritériami. Istú časť jeho postojov a hodnotení sme nemohli akceptovať, ako medziiným odsek o neuváženom určení a označení miesta hrobu Komenského I. P. de Roeperom (s. 236) a podobne, nielen pre jeho novinársko-reportážny štýl a kompozíciu tohto druhu literatúry faktu, ale predovšetkým pre jeho skreslenosť skutočnosti, ako sme to dokázali pri porovnávaní obrázku interiéru valónskeho kostolíka v Naardene s plánom S. Sochora. V tejto súvislosti nemožno súhlasiť s argumentáciou Marty Bečkovej, že „nelze tuto literaturu (t. j. literaturu faktu — O. K.) Miroslava Ivanova považovat za odborný pramen“, pretože odhliadnuc od jej už uvedenej novinársko-reportážnej formy podania, obsahuje pomerne dost faktografického materiálu, ktorý možno presne odlíšiť od beletrizovania a overiť si ho prostredníctvom iných prameňov. Tieto údaje potom alebo akceptujeme, alebo zaujmeme k nim kritické stanovisko — resp. sa o ne neopierame. Tak to

urobila práve v súvislosti s faktografickým seriálom Miroslava Ivanova: Tajemství RKZ, publikovanom v Literárnych novinách, 16, 1967, č. 17—28, Marie Řepková v publikácii, ktorá je par excellence prísne vedecká: Rukopisy královedvorský a zelenohorský — dnešní stav poznání I—II, vydanej ČSAV a Národným múzeom v Prahe 1969, kde v I. zväzku, IV. kap. a 3. časti na s. 128—131 hodnotí uvedený seriál M. Ivanova a zaujíma k nemu vedecké stanovisko. (Tento seriál potom osobitne vyšiel v objemnej publikácii s rozsiahlym fotodokumentačným materiálom Tajemství RKZ (Praha 1969. 652 strán) a v ďalšej knižke Záhada Rukopisu Královedvorského (Praha 1970. 219 s., foto). — Okrem uvedeného dovoľujeme si podotknúť, že stať o faktickom mieste uloženia telesných pozostatkov J. A. Komenského je vonkoncom originálna — okrem nás sa touto problematikou ešte nikto nezaoberal.

Novi ecclesiastico-scholastici Annales evangelicorum augsburg. et Helvet. confessionis in terris austriacis. Alterius cursus anni, Tomus II. anni 1794. Trimestre II. Neosolii 1794, pag. 47.

2. Valónsky kostolík z východnej strany
stav v čase prieskumu roku 1929

3. Starší (hore) a mladší (dolu) register hrobov z valónskeho kostolíka; pod číslom 8 (№ 8, Nr 0

8) je záznam o hrobe J. A. Komenského

4. Presbytérium valónskeho Kostolíka v Naardene, pred ktorým je číslom 8 označený hrob J. A. Komenského — stav z roku 1871. — Osmička v dlažobnom kameni (na obrázku vpravo pred ohradou) bola vyrytá až v tomto období podľa bádateľských výsledkov naardenského notára a zástupcu starostu J. P. de Roepera

5. Náčrt pôdorysu valónskeho kostolíka s vyznačením nájdených hrobov i stavu budovy pri prieskume v roku 1929 od arch. Ing. S. Sochora (očíslovanie je' nesprávne)
. Mauzóleum J. A. Komenského v Naardene — terajší stav

+++++

Zahlasujte, prosím, aj v dolezitej ankete o podobe nabrežia a PKO -

http://www.bratislava.sk/vismo/dokumenty2.asp?id_org=700000&id=11028000 - aj tu je **termin 9. 6.**

+++++

Filozofická úvaha: Prečo majú včely med ?

Lebo majú kráľovnú!

Keby mali premiérku, tiež by mali hovno.

+++++

Blondínka píše inzerát: "som pekná, milá, múdra...volajte na mobil: Nokia8800"...

+++++

Všimol som si, že tvoj otec má opuchnuté líce. To od zubov?

Nie, od modlitby.

Ale netáraj...

Netáram. Včera sme sa spolu celá rodina modlili Otčenáš a keď sme prišli po "zbav nás všetkého zlého", otec sa pozrel na mamu a ona si to všimla.

Na celosvetovom zjazde feministiek v Paríži bolo prečítaných niekoľko stoviek prejavov. Podľa odozvy z publika sa najlepšou stala diskusia žien Ameriky, Nemecka a zo Slovenska:

Američanka: Jedného dňa som prišla domov a manželovi som povedala, že už viac nebudem prať ani žehliť! Prvý týždeň nič nevidím, druhý týždeň nič nevidím a na tretí týždeň čo nevidím? Manžel začína prať a žehliť. A takto to už ostalo!

Ozval sa obrovský aplauz a prejavy nadšenia.

Nemka: Áno, to je ten pravý spôsob, ja som doma prehlásila: Končím s varením! Prvý týždeň nič nevidím, druhý týždeň nič nevidím a na tretí týždeň čo nevidím? Manžel berie hrnce, začína variť a dokonca ma niekoľkokrát pozval na večeru do luxusnej reštaurácie.

V sále to vrie od úžasného aplauzu, ženy priam šalejú.

Vystúpila slovenka a hovorí: Ja som doma manželovi povedala, že nebudem prať, žehliť, variť a dokonca ani upratovať! Prvý týždeň nič nevidím, druhý týždeň nič nevidím a na tretí týždeň začínam pomaly vidieť na ľavé oko...

+++++

Sedem divov socializmu:

- Každý mal prácu.
- Hoci mal každý prácu, nikto nič nerobil.
- Hoci nikto nič nerobil, plán sa plnil na 100 percent.
- Hoci sa plán plnil na 100%, nikde nič nebolo.
- Hoci nikde nič nebolo, predsa mal každý všetko.
- Hoci mal každý všetko, predsa všetci kradli.
- Hoci všetci kradli, nikdy to nikde nechýbalo .

+++++

Rozprávajú sa dvaja kamaráti: "Ja na zlepšenie trávenia pijem pivo, proti nechutenstvu pijem biele víno, proti nízkému tlaku červené víno, proti vysokému koňak a keď som nachladený, tak si dám slivovicu."

"A kedy piješ vodu?"

"Tak, takú chorobu som ešte nemal."

+++++

Najkrajšie meno na Slovensku je podľa štatistov LENKA, lebo 3 veci, ktoré muži najviac milujú, sa končia na lenka:

- 1) dovo LENKA,
- 2) mi LENKA,
- 3) pa LENKA

+++++

Potešujúca správa

Minister zdravotníctva SR navrhol, aby sa z povinného zdravotného poistenia ako štandard hradilo iba POSLEDNÉ POMAZANIE

Ale v dodatku návrhu je poznámka, že svätený olej si pacient musí priniest' spolu s teplomerom, toaletným papierom, príborom, uterákom, vankúšom, plienkami, nočnou košeľou a liekmi.

+++++